

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 140

פרשת וישלח

שנת תשפ"ב לפ"ק

**לזכרון
עולם**

לעילוי נשמת

הרה"ג איש צדיק תמים

מזהר"ר

אהרן גרשון מנחם

ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע

ח' אלול תשע"ח לפ"ק

תנצב"ה

**האזרה
האודות**

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹת

בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָאָה

דְּעִתִּיָדָא
לְאַתְגְּלִיָא
לְעִתִּיד־לְבֹא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתַּי וַיִּשְׁלַח

**"וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו וַגּו',
אֶרֶצָה שְׁעִיר" (בְּרֵאשִׁית ל"ב, ד)**

א.

(ח"ב עט - רַאשֵׁי-פָרְקִים' שֶׁל
רַבְּנֵנוּ ז"ל, עִם בְּאוּר מוֹהֲרֵנִי תַז"ל)

"וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים" (בְּרֵאשִׁית ל"ב, ד).

"מַצּוֹת זְמַנִּיּוֹת" (מַצּוֹת-עֲשֵׂה שֶׁהַזְּמַן

גָּרַמָּה שֶׁהַנָּשִׁים פְּטוּרוֹת. בְּרֵכוֹת כ: וְעוֹד לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, מִלֵּלָה
ד'ו - עִירֹשׁם)). **"עֲשֵׂה מַצּוֹת הַרְבֵּה, נִבְרָא כַּמָּה
מַלְאָכִים"** (תַּנְחוּמָא וַיֵּצֵא ג).

"לְפָנָיו" (שָׁם). **"תְּשׁוּבָה"**. **"וַאֲשִׁיבְךָ לְפָנָיו"**

(יִרְמְיָה טו, יט). **"אֶרֶצָה שְׁעִיר"**
(בְּרֵאשִׁית שָׁם). **"נוֹקְבָא דְתַהוּמָא דְרַבָּא"**.
"אַצִּינָה" (שָׁם ל"ג, טו).

"סִכָּה" (שָׁם שָׁם, יז) **"תְּשׁוּבָה"**. **"תִּסְכַּנִּי בַבֶּטֶן"**

"אִמִּי" (תַּהֲלִים קל"ט, יג) - **"הוֹלְדָה"** (עִין
לְקוּטֵי-מוֹהֲרֵי ח"א מ"ח). **"שָׂאֵר יִשׁוּב בְּנֵךְ"** (יִשְׁעִיָּה
ז, ג).

כָּל-זֶה מֵצֵאנוּ מִכְּתַב-יַד רַבְּנֵנוּ ז"ל (הַעֲתִקְנוּ

רַק הַשִּׁיכִים לְפָרֶשֶׁת-הַשְּׁבוּעַ) וְכו', כְּתַבָּם
בְּדֶרֶךְ רַאשֵׁי-פָרְקִים' בְּרַמְזוּ בְּעֵלְמָא לְזַכְרוֹן
וְכו' - מָה שְׂאֵפְשֵׁר לְהַבִּין מַעַט עַל-פִּי
הַהַקְדָּמָה שֶׁהַבְּנָתִי מוֹדְבְּרִיו, אִמְרַתִּי לְבָאֵר מָה
שֶׁבִּידִי וְכו'.

וְהִנֵּה מָה שֶׁהָאִיר הַשֵּׁם עֵינַי הוּא: כִּי רַבְּנֵנוּ

ז"ל רוֹצֵה לְגַלוֹת: שֶׁתְּשׁוּבָה' וּבַחֲיִנַת
לְמַעַלְה־מַהֲזְמֵן, דְּהֵינּוּ 'בְּטוּל־הַזְּמַנִּים', הֵם
בַּחֲיִנָה אַחַת וְכו'.

וְכֵן מְבַאֵר בְּהַאֲלָף-בֵּית הַחֲדָשׁ (סְפָר־הַמִּדּוֹת,
תְּשׁוּבָה א): **"יּוֹם שֶׁהָאָדָם עוֹשֵׂה תְּשׁוּבָה**
הוּא לְמַעַלְה־מַהֲזְמֵן, וּמַעַלְה כָּל הַיָּמִים
לְמַעַלְה־מַהֲזְמֵן". נִמְצָא מְבַאֵר: שֶׁתְּשׁוּבָה'
הוּא לְמַעַלְה־מַהֲזְמֵן. וְכו'.

[מוֹהֲרֵנִי תַז"ל מְבַאֵר כֵּן הַרְמְזִים עַל הַרַאשֵׁי-פָרְקִים'
לְשָׂאֵר הַפְּרָשִׁיּוֹת - וְאַחֲרֵי-כֵן מִמְשִׁיךְ הַרְמְזִים הַשִּׁיכִים
לְפָרֶשֶׁת וַיִּשְׁלַח]:

וְזָהוּ בַּחֲיִנַת 'תְּשׁוּבָה', שֶׁעַל-זֶה מְרַמֵּז תַּבַּת
'בֵּין', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה ז, ג): **"וַשָּׂאֵר**
יִשׁוּב בְּנֵךְ". כִּי 'תְּשׁוּבָה' הִיא לְמַעַלְה־
מַהֲזְמֵן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִרְמְיָה טו, יט): **"אִם תְּשׁוּב**
וְאֲשִׁיבְךָ לְפָנָי תַּעֲמִד" - וְלְפָנָיו יִתְבָּרַךְ הוּא
בְּוֹדָאֵי לְמַעַלְה־מַהֲזְמֵן, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
הוּא לְמַעַלְה־מַהֲזְמֵן וְכו'.

כִּי בְּאַמְתָּה, עֶקֶר הָעֲבוּדָה הוּא: לְקַשֵּׁר
וּלְבַטֵּל בַּחֲיִנַת הַזְּמַן' - לְהַעֲלוֹתוֹ
וּלְיַחַדוֹ בַּבְּחִינַת לְמַעַלְה־מַהֲזְמֵן'.

וְזֶה בַּחֲיִנַת 'מַצּוֹת זְמַנִּיּוֹת' (מַצּוֹת-עֲשֵׂה
שֶׁהַזְּמַן גָּרַמָּה, שֶׁהַנָּשִׁים פְּטוּרוֹת. לְקוּטֵי-הַלְכוֹת
'מִלֵּלָה' ד, ו - עִירֹשׁם) - **כְּדֵי לְזַכּוֹת עַל-יַדִּי**
הַמַּצּוֹת-זְמַנִּיּוֹת', שֶׁיִּתְאַחַד הַזְּמַן, וַיַּעֲלֶה
הַזְּמַן לְבַחֲיִנַת לְמַעַלְה־מַהֲזְמֵן' וְכו'.

"כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדָנָי לַעֲשׂוֹ וַגּו', עִם לְבָן גְּרַתִּי"
(בְּרֵאשִׁית ל"ב, ה)

ב.

(לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, עֲנִינֵן מְדִישׁ א, ד)

'יַעֲקֹב', כְּשֶׁרָאָה שֶׁעֲשׂוֹ מִתְגַּבֵּר כְּנֻגְדּוֹ,
שִׁזָּה בַּחֲיִנַת שֶׁחֲכַמְתָּ-הִטָּבַע'

מתגבר כנגד 'התגלות-הרצון', על-כן ברח
אצל 'לבן' דיקא.

כי ראה: שאי-אפשר להכניע את 'עשו',
כי-אם על-ידי שיכניע תחלה את שרשו
שהוא 'לבן הארמי', שהוא בחינת 'מצח-
הנחש', שהוא 'שרש חכמת-הטבע'.

כי כשיתגבר כנגד 'לבן', שהוא בחינת
'מצח הנחש' - "כשל עוזר ונפל עזר"
(ישעיה לא, ג) - כי ממילא יתבטל כח של
'עשו', הינו בחינת 'חכמת-הטבע', על-ידי
שיבטל 'חכמת-הטבע' בשרשו, על-ידי
שיכניע ויתגבר על 'לבן'.

ועל-כן כשיצא מבית 'לבן', וזכה להכניע
ולבטלו ולצאת ממנו, על-כן
שלח אל 'עשו' (בראשית לב, ה): "עם לבן
גרתיו" וכו'.

הינו שהודיעו: שכבר זכה לעמד כנגד
'לבן', שהוא 'שרש חכמת-הטבע',
ועל-כן ממילא אין כח לעשו', בחינת
'חכמת-הטבע' - כי כבר הכניעו בשרשו.

ג.

(לקוטי-הלכות, ראש-החדש ז, מה - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

על-כן שלח יעקב לעשו כשיצא מבית
לבן בשלום (בראשית לב, ה): "עם
לבן גרתי", ודרשו רז"ל (רש"י שם): "ותריוג
מצות שמרתי" - זה בחינת (איוב לא, לה):
"וספר כתב איש ריבי", שדיקא על-ידי
ה'ריב ומחלוקת, נכתבין 'ספרים-קדושים'
הרבה.

שזהו בחינת: "עם לבן גרתי", "ותריוג
מצות" - שהם 'כלל ספרי-התורה',
"שמרתי".

שדיקא על-ידי ש"גרתיו עם לבן",
וסבלתי ממנו מה שסבלתי,
"שבקש לעקר את הכל" חסו-שלום - על-
ידי-זה דיקא זכיתי: "ותריוג מצות
שמרתי" - שזכיתי להשיג כל התרי"ג
מצות, שהם כלל ספרי התורה שהשיג קדם
שנתנה.

שכל-זה זכה, על-ידי עצם תשובתו -
ששב דיקא על-ידי המחלוקת
שהיה לו מלבן, כי דיקא על-ידי המחלוקת
נעשין ספרים הרבה, כשזוכין לשוב
בתשובה על-ידם.

ד.

(לקוטי-הלכות, הכשר-פלים ג, ה - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"א נו, וביזום הבפורים')

וזה ששלח יעקב לעשו (בראשית לב ה-ז):
"עם לבן גרתי", "ותריוג מצות
שמרתי" וכו' (רש"י שם), "ויהי לי שור
וחמור" וכו'.

כי 'עשו' הוא 'מלכות-הרשעה', כי ממנו
יצא 'המן-עמלק', שהם עקר 'מלכות-
הרשעה', ועקר כח 'מלכות-הרשעה' יונק
מבחינת 'לבן', "שהוא בחינת לבן העליון"
(זהר ויצא קסג. עץ-חיים, ש"ו פ"א; שליח פ"ג; עין
בראשית-רבה ע, י), הינו: ה'אור-העליון', כשאינ
כלים קדושים להמשיך האור והחיות
בהדרגה במדה בראוי, משם עקר יניקת
'קלפת לבן', ומשם יניקת 'מלכות-הרשעה',
בחינת 'עשו', 'המן', 'עמלק'.

ועל-כן לא הלך יעקב לבית לבן, "עד
שעסק תחלה בתורה הרבה בבית
שם ועבר" (בראשית-רבה סח, ה) - כי על-ידי
התורה שלמד תחלה הרבה, על-ידי-זה היה
לו כח להמשיך האור הגבה והעליון מאד

מאד, בחינת לבן העליון, להמשיכו בהדרגה ובמדה, על-ידי רבוי התורה שלמד בקדשה גדולה תחלה.

ואז: לא די שלא היה פח ב'לבן' שינק מ'רבוי-אור', להתגבר פנגד יעקב. אדרבא, יעקב התגבר פנגדו, והוציא ממנו כל העשירות וכל הקדשות שבלע, בבחינת (איוב כ. טז): "חיל בלע ויקאנו".

כי הפך ה'הסתרה שבתוך הסתרה', לדעת עליון מאד; ונעשה מבחינת "חיל בלע" וכו', בחינת תורה, שהיא בחינת "אשת חיל" (משלי לא. י), שזהו בחינת רחל ולאה' שהוציאם מ'בית לבן' דיקא, שהם בחינת "אשת חיל" - בחינת ה'תורה' שהוציא מתקף ה'הסתרה שבתוך הסתרה', שיניקתה מ'רבוי-אור' שזהו בחינת לבן'.

ואז פשהתגבר פנגד לבן' שהוא שרש הקלפה' - על-כן ממילא יש לו פח להכניע ולבטל מלכות עשו' וכו' שיונק ממנו.

על-כן שלח לעשו: "עם לבן גרתי, ותרי"ג מצוות שמרתי" - שזכיתי להפוך ה'הסתרה', לדעת התורה, להמשיך החיות מ'לבן העליון' בהדרגה ובמדה, על-ידי תרי"ג מצוות התורה, שהם 'כלל התורה'.

ועל-ידי-יזה זכיתי לעשירות-דקדשה', בחינת: "ויהי לי שור וחמור" וכו' - כי הוציא העשירות' מהסטרא-אחרא אל הקדשה, על-ידי שהמשיך החיות מ'לבן העליון', לתוך בליים קדושים, על-ידי התורה שכלולה מתרי"ג מצוות, בבחינת: "עם לבן גרתי, ותרי"ג מצוות שמרתי", כנ"ל.

ועל-כן שלח לו כל-זאת - להודיעו: שיש לו פח פנגדו, מחמת שפבר הכניע שרש יניקתו, על-ידי שהמשיך החיות העליון על-ידי התרי"ג מצוות של התורה, בהדרגה ובמדה, שעל-ידי-יזה זכה לעשירות-דקדשה', שעל-ידי-יזה נכנע מלכות-הרשעה'.

ה.

(לקוטי-הלכות, מתנה ה, סט - על-פי לקוטי- מוהר"ן ח"א כב, 'חותם בתוך חותם')
וזה בחינת מה ששלח יעקב לאמר לעשו (בראשית לב. ה): "עם לבן גרתי ואחר עד עתה", ודרשו רז"ל (רש"י שם): "ותרי"ג מצוות שמרתי".

כי יעקב' ראה שעקר התגברות עשו', שהוא בחינת מלכות-הרשעה', הוא על-ידי עזות דסטרא-אחרא', שממש עקר פח של מלכות-הרשעה', שהוא בחינת (סנהדרין קה): "עזות מלכותא בלא תגא", וכמו שכתוב (בראשית כה, כה): "שעשו היה אדמוני" וכו'.

על-כן שלח לו יעקב: שפבר זכה ל'תורה ותפלה', שהם בחינת "נעשה ונשמע" (שמות כד. ז), שעל-ידי-יזה זוכין לעזות-דקדשה', שעל-ידי-יזה מכניעין עזות דסטרא-אחרא' שהוא בחינת מלכות עשו'.

וזהו: "עם לבן גרתי", ותרי"ג מצוות שמרתי" - זה בחינת תורה'.
"ואחר עד עתה" - זה בחינת תפלה'.
הינו שאמר לו: אף-על-פי ששמרתי כל ה'תרי"ג מצוות, וזכיתי ל'תורה' - אף-על-פי-כן איני מסתפק בזה, ואני מחכה ומצפה ומתגעגע ברצונות הזקים

תמיד, לעלות מדרגא לדרגא - לעשות מה"נשמע" נעשה, על-ידי רבוי תפלות.

וזהו: "ואחר עד עתה" - שאני מתאחר ומתמהמה ברצונות חזקים, עד שזכיתי לבחינת "עתה" - שהוא בחינת 'תפלה', בחינת "נשמע", בחינת (דברים י, יב): "ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמדך כי אם ליראה", שהוא בחינת 'תפלה', בחינת (משלי לא, ל): "יראת ה' היא תתהלל" וכו'.

ו'סנפיר' הוא מספר 'ארבע-מאות' (עמק-המלך ה, נז; י, ח; יד, לד; מגלה-עמקות, פרשת קדשים), שהוא מספר 'ר"ע-ע"ן' במכון כנ"ל. וכליזה הוא פנגד ה'ארבע-מאות איש של עשו, שמהם נמשך ה'רע-עין, ועל-פן 'סנפיר' מציל מזה כנ"ל.

ועוד חשב אז רבנו ז"ל כמה דברים שעולים 'ארבע-מאות' ששיכים לענין זה.

"ויירא יעקב מאד" (בראשית לב, ח)

"וארבע מאות איש עמו" (בראשית לב, ז)

"שפא יגרם החטא" (ברכות ד.)

ז.

ו.

(ח"ב ד, ה)

(שיחות-הר"ן רמב)

עקר ה'יראה' נעשה על-ידי 'התגלות-הרצון', בבחינת (תהלים קמה, יט): "רצון יראיו יעשה" - שעל-ידי 'התגלות-הרצון' נעשה 'יראה'.

ענין 'עין-הרע' הוא: כי יש כח ממש ב'הראיה'. כי 'כח-הראות' הולך לחברו ומזיקו כשעינו רעה, כי ה'ראיה' הוא כח ממש וכו'.

הינו: על-ידי שנתגלה שיהכל מתנהג ברצונו יתברך, כי הוא יתברך ברא הכל ברצונו בלי שום חיוב כלל, ומחיה ומקים הכל ברצונו יתברך, ואין שום חיוב הטבעי כלל.

ודע: שפגלה ל'עין-הרע': 'סנפיר' של דג, לעשן בו. וסימן: 'סנפיר' בגימטריא: 'ר"ע-ע"ן'. וביותר מסגל 'סנפיר' של מין דגים שקורין אותו 'שלע"ן', לשון נופל על לשון, 'של עין'.

על-ידי-זה נעשה 'יראה' - כי אזי יש 'שכר וענש', ושיך להתירא מפניו יתברך - כמו שאמרו רז"ל (ברכות ד.) - על בראשית לב, ז): "ויירא יעקב מאד" - "אמר: שפא יגרם החטא".

נסח-אחר: לתלות ה'סנפיר' הנ"ל על האדם או תינוק שמדגל שיהיה לו לפעמים 'עין-הרע', וינצל.

אבל כשאין נתגלה ה'רצון, וסוברים שיש חיוב הטבעי, וכאלו מתנהג הכל על-פי ה'טבע' חסו-ושלום - אין שיך 'יראה' כלל, כי אין 'שכר וענש' כלל חס-

וה'עין-הרע' נמשך, מה'ארבע-מאות איש' שהלכו עם עשו להלחם עם יעקב, כמו שכתוב (בראשית לב, ז): "וארבע מאות איש עמו". ואיתא (מגיד מישרים, פרשת וישלח): "שהלכו להטיל עין-רעה חסו-ושלום במחנה של יעקב".

שִׁיחָהּ, אֶף-עַל-פִּי-כֹן אֲנִי חָזַק שְׁלֹא אֶהְיֶה נְסוּג אַחֲזֹר לְגַמְרֵי מֵהַשָּׁם-יִתְּבַרֵךְ, וְלֹא אֵיֶאֱשׁ אֶת-עַצְמִי לְעוֹלָם, וְלֹא אֶהְיֶה חֹסֵי-שְׁלוֹם מִ'הַחֲסִידִים-הַנְּפוּלִים' שֶׁהֵם גְּרוּעִים וְכוּ' רַחֲמָנָא-לְצַלָּן, כְּמוֹ שֶׁשָּׁמַעְנוּ מִצְדִּיקִים.

רק אני "על משמרתֵי אַעֲמֹד" (על-פי חֲבִיקוּק ב, א) - לְחַטָּף מֵה שְׁאוּכַל, לְמַעַן יִהְיֶה "הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלִּיטָה".

לְמַשָּׁל: שֶׁהָאָדָם חָפֵץ, שִׁילְמֹד הַרְבֵּה, וַיִּתְּפַלֵּל, וַיִּרְבֶּה בְּהַתְּבוּדוֹת, וַיִּהְיֶה נָקִי מֵעֲתָה מִכָּל חַטָּא וְהַרְהוּר וְכוּ' - וְרוּאָה שֶׁקָּשָׁה עָלָיו וְכוּ'.

יִהְיֶה חָזַק בְּדַעְתּוֹ: שֶׁעַל-כָּל-פָּנִים מֵה שְׁאוּכַל לְחַטָּף בְּחַי - אֶתִּיגַע בְּכָל כּוֹחֵי לְחַטָּף אֵיזָה טוֹב כָּל יוֹם מִימֵי חַיֵּי. וְאִם חֹסֵי-שְׁלוֹם לֹא אוֹכַל לְהַתְּפַלֵּל כָּל־ל - אֶרְאֶה לְדַבֵּר אַחֲרֵי-כֵן, אֵיזָה דְבוּר שֶׁל תְּחִנָּה וּבִקְשָׁה וְכוּ'.

וְאִם יִמְנַעֲנֵי חֹסֵי-שְׁלוֹם גַּם מִזֶּה - מֵה לְעִשׂוֹת? (כְּמוֹ שֶׁשָּׁמַעְתִּי מִפִּי ז'ל), אֶף-עַל-פִּי-כֹן אֲלַמֵּד מַעַט אוֹ הַרְבֵּה, וְעַל-כָּל-פָּנִים אֲתַגְּבֵר בְּרִצּוֹנוֹת חֲזָקִים לְהַשִּׁיב-יִתְּבַרֵךְ, וְאַצְעֵק עַל-כָּל-פָּנִים: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! הוֹשִׁיעָה!" - וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה.

וְאִם עֲצַתִּי חֲלוּקָה: אִם לִסְעֵ! אוֹ לִישֵׁב בְּבֵיתִי! - וְאִינִי יוֹכֵל לְתַת עֲצָה לְנַפְשִׁי, עַל-כָּל-פָּנִים אֲנִי חָזַק בְּדַעְתִּי: שְׁבִין בְּבֵיתִי, בֵּין בְּדֶרֶךְ, אֲחַטָּף טוֹב מֵה שְׁאוּכַל. וְכֹן בְּשָׂרֵי דְבָרִים שְׂאִי-אֶפְשֵׁר לְפָרְטֵם. וְכָל-זֶה בְּחִינַת: "וְהָיָה הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלִּיטָה".

וְזֶה שֶׁפָּרַשׁ רַש"י: "בְּעַל-כֶּרְחוּ בִי אֶלְחַם עִמּוֹ!" - כִּי בָּזֶה אֲנִי חָזַק - שְׁבַע-לִי כֶּרְחוּ יִהְיֶה מְכַרְח לְהַנִּיחָנִי, שִׁיחָהּ נֶשְׂאָר לִי

וְשְׁלוֹם, מֵאַחַר שֶׁהִכֵּל מִתְנַהֵג רַק כְּפִי חַיִּיב הַטָּבַע חֹסֵי-שְׁלוֹם. - נִמְצָא: שֶׁעַקֵר ה' יִרְאֶה', עַל-יְדֵי 'הַתְּגַלוֹת הַרְצוֹן'.

"וַיַּחֲץ אֶת הָעַם אֲשֶׁר אִתּוֹ וְאֶת הַצֹּאן וְגו', לְשֵׁנֵי מַחְנוֹת וְגו', וְהָיָה הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלִּיטָה" (בְּרֵאשִׁית לֵב, ח"ט)

ת.

(לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, רֵאשִׁי-חֲדָשׁ ו, נב)

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית לֵב, ח"ט): "וַיַּחֲץ אֶת הָעַם אֲשֶׁר אִתּוֹ וְאֶת הַצֹּאן וְכוּ', לְשֵׁנֵי מַחְנוֹת וְכוּ', וְהָיָה הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלִּיטָה".

שֶׁכְּשֶׁרוֹאִין שֶׁקָּשָׁה לְהַשִּׁיג הָעֵצָה הַשְּׁלֵמָה' - צְרִיכִין לְהַתְּנַהֵג לְפִי 'חֲלֻקַּת-הָעֵצָה' עַל-כָּל-פָּנִים, בְּאִפְן שֶׁעַל-כָּל-פָּנִים יִהְיֶה נֶשְׂאָר לוֹ "מַחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלִּיטָה", וְלֹא יִהְיֶה נֶאֱבַד לְגַמְרֵי חֹסֵי-שְׁלוֹם, שְׁלֹא יֵאמַר: "שִׁילַךְ וַיִּתְּחַנֶּה וְכוּ' רַחֲמָנָא-לְצַלָּן!" - רַק יִשְׁתַּדֵּל: שֶׁעַל-כָּל-פָּנִים יִשָּׂאֵר מֵה שִׁשְׂאֵר וְכוּ'.

הֵינּוּ: כְּשֶׁרוּאָה אָדָם שֶׁהֵיִצְרֵ-הָרַע מִתְּגַבֵּר עָלָיו כְּמוֹ שֶׁמִּתְּגַבֵּר, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁאִין כֹּחַ לְעַמֵּד כְּנֶגְדּוֹ כְּרֵאוּי, וְכָל מֵה שֶׁחֹשֵׁב עֲצוֹת וְתַחְבּוּלוֹת אֵינּוּ עוֹלָה בְּיָדוֹ כְּרֵאוּי, וּמַחְמַת זֶה עֲצַתוֹ חֲלוּקָה תָּמִיד.

אֲזִי כָּל עֲצַתוֹ הָעַקְרִיית: שִׁיִּסְמַךְ עַל כּוֹחַ הַצְדִּיק-הָאֱמֶת, שֶׁבְּאֵיזָה דְרֶךְ שִׁילַךְ, יִמְצָא בּוֹ הַשָּׁם-יִתְּבַרֵךְ כְּנ"ל, וְלַעֲתֵ-עֲתָה יִתְנַהֵג כְּפִי 'חֲלֻקַּת הָעֵצָה'.

שְׁזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית לֵב, ח"ט): "וַיַּחֲץ אֶת הָעַם וְכוּ', וְהָיָה הַמַּחְנֶה הַנֶּשְׂאָר לְפִלִּיטָה" - הֵינּוּ: שֶׁיִּקְבַּע בְּלִבּוֹ: שְׂאִיךְ

על-כָּל-פְּנֵים "מַחְנֶה הַנֶּשֶׂאָר לְפִלִּיטָה", כִּי אֶלְחֶם עִמּוֹ עַל-זֶה בְּכַחוֹ שֶׁל הַצְּדִיק וְכוּ'.

וּכְמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שָׁם: "הִתְקִין עֲצֻמוֹ לְשִׁלְשָׁה דְבָרִים - לְדוּרוֹן, וְלַתְּפִלָּה, וְלַמְּלַחְמָה".

"לְדוּרוֹן" - זֶה בְּחִינַת הַמְּנַחֵה שֶׁשָּׁלַח אֵלָיו. וּבַעֲנִין מְלַחְמַת הַיְצִיר-הָרַע, הוּא בְּחִינַת סוּד שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח, וְסוּד מִיַּם-הָאֲחֻרּוֹנִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת (זֶהר תְּרוּמָה קנ"ד): "סוּד הַמְּנַחֵה שֶׁשָּׁלַח יַעֲקֹב לְעֵשָׂו". כַּמּוּבָא בְּסַפְרֵים (מַגִּיד-מִשְׁרֵים, פְּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח), שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת (קְדוּשֵׁין כ"א): "דְּבָרָה תוֹרָה כַּנֶּגֶד יֵצֵר הָרַע" וְכוּ'.

"לַתְּפִלָּה" - פָּרַשׁ רַש"י: "אֶלְקֵי אֲדוּנֵי אַבְרָהָם" וְכוּ' - זֶה בְּחִינַת שִׁיחָה וְצַעֲקָה לְהַשְׁמִיטָה בְּרַחֲמֵי אֲצַעֲקָתְמִיד: שִׁיזִילְנֵי בְּזָכוֹת אָבוֹתֵינוּ, שֶׁהֵם הַצְּדִיקִים-הָאֲמִתִּיִּים וְכוּ'!

"לְמַלְחָמָה" - זֶהיָהּ הַמַּחְנֶה הַנֶּשֶׂאָר לְפִלִּיטָה, וְכַנ"ל.

"וַיַּעֲבֹר אֶת מַעְבַּר יַבֵּק" (בְּרֵאשִׁית ל"ב, כ"ג)

"יב"ק ראשי-תבות: 'י'חוד ב'רכה ק'ד'שה".
(זֶהר מִשְׁפָּטִים קט"ז. פְּנִיחָס רט"ז: תְּקוּנַיִזְהַר קכ"ח).

"יב"ק בגימטריא הַיְי"ה אֱלֹהֵי"ם".
(שְׁעֵר-הַפְּסוּקִים וַיִּשְׁלַח; וְעוֹד הַרְבֵּה בְּהַאֲרִיז"ל)

"ג' שמות אהי"ה הוי"ה אדני" - גימטריא יב"ק.
וְהֵם בְּגִימְטְרִיא הַיְי"ה אֱלֹהֵי"ם, שֶׁהוּא ה'מַלְכוּת'
הַנִּקְרָאת "מַעְבַּר יַבֵּק".

(פְּרִיעִזְ-חַיִּים שְׁעַר הַתְּפִלִּין י"א; וְעוֹד הַרְבֵּה בְּהַאֲרִיז"ל)

ט.

(ח"א ו, בַּסּוּף)

וְזֶה 'סוּד פְּנוֹת אֱלוֹל' וְכוּ'. עַיֵן-שָׁם בְּפְנוֹת שֶׁל אֱלוֹל' (סְדוּר הָאֲרִיז"ל ר"ב

שַׁבָּת; סְדֵר יְחוּדִים מְרַאש־חֹדֶשׁ אֱלוֹל) - מְבֹאָר שָׁם: "שֶׁכָּל פְּנוֹת אֱלוֹל הוּא: "הַנּוֹתֵן בֵּינֵי דָרָךְ" (ישעיה מג, טז) - שְׁצָרִיכִין לְהַאֲיר בְּחִינַת דָּרָךְ ב'י"ם' וְכוּ', וְזֶה ה'דָּרָךְ' הוּא בְּחִינַת שְׁתֵּי פְּעָמִים הַשֵּׁם 'יב"ק', כִּי שְׁתֵּי פְּעָמִים 'יב"ק' עוֹלָה דָּרָךְ'.

וְזֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת שְׁנֵי שְׁמוֹת, שֶׁהֵם 'קס"א ס"ג' שְׁעוֹלִים בְּגִימְטְרִיא שְׁתֵּי פְּעָמִים 'יב"ק', שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא דָּרָךְ' כַּנ"ל וְכוּ' וְכוּ'.

וְאִזּוֹ ה'ימ"ן' פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ, כִּי 'ימ"ן' בְּמַלּוּאוֹ עוֹלָה דָּרָךְ' עִם הַשֵּׁלֶשׁ אוֹתִיּוֹת, שֶׁהוּא שְׁתֵּי פְּעָמִים 'יב"ק' וְכוּ', עַיֵן-שָׁם.

וְעַתָּה בּוֹא וּרְאֵה וְהִבֵּן: אֵיךְ כָּל הַפְּנוֹת הַיְי"ל, מְרַמְזִים וְנַעֲלָמִים בְּדָרָךְ נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַיְי"ל (ח"א ו, קָרָא אֵת יְהוֹשֻׁעַ).

כִּי מְבֹאָר שָׁם: שְׁמֵי שְׁרוּצָה לְעֵשׂוֹת תְּשׁוּבָה, צְרִיךְ שִׁיחָה לּוֹ שְׁנֵי בְּקִיאוֹת, הַיְינוּ: 'בְּק"י בְּרַצוּא', 'בְּק"י בְּשׁוּב'. שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֵיל וְנַפִּיק', בְּחִינַת: "אִם אָפֶק שָׁמַיִם שָׁם אָתָּה" (תְּהִלִּים קל"ט, ח), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּק"י בְּרַצוּא'. "וְאֲצִיעָה שְׂאוֹל הַנֶּךְ" (שָׁם), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּק"י בְּשׁוּב' וְכוּ', כַּמּוּבָר לְעֵיל, עַיֵן-שָׁם.

וְהַפְּרוּשׁ הַפְּשׁוּט הוּא: שְׁמֵי שְׁרוּצָה לִילָךְ בְּדַרְכֵי-הַתְּשׁוּבָה, צְרִיךְ לְחַגֵּר מְתַנְיֵוֹ, שִׁיתְחַזֵּק עֲצֻמוֹ בְּדַרְכֵי-הַשֵּׁם תְּמִיד, בֵּין בְּעֵלְיָה בֵּין בִּירִידָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת: "אִם אָפֶק שָׁמַיִם וְאֲצִיעָה שְׂאוֹל" וְכוּ'.

הַיְינוּ: בֵּין שִׁיזְכָּה לְאִיזוֹ עֲלִיָּה, לְאִיזוֹ מְדֻרָּה גְּדוּלָּה, אַף-עַל-פִּי-כֵן אֵל יַעֲמֵד שָׁם, וְלֹא יִסְתַּפֵּק עֲצֻמוֹ בְּזֶה, וְכִי צְרִיךְ

שִׁיחֵיהּ 'בֶּק"י' בָּזָה מְאֹד, לִידַע וּלְהֶאֱמִין שֶׁהוּא צָרִיךְ לָלֶכֶת יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכוּ', שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינֵת 'בֶּק"י' בְּרִצּוֹא', בְּבַחֲנִינֵת 'עֵיל', שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת: "אִם אָפֵק שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה".

וְכֵן לְהַפְּדֵ: שְׁאֵפְלוּ אִם יִפֹּל חֲסִי-וְשָׁלוֹם לְמָקוֹם שִׁיפֹל, אֲפֹלוּ בְּשִׂאוֹל-תַּחֲתִיּוֹת, גַּם-כֵּן אֵל יִתְיַאֵשׁ עֲצֻמוֹ לְעוֹלָם, וְתָמִיד יִחַפֵּשׁ וַיִּבְקֹשׁ אֶת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, וַיַּחֲזֵק עֲצֻמוֹ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא בְּכָל מָה שִׁיּוֹכֵל.

כִּי גַם בְּשִׂאוֹל-תַּחֲתִיּוֹת נִמְצָא הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְגַם שָׁם יְכוּלִין לְדַבֵּק אֶת-עֲצֻמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְזֶה בַּחֲנִינֵת: "וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד", וְזֶה בַּחֲנִינֵת 'בֶּק"י' בְּשׁוֹב'.

כִּי אִי-אֶפְשֵׁר לִילֹךְ בְּדַרְכֵי-הַתְּשׁוּבָה, כִּי אִם בְּשִׁבְק"י בְּשֵׁנֵי ה'בְּקִיאוֹת' הָאֵלוּ.

וְדַקְדַּק רַבֵּנוּ ז"ל, וְקָרָא עֵינָיו זֶה בְּלִשׁוֹן 'בֶּק"י' - כִּי הִיא 'בְּקִיאוֹת' גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, שִׁיזְכֶּה לִידַע לִיגַע עֲצֻמוֹ וּלְטַרַח בְּעִבּוּדֵי-הַשֵּׁם תָּמִיד, וּלְצַפּוֹת בְּכָל עֵת לְהַגִּיעַ-לְמַדְרָגָה גְּבוּהָ יוֹתֵר, וְאֶה-עַל-פִּי-כֵן אֵל יִפֹּל מְשׁוֹם דָּבָר, וְאֲפֹלוּ אִם יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחֵיהּ חֲסִי-וְשָׁלוֹם, אֶה-עַל-פִּי-כֵן אֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ בְּכָל, "וַיִּקְרָא וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד", כֵּן"ל.

וְעַל-פִּי סוּד, נַעֲלָם בָּזָה סוּד כְּפִינֹת אֵלוֹל הַנ"ל - כִּי 'בֶּק"י' הוּא בַּחֲנִינֵת שָׁם 'יב"ק' הַנ"ל, שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת 'בֶּק"י'.

וְזֶה שִׁזְזָכָה לְשֵׁנֵי ה'בְּקִיאוֹת' הַנ"ל, שֶׁהֵם שְׁתֵּי פְעָמִים 'בֶּק"י', דְּהֵינּוּ: 'בְּקִי בְּרִצּוֹא', 'בְּקִי בְּשׁוֹב' - עַל-יַדֵּי-זֶה זֹכָה לְדַרְדֵּר הַתְּשׁוּבָה, כִּי שְׁתֵּי פְעָמִים 'בֶּק"י', שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵת שְׁתֵּי פְעָמִים 'יב"ק' הַנ"ל, עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא 'דַּרְדֵּר' כֵּן"ל וְכוּ' וְכוּ'.

וְזֶה בַּחֲנִינֵת 'בֶּק"י' בְּשׁוֹב' - שֶׁזֶה ה'בְּקִיאוֹת' הוּא בַּחֲנִינֵת שָׁם 'יב"ק' הַקְּדוֹשׁ וְכוּ'. כִּי הָאָדָם, כָּפִי תְּנוּעוֹתָיו וְכָפִי הַתַּחֲזָקוֹתוֹ בְּעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כֵּן גֹּרֵם לְיַחַד הַשְּׁמוֹת לְמַעַלָּה, וּמִמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ הַקְּדוּשָׁה מִשָּׁם, וְהֵבִין הֵיטֵב.

י.
(ח"ב טו)

בְּאַמֶּת: הוּא טוֹבָה לְהַצְדִּיק-הָאֱמֶת מַה שְּׁנִמְצָאִים אֵלוּ הַשְּׁקֵרָנִים הַמְתַּדְּמִים אֵלֵיהֶם. כִּי יֵשׁ רְשָׁעִים שְׁנוֹתְנִין צְדָקָה לְצַדִּיקִים, וְעַל-יַדֵּי ה'צְדָקָה', נַעֲשֶׂה בַּחֲנִינֵת 'יב"ק', הֵינּוּ: "יִחוּד בְּרָכָה קְדוּשָׁה" (זֶהר מְשֻׁפְּטִים קטז. פִּנְחָס רטז: תְּקוּנַיִזְהָר קכח.), וְכָל שְׁלֹשׁ בַּחֲנִינֹת אֵלוּ נֶאֱמְרוּ ב'מִים', שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת 'צְדָקָה' (עֵין בְּפָנִים).

'יִחוּד' - כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (בְּרֵאשִׁית א, ט): "יִקְוּ הַמִּים מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֵל מָקוֹם אֶחָד".

'בְּרָכָה' - כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (שָׁם א, כ): "יִשְׂרָצוּ הַמִּים שְׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה" וְכוּ'.

'קְדוּשָׁה' - כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (בַּמִּדְבָּר ה, יז): "מִים קְדוּשִׁים".

וּמַחֲמַת-זֶה נִמְצָאִים 'בְּעַל־יִצְדָקָה' שֶׁהֵם 'נֹאֲפִים' - כִּי הֵם יוֹנְקִים מִבַּחֲנִינֵת ה'יב"ק' הַנ"ל. וּבַחֲנִינֵת ה'יב"ק' בְּקְדוּשָׁה, הוּא בַּחֲנִינֵת 'זוּוֹגִי-דְקְדוּשָׁה', וְאֶצְלָם נִתְקַלְקַל זֹאת הַיְנִיקָה, וְנַעֲשֶׂה אֶצְלָם נְאוּף רַחֲמָנָא-לְצַלָן.

וְעַל-כֵּן ה'צְדָקָה' שְׁלָהֶם, הִיא רָעָה אֶצְל הַצְּדִיק - כִּי הַצְּדִיק מְקַבֵּל דְּבוּר פִּיּו הַקְּדוֹשׁ מִן ה'צְדָקָה', וְכִשְׁנִתְקַלְקַל אֶצְלָם כֵּן"ל, גֹּרֵם פִּגְם לְדְבוּר פִּיּו שֶׁל הַצְּדִיק, שֶׁמְקַבֵּל מִשָּׁם כֵּן"ל.

וְעַל-בֶּן הוא טובה מה שנמצאים השקרנים הנ"ל - שאזי אלו הרשעים הנותנים צדקה פוּנִין אליהם ונותנין להם וכו'. ואזי נצול ה'צדיק-האמת' מפגם-הצדקה שלהם כנ"ל.

וְצָרִיכִין לְגַרֵשׁ ה'יב"ק' של הצדקה שנותנין רשעים, כי אצלם נפגם ה'יב"ק', וגורם רעה להצדיק שמקבל דבור פיו מהם.

וְעַל-בֶּן הוא טובה גדולה מה שיונק מהם ה'נביא-שקר' וכו' (דברים יח, כ) - שעל-ידי-זה מגרשין הרשעים מעצמן, כי מכשילין אותן בשקרנים הנ"ל, שפוננין אליהם ונותנין להם הצדקה, ונצולין הצדיקים, כנ"ל.

יא

(לקוטי-הלכות תפלין ה, יא-נה-מא)

וְזֶהוּ בְּחִינַת 'מַעֲבַרְתָּא שֶׁל תְּפִלִּין' שְׁשֵׁם עוֹבְרִים ה'רְצוּעוֹת' - שֶׁהוּא בְּחִינַת "מַעֲבַר יב"ק" (בראשית לב, כג), כְּמוֹבָא בְּפִנּוֹת (פרי-עץ-חיים, שער התפלין פ"א).

כִּי ה'רְצוּעוֹת', הֵם בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת הַמַּחֲזִין שֶׁל הַתְּפִלִּין, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֹרֶה-הַפָּנִים', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'י"ג תְּקוּנֵי דִיקְנָא', בְּחִינַת "אֶרֶךְ אֲפִים" (שמות לד, ו).

וְעַל-בֶּן 'רְצוּעָה' בְּגִימְטְרִיא ש"ע, בְּחִינַת 'ש"ע נְהוּרִין שֶׁל אֹרֶה-הַפָּנִים', כְּמוֹבָא (שם פֶּרֶק יא).

הֵינוּ: כִּי ה'רְצוּעוֹת' הֵם אֲרָפוֹת - זֶה בְּחִינַת "אֶרֶךְ אֲפִים", שְׁמִמְשִׁיכִין עַל עֲצָמָן בְּחִינַת 'אֲרִיכַת הָרוּחַ', בְּחִינַת "אֶרֶךְ אֲפִים", שֶׁהוּא 'אֹרֶה-הַפָּנִים' שְׁמִמְשִׁיכִין עַל-יְדֵי ה'רְצוּעוֹת'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּק וְנִתְבַטַּל בְּחִינַת "רְצוּעָה בִּישָׂא, שֶׁהוּא רְצוּעָה לְאַלְקָאָה חַיִּיבִיא" (הקדמת הזוהר יא:), שְׁמִשֵּׁם כָּל הַיְסוּרִים וְהַדִּינִים חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

וְעַל-יְדֵי בְּחִינַת "אֶרֶךְ אֲפִים" שְׁמִמְשִׁיכִין עַל-יְדֵי 'אֲרִיכַת ה'רְצוּעוֹת' הַנִּמְשָׁכִין מ'אֹרֶה-הַפָּנִים' שֶׁהֵם ה'תְּפִלִּין מַחֲזִין' - עוֹבְרִים עַל כָּל הַיְסוּרִים וּמְמַתִּיקִין אוֹתָם, וְאֵין לָהֶם כַּח לְבַטַּל וְלִמְנַע מְעִבּוֹדַת הַבוֹרָא יִתְבַּרַךְ, כִּי זוֹכִין לְבְּחִינַת 'אֲרִיכַת-אֲפִים' הַנ"ל, וְהַכֹּל נִמְתָּק וְנִתְבַטַּל, בְּחִינַת 'הַמְתַּקְת־הַדִּינִים'.

דְּהֵינוּ: לְהַאֲרִיךְ רוּחוֹ עַל כָּל דְּבַר, וְלֹא תִקְצַר רוּחוֹ מִשׁוֹם יְסוּרִים וּמְנִיעוֹת שְׁבַעוֹלָם כָּלֵל, רַק הוּא עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וְעִבּוּדָה וְכו', כִּי כֵּן, עַד שֶׁזוֹכֶה לְעִבּוֹר עֲלֵיהֶם וּלְבַטָּלָם.

כִּי עַל-יְדֵי בְּחִינַת 'אֲרִיכַת-אֲפִים' שְׁאִינוּ מְסַתְּפֵל עֲלֵיהֶם כָּלֵל - עַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַטַּלִּים מִמִּילָא, כִּי כָּל הַיְסוּרִים וְהַמְנִיעוֹת אֵינָם בָּאִים כִּי אִם בְּשִׁבִיל נְסִיוֹן, וְכִשְׁהוּא חֶזֶק בְּדַעְתּוֹ וּמְאָרִיךְ רוּחוֹ וְאִינוּ מְסַתְּפֵל עֲלֵיהֶם כָּלֵל, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַטַּלִּים מִמִּילָא לְפָנָיו.

וְזֶה בְּחִינַת 'מַעֲבַרְתָּא שֶׁל תְּפִלִּין' שְׁשֵׁם עוֹבְרִים ה'רְצוּעוֹת', שֶׁהוּא בְּחִינַת "מַעֲבַר יב"ק" כִּי

'יב"ק' בְּגִימְטְרִיא 'הוּי"ה אֱלֻקִּים' (פרי-עץ-חיים שם) - זֶה בְּחִינַת (תהלים נו, יא): "בַּח' אֶהְלֵל וְכו', בְּאֱלֻקִּים אֶהְלֵל" וְכו' - שְׁצָרִיכִין לְהַכִּיר אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ וּלְהַתְקַרֵּב אֵלָיו תָּמִיד, בֵּין ב'מִדַּת-הַרְחָמִים' וּבֵין ב'מִדַּת-הַדִּין', בֵּין ב'טִיבוֹ' בֵּין ב'עֲקוֹ' חֲסִי-וְשָׁלוֹם, בֵּין ב'עֲלִיָּה' בֵּין ב'יְרִידָה', כְּמוֹבָא בַּהַתּוֹרָה "מִי הָאִישׁ הֶחֱפֵץ חַיִּים" וְכו' (ח"א לג).

וזהו בעצמו בחינת "בְּק"י בהלכה" (זוהר משפטים קטז:) המובא בהתורה "קרא את יהושע" (ח"א ו): שכל מי שרוצה לעשות תשובה, צריך להיות "בְּק"י בהלכה" - 'בְּק"י ברצוא', 'בְּק"י בשוב', 'בְּק"י בעיל', 'בְּק"י בנפיק', בחינת (תהלים קלט, ח): "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד" וכו'.

וזהו בחינת תפלין של-יד' ותפלין של-ראש', ואיתא ב'פונות' (פרייץ-חיים, שער התפלין פ"א): ש'תפלין של-ראש' - הם בחינת שלשה שמות אלו: 'אהי"ה, הוי"ה, אהי"ה', שהם בגימטריא 'חיי"ם', בחינת 'מחין'. ותפלין של-יד' - הם בחינת 'מחי המלכות', ועל-כן הם שלשה שמות אלו: 'אהי"ה הוי"ה אדנ"י', שעולים 'יב"ק' וכו' (עין בפנים אות כה"כ באריכות, ענין השמות הקדושים האלו בעבודת-השם לכל אחד).

וזהו בחינת 'תתורא של תפלין', שפרושו לשון 'גשר'. ומשם יוצא ה'מעברתא'. וזה העקר מה שמונח על הגוף - כי מהתפלין אין נוגעין בעור הראש והיד, כי אם ה'תתורא' וה'מעברתא'.

וזהו בחינת 'מעברתא', בחינת "מעבר יב"ק", כי 'יב"ק' הוא אותיות 'בְּק"י', בחינת 'בְּק"י ברצוא', 'בְּק"י בשוב' וכו'. כמו שכתב שם רבנו ז"ל בעצמו: שבחינת 'בְּק"י הנ"ל הוא בחינת 'יב"ק'.

וזהו בחינת 'תתורא של תפלין', שפרושו לשון 'גשר'. ומשם יוצא ה'מעברתא'. וזה העקר מה שמונח על הגוף - כי מהתפלין אין נוגעין בעור הראש והיד, כי אם ה'תתורא' וה'מעברתא'.

וזהו בחינת 'מעברתא', בחינת "מעבר יב"ק", כי 'יב"ק' הוא אותיות 'בְּק"י', בחינת 'בְּק"י ברצוא', 'בְּק"י בשוב' וכו'. כמו שכתב שם רבנו ז"ל בעצמו: שבחינת 'בְּק"י הנ"ל הוא בחינת 'יב"ק'.

וזהו בחינת 'תתורא של תפלין', שפרושו לשון 'גשר'. ומשם יוצא ה'מעברתא'. וזה בחינת מה שנאמר ביעקב (בראשית לב, כג"ד): "ויעבר את מעבר יב"ק, ויעבר את אשר לו". ופרש רש"י: "עשה עצמו פגשור" וכו' - זה בחינת 'מעברתא' ותתורא של תפלין'.

וזהו בחינת 'תתורא של תפלין', שפרושו לשון 'גשר'. ומשם יוצא ה'מעברתא'. וזה העקר מה שמונח על הגוף - כי מהתפלין אין נוגעין בעור הראש והיד, כי אם ה'תתורא' וה'מעברתא'.

וזהו בחינת 'תתורא של תפלין', שפרושו לשון 'גשר'. ומשם יוצא ה'מעברתא'. וזה העקר מה שמונח על הגוף - כי מהתפלין אין נוגעין בעור הראש והיד, כי אם ה'תתורא' וה'מעברתא'.

וזהו בחינת 'תתורא של תפלין', שפרושו לשון 'גשר'. ומשם יוצא ה'מעברתא'. וזה בחינת מה שנאמר ביעקב (בראשית לב, כג"ד): "ויעבר את מעבר יב"ק, ויעבר את אשר לו". ופרש רש"י: "עשה עצמו פגשור" וכו' - זה בחינת 'מעברתא' ותתורא של תפלין'.

וזהו בחינת 'תתורא של תפלין', שפרושו לשון 'גשר'. ומשם יוצא ה'מעברתא'. וזה בחינת מה שנאמר ביעקב (בראשית לב, כג"ד): "ויעבר את מעבר יב"ק, ויעבר את אשר לו". ופרש רש"י: "עשה עצמו פגשור" וכו' - זה בחינת 'מעברתא' ותתורא של תפלין'.

כי "מעבר יב"ק" - זה בחינת 'מעברתא', כנ"ל באריכות.

"ויעבר את אשר לו", "שעשה עצמו כגשור" - זה בחינת 'תתורא' שהוא 'גשור'.

כי 'יעקב' הוא בחינת 'אמת', כמו שכתוב (מ"ב ז, כ): "תתן אמת ליעקב". שהוא בחינת 'תפלגין' (לקוטי מוהר"ן ח"א מז) וכו'.

וזוה בחינת ה'תתורא של תפלגין' שהוא בחינת 'גשור' - כי עקר ה'גשור' לעבר עליו בזה העולם, הוא 'אמת' - כי איתא בדברי רבנו ז"ל (ח"ב מח): "שהאדם צריך לעבר בזה העולם על 'גשור צר', והעקר שלא יתפחד בלל". ולזכות לזה - הוא על-ידי בחינת 'גשור של תפלגין', שהם בחינת 'אמת' - כמו שאומרים העולם: "שעם אמת יכולין לעבר כל העולם!"

כי עקר הוא ה'אמת' וכו' וכו' - שעל-יזה עומד כל העולם ומלואו. וכל הבלבולים והמניעות שיש להאדם מעבודת-השם, שהעקר הוא 'מניעות המוח' - העקר העצה לעבר עליהם, הוא 'אמת', שהוא מורה דרך להאדם לעבר על הכל וכו'.

כי ה'אמת' הוא ה'גשור דקדשה' - בבחינת מה שנאמר ב'יעקב' שהוא בחינת 'אמת': "שעשה עצמו כגשור" - זה רמז: 'שהאמת הוא הגשור, כנ"ל'.

כי "יעקב עשה עצמו כגשור" - להציל את כל אשר לו, מפחד הליכה ומפחדו של עשו שהלך לקראתו, שכל-יזה הוא בחינת כלליות הפחדים והיסורים והמניעות וכו' שיש לאדם, מפל השונאים והמעכבים שמתלבש בהם היצר-הרע, שהוא בבחינת עשו, כידוע.

ועל-כן יעקב סמן לבניו: שאי-אפשר לעבר על כל הפחדים האלה, כי-אם על-ידי 'אמת', שהוא בחינת "יעקב שעשה עצמו כגשור", שהוא בחינת 'תתורא של תפלגין' - שבפח הזה יכולין לעבר בזה העולם כל ימי חייו על ה'גשור הצר' שצריכין לעבר עליו בלי פחד, כנ"ל.

וזוה בחינת 'קריעת ים-סוף' - ש"הפך ים ליבשה" (תהלים סו, ו) וכו', ועשה להם השם-יתברך בנס נפלא, בחינת 'גשור' - לעבר הים בשלום.

והכל היה על-ידי בחינת 'יעקב', שהוא בחינת 'אמת', כמו שכתוב (תהלים קיד, ה): "מה לך הים כי תנוס וכו' מלפני אלוך יעקב", שהוא בחינת 'אמת' כנ"ל.

כי 'אמת' הוא בחינת 'גשור', שעל-ידו יכולין לעבר אפלו באמצע הים - בבחינת (ישעיה מג, א"ב): "כה אמר בראך יעקב וכו' אל תירא וכו' כי תעבר במים אתך אני" וכו'.

"בראך יעקב" דיקא, שהוא בחינת 'אמת', שעל-ידי-יזה: "אל תירא, כי תעבר במים" וכו' - כי על-ידי ה'אמת' עוברין על הכל, ונצולין בשלום, כנ"ל.

יב.

(לקוטי-הלכות, דין השליח-צבור)

וזוה בחינת "יב"ק - י'חוד ב'רכה ק'דשה" (זהר משפטים קטז. פנחס רטז: תקוני-זהר קכת.) - ש'קדשה' ו'ברכה' הם על-ידי ה'יחוד', על-ידי בחינת "כלו אחד" (לקוטי מוהר"ן ח"א סה - שהתכלית הוא 'כלו טוב' כלו אחד).

ועל-כן 'יב"ק' בגימטריא 'הוי"ה אלהי"ם' (שערי-הפסוקים וישלח; ועוד

הַרְבֵּה בְּהָאָרֶץ"ל) - לְהוֹרוֹת: שְׁעַלְיַדֵּי הַבְּטוּל אֶל הַתְּכַלִּית, נִתְבַטְּלִין כָּל הַיְסוּדִין וְכָל הַדֵּינִים, שָׁהֵם בְּחִינַת 'אַלְקִי"ם'.

וְזֶה בְּחִינַת 'הַיּוֹ"ה אֱלֹקִי"ם' - שְׁהַיּוֹ"ה מִמַּתִּיק 'אַלְקִי"ם' - 'כִּי כִלּוּ טוֹב', 'כִּלּוּ אַחַד', 'כִּלּוּ קְדוּשׁ'.

וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל־יַדֵּי שְׁמִכּוּנֵי הָרְאוֹת לְהַסְתַּכֵּל עַל הַתְּכַלִּית. וְזֶה 'יב"ק', בְּחִינַת "תֵּלֶת גּוֹנֵינִי דְעֵינָא" (תְּקוּנַת־זֶהָר יח: ועוד) - שְׁצַרִּיד לְכוּנֵם אֶל הַתְּכַלִּית, כַּמּוּבָא בְּזֶה־הַ קְדוּשׁ (מִשְׁפָּטִים קטז): "שִׁיחֻד בְּרֻכָּה ק'דְשָׁה - הֵם יְמִין וְשְׂמַאל וְאַמְצַע" - שָׁהֵם "תֵּלֶת גּוֹנֵינִי דְעֵינָא".

וְזֶה בְּחִינַת 'בְּק"י הַנ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'יב"ק' שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּכַלִּית 'כַּנ"ל - כִּי יחֻד הַיּוֹ"ה אֱלֹקִי"ם הוּא בְּחִינַת הַתְּכַלִּית, בְּחִינַת (זְכָרְיָה יד, ט): "בֵּיזֶם הָהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד", כְּמוֹ שְׁכַתָּב רַבֵּנוּ בְּמָקוֹם אַחֵר (ח"א ד).

"וַיִּזְתַּר יַעֲקֹב לְבָדוּ" (בְּרֵאשִׁית לב, כה)

"שָׁנַח פְּנִים חֲטָנִים, וְחָזַר עֲלֵיהֶם" (רש"י: חֲלִין צא.)
מִפְּאֵן: לְצַדִּיקִים, שְׁחָבִיב עֲלֵיהֶם מְמוּנֵם יוֹתֵר מִגּוּפָם. וְכַל־כֵּן לְמָה? - לְפִי שְׂאִין פּוֹשְׁטִין יְדֵיהֶם בְּגוּל.

יג.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן רפא; חֵי"י־מוֹהַר"ן תְּקוּמָה)

רַבֵּנוּ ז"ל הָיָה מְזַהֵר מְאֹד: שִׁישְׁמַר הָאָדָם אֶת מְמוּנּוֹ, בְּשִׁמְרָה גְּדוּלָּה וּמַעֲלָה מְאֹד, וְהָיָה מְקַפֵּיד מְאֹד עַל־זֶה.

וְהָיָה מִתְלוֹצֵץ וּמְקַפֵּיד עַל אֵלוֹ הָאֲנָשִׁים הַמַּתְעַצְלִים, שְׁקוֹרִין בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנִי: 'שְׁלִים־מְזַלְנִיק, כִּי זְמָנִים וְעַתִּים בְּטַל עֲצָמוֹ

מִתּוֹרָה וְתַפְלָה, וְטָרַח וַיַּגַּע בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת בְּשִׁבִיל לְהַרְוִיחַ מְמוֹן כְּדִי לְפָרְנֵם בֵּיתוֹ - וְאַחֲר־כֵּן בְּשֶׁהֲגִיעַ לוֹ הַמְּמוֹן, הוּא נַעֲשֶׂה 'שְׁלִים־מְזַלְנִיק, וְאֵינוֹ מְשַׁיַּח עָלָיו כָּל־ל - כִּי מְמוֹן כָּשֶׁר שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, צָרִיד שְׁמִירָה כְּמוֹ עֵין שְׁפָרָאשׁ.

וְאָמַר עַל־עַצְמוֹ: שְׁכַשְׁהוּא מוֹלִיד מְמוֹן אֲצִלוּ בְּדַרְךְ - הוּא מְדַקְדֵק מְאֹד לְגַנְזוֹ יָפָה, בַּפְּגַד שְׁלוֹ, בְּתוֹךְ בֵּית־יָד כְּנֻגַד לְבוֹ, וְשֶׁלֹּא יִהְיֶה בּוֹ שׁוּם קָרַע וְנִקְב. וְאַף־עַל־פִּי־כֵן בְּכַל־עֵת שֶׁהוּא בְּדַרְךְ, הוּא מְמַשְׁמֵשׁ בְּכִיסוֹ בְּכָל שְׁעָה, אִם יֵשׁ אֲצִלוֹ הַמְּמוֹן!

וּבְכַל־עֵת שֶׁנִּזְדַּמֵּן שְׁאֶחָד מֵאֲנָשָׁיו נֶאֱבַד אֲצִלוֹ אֵיזָה סֵךְ מְמוֹן בְּדַרְךְ, וְהָיוּ בָּאִים בְּקַבְלָנָא לְפָנָיו - הָיָה מְבַזָּה וּמוֹכִיחַ אוֹתוֹ מְאֹד עַל־זֶה: "עַל שְׁלֹא נִזְהַרוּ בְּשִׁמְרַתּוֹ יָפָה!

[וּמִצַּד שְׁנֵי אִם הָיָה לוֹ הַפֶּסֶד מְמוֹן, הָיָה מְקַבֵּל הַכֵּל בְּשִׁמְחָה, בְּדֹאִיתָא בְּחֵי"י־מוֹהַר"ן קפז: כְּשִׁי צָא מִבְּרֶסֶלַב [אַחֲרֵי הַשְּׂרָפָה הַגְּדוּלָּה בְּבְרֶסֶלַב שֶׁנִּשְׂרַף גַּם בֵּיתוֹ] עֲנָה וְאָמַר: גַּם מִחֲמַת זֶה נִכּוֹן מְאֹד מַה שֶׁנִּסְעַתִּי מֵהֶם, כִּי אֵינוֹ נִכּוֹן שֶׁהֵם יִהְיוּ בְּצַעַר וְאֵנִי בְּשִׁמְחָה.

כִּי בְּשִׁלְמָא אִם לֹא הָיִיתִי נִשְׂרַף רַק הֵם בְּעַצְמוֹן, הָיִיתִי מְכָרַח לְהַצְטַעַר עִמָּהֶם, כִּי מִחֲמַת שִׁישׁ לְיִשְׂרָאֵל צַעַר כְּזֶה, גַּם אֲנִי מְכָרַח לְסַבֵּל עִמָּהֶם לְהַצְטַעַר עִמָּם בְּצַרְתָּם! - אֲבָל עַכְשָׁיו שֶׁגַּם בֵּיתִי נִשְׂרַף, וּבּוֹדָאִי אֲנִי צָרִיד לְקַבֵּל בְּאַהֲבָה וּבְשִׁמְחָה, וְצָרִיכִים דִּיקָא שְׁמִיחָה גְּדוּלָּה מְאֹד, הֵינּוּ לְהַתְגַּבֵּר בְּשִׁמְחָה גְּדוּלָּה מְאֹד - וְעַל־כֵּן אֵין נִכּוֹן שְׁאֵהִיָּה עִמָּהֶם, כִּי הֵם שְׂרוּיִים בְּצַעַר וְאֵנִי אֵהִיָּה בְּשִׁמְחָה.

אַחֲר־כֵּן אָמַר: לֹא מְבַעֲיָא מְעוֹת, הֵינּוּ ה'פֶּסֶד מְמוֹן' - בּוֹדָאִי אֲנִי מְקַבֵּל בְּשִׁמְחָה - כִּי 'עוֹר בְּעַד עוֹר, וְכָל אֲשֶׁר לְאִישׁ יִתֵּן בְּעַד נַפְשׁוֹ" (אֵיוב ב, ד)! - אֲבָל אֲפִלוּ כְּשֶׁנִּפְקַד אֲצִלִי נֶפֶשׁ חֲסִי־וְשָׁלוֹם, וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ יִשְׁמְרֵהוּ מֵהַיּוֹם וְלַחֲבָא - גַּם־כֵּן הוּא מְקַבֵּל בְּשִׁמְחָה גְּדוּלָּה וְכוּ! - (וְעַיֵן לְקוּטִי־הַלְכוֹת, אֲבָדֵה־וּמְצִיָּה ג, י).

היום - עד שב'אור-היום', אז נתגדל
 ה'אמונה' בשלמות, בבחינת (איכה ג, כג):
 "חדשים לבקרים רבה אמונתך".

ואז ב'אור-היום', הוא עקר צמיחת
 הרפואה, בבחינת (ישעיה נח, ח): "אז
 יבקע פשח אורה, וארכתך מהרה תצמח".

נמצא: שעל-ידי התגלות-העצה, שהיא
 בחינת התגלות האור מן החשך,
 דהינו: שנדחה ה'חשך' שהוא בחינת לילה,
 ונתגלה ה'אור' בחינת 'יום' - על-ידי-זה
 נתגדל ה'אמונה', כנ"ל. ועל-ידי-זה עקר
 הרפואה, בבחינת: "אז יבקע פשח אורה
 וארכתך" וכו'.

וזהו מה שאמרו רז"ל: "מאי טעמא עזי
 מסגן ברישא, והדר אמרי - כברייתו
 של עולם, ברישא השוכא, והדר נהורא"
 (שבת עז:).

"עזי" - זה בחינת אמונה, בחינת (תהלים
 צג, א): "לבש ה' עז התאזר", בחינת
 (ישעיה יא, ה): "והיה צדק אזור מתניו, ואמונה
 אזור" וכו'.

"והדר אמרי" - "אמרי" בחינת הרפואה,
 בחינת (שם נח, יט): "אמר ה'
 ורפאתיו". וזהו: "אמר" - ראשית-תבות:
 "אש מים רוח" - שמשם הרפואה'.

הינו: מפני מה עקר הרפואה על-ידי
 אמונה - כי צריך להקדים אמונה
 בתחלה, ואחר-כך זוכין לרפואה!?

והשיב: "כברייתו של עולם, ברישא
 השוכא והדר נהורא" - הינו: כי
 זה הוא בחינת "בריאת-העולם, שברישא
 השוכא" וכו', כי עקר גדול האמונה, על-
 ידי העצה, שהיא בחינת: "מגלה עמקות

**"ויאבק איש עמו עד עלות-השחר. ויאמר
 שלחני פי עלה השחר" (בראשית לב, כה-כז)
 - ענין 'עלות השחר' -**

"עד עלות-השחר" - דאתעבר שולטנותיה
 ואתחלף. [שנעבר שליטו והתחלף]. (זהר וישלח קע).
 פי מחצות ואילך - על-ידי עסקם בתורה, נותנין
 לו כח לכובשו, שנאמר (תהלים מב, ט): "ובלילה
 שירה עמי". ואחר שעלה השחר, נאמר (שם):
 "תפלה לא-ל חיי", שהוא ה'חסד' וכו'.
 (שפתי-כהן, פרשת פנחס - מגורי הארז"ל בצפת)
 "עד עלות-השחר" - הוא זמן קריאת-שמע
 וכו', וכיון שקרא קריאת-שמע הבניעו.
 (פנים-יפות, פרשת וישלח - לבעל ההפלאה')

יד.

(ח"א ד, ח)

ה'צדקה' שנותן ל'תלמיד-הכם' - על-
 ידי-זה נצול ממדות-רעות של
 שני יסודות: 'חי' מדבר, שהן בחינת 'חיה
 רעה ולסטים', שהן דברים-בטלים וגאווה
 ותולדותיהן.

וזהו (סוטה כא): "כיון שעלה עמוד-השחר,
 נצול מהיה רעה ומלסטים".
 "עמוד-השחר" - רמז ל'צדקה', כמו
 שכתוב (ישעיה נח, ז): "כי תראה ערם וכסיתו
 וכו', אז יבקע פשח אורה".

נמצא: על-ידי 'צדקה' - נצול ממדות-
 רעות של שני יסודות: 'חי'
 מדבר, שהם בחינת 'חיה-רעה ולסטים'.

טו.

(ח"ב ה, ב)

עקר גדול האמונה, הוא בבחינת (תהלים
 צב, ג): "ואמונתך בלילות". דהינו: כל
 מה שנדחה והולך חלק מהלילה, ונתקרב אל
 'אור-היום' - נתגדל ה'אמונה' ביותר.

וכן הולכת ונגדלת מעט מעט, כפי מה
 שנדחה מהלילה ונתקרב יותר אל

מני השף" - כי אין האמונה נגדלת בשלמות רק באור-היום.

ועל-כן צריכין לקבל הדפואה רק על-ידי אמונה - כי צמיחת הדפואה היא רק באור-היום, בבחינת: "אז יבקע פשח אורד" וכו', פנ"ל.

"ויגע בכף ירכו, ותמע פף ירך יעקב בהאבקו עמו" (בראשית לב, כו) - וענין תמכין דאורייתא -

"ויגע בכף ירכו" - שנגע בתמכין דאורייתא [שלא יהיו תומכים ללומדי התורה]. (זהר וישלח מעא.)

לתלמיד-חכם, כי "אין עברה מכבה תורה" וכו' (סוטה כא. - עין שיחות הר"ן קלז).

יח.

(ח"ב ב, ג)

יש תמכין-אורייתא שנותנים ממון ללומדי תורה, ובתחלה הם מחסרים ממזנס מעצמם, כי בשנותנים הממון להתלמיד-חכם, נחסר אצלם וכו'.

אבל אחר-כך על-ידי ממזנס שמתזיקין התלמיד-חכם, ונולד הלכות שהם בחינת חסד' - אזי על-ידי השפעת החסד', חוזר ונתמלא החסרון וכו'. וזה בחינת שעשוע עולם-הבא וכו'.

[לקוטי-עצות, צדקה לג: תומכין-אורייתא שנותנין מעות לתלמיד-חכמים, זכותם גדול מאד. כי על-ידי ממזנס שמתזיקין התלמיד-חכמים - יכולין התלמיד-חכמים לעסק בתורה ולהוליד הלכות וחדושי-תורה. נמצא: שיש להם חלק בהתורה שנולדה ונתגלה על-ידם.

וכל הממון שהם נותנין להתלמיד-חכמים ונחסר לפי שעה אצלם - נתמלא להם אחר-כך על-ידי ההלכות שנתחדשין על-ידם, שעל-ידי-זה נשפע חסד וחוזר ונתמלא החסרון. והם זוכין לשעשוע עולם-הבא, ולהארת שלשה קני האמת לארבעה חלקי הדבור וכו'.

יט.

(ח"ב פא)

בשאדם משמח עצמו בשמחה של מצוה, והשמחה גדולה כל-כך, עד שנוגעת עד רגליו, הינו שמרקד מחמת שמחה - זה הבחינה נקרא: "ונבא לבב חכמה" (תהלים צ, יב).

וה"רגלים, הם נצח והוד" (תקוני-זהר יז. פתח אליהו), בחינת נביאים' (זהר צו לה. תקוני-זהר ב. מט.) - נתעלים לבחינת לב' על-ידי השמחה שבלב, כי השמחה

טז.

(ח"א לד, ו)

ה'תורה' היא 'יו"ד', שנקראת (תהלים קיא, ו): "ראשית חכמה". וה'עולם' הוא 'וא"ו', שנברא בששת ימי המעשה.

ו'צדיק' עם ישראל, הם גם-כן 'יו"ד וא"ו' - כי 'צדיק' הוא 'יו"ד', כי ה'צדיקים' הם נקראים 'חכמי העדה'. ו'ישראל' הם בחינת 'וא"ו', שהם 'תמכין אורייתא', וזו העמודים וכו'.

יז.

(ח"א רד)

מעלת הצדקה ידוע, בפרט בשנותנין לתלמיד-חכם, פמובא (זהר מצורע נג): "שהמעות שנותנין לתלמיד-חכם, הוא בחינת תמכין-אורייתא".

אבל באמת: זה המעות שנותנין לתלמיד-חכם, הוא בחינת תורה ממש. ואין עברה יכול לכבות זה המעות שנותנין

מעלה אותם. וזהו ה'רקוד' שמעלה רגליו בכל פעם.

וכשלומד תורה או שעושה מצוה, בכל כף שמחה שנוגעת עד רגליו, ומעלה את רגליו למעלה - בזה נתעלים כל תומכי דאורייתא, שהם נקראים סמכי קשוט' (תקוני יזהר קכג).

ב.

(לקוטי הלכות, ברכות פרטיות והטבת הלום ה, ד - על פי לקוטי מוהר"ן ח"א נד, ויהי מסו', זכרון')

"ויגע בכף ירכו" (בראשית לב, כו) - דא נצחה הוד יסוד" (שערי הפסוקים וספרי הלכותים, פרשת ויצא), בחינת: "הדם רגליו" (ישעיה סו א).

שהעקר מתחיל מ'נצח' שמתלבש בזה העולם, דהינו: שנגע בבחינת זכרון הפרטי, שהוא בחינת ה'רגליו' דקדשה' שמתלבשין בזה העולם וכו', כדי להזכיר את האדם בכל יום בפרטיות פנ"ל.

ובהם נגע הסמ"ך מ"ם, שהוא בחינת ה'רע-עין', להפיל שכחה חס ושלום - שלא ישימו לב להבין הרמזים בכל יום.

כי ב'כלליות הזכרון' - אי אפשר להכחיש חס ושלום. רק עקר הפגם ב'פרטיות'. וכמו שרואין בחוש: כי בכלליות - הכל מודים ב'זכרון העולם הבא', ועל פי רוב מדברים מזה. אבל ב'פרטיות' להבין הרמזים הנ"ל בכל יום כדי להתקרב אליו יתברך בכל עת - זעירין אנו דזכין לזה.

וזה נמשך: ממה שנגע ה'רע-עין' ב'כף הירך', הינו: בבחינת רגליו, שהוא בחינת הזכרון בפרטיות פנ"ל.

אבל באמת: על ידי שנגעם הזכרון בפרטיות, נפגם גם בכלליות ממילא. כי מי שאינו משתדל להמשיך על עצמו הזכרון הזה בפרטיות בכל יום - על ידי זה על פי רב, שזכח גם הזכרון בכלליות, ואינו משים אל לבו תכליתו הנצחית.

והתקון: על ידי "ויזרח לו השמש" (בראשית לב, לא), בחינת 'אמת', כמו שכתוב במקום אחר (ח"א רנא - מובא להלן) וכו' - בחינת אמתת זכרון העולם הבא בכלליות. ועל ידי זה ידע ויבין האמת גם בפרטיות.

כי השמש זרחה בתקפה, ליעקב אבינו שהוא בחינת 'כלל ישראל', בשביל לרפאות כף ירך יעקב שנגע בו - הינו: שהתגבר ה'אמת' של זכרון עולם הבא בכלל, ועל ידי זה נתרפא מצלעתו שנגע בו הסמ"ך מ"ם, בפרטיות.

בא.

(לקוטי הלכות, יבום ג, טו)

"ותקע כף ירך יעקב" (בראשית לב, כו) - עקר התגברות בחינת שרו של עשו' - הוא רק על בחינת "ירך יעקב", שהוא בחינת פגם אמונת חכמים, בחינת רגליו.

וזה בחינת (ברכות ו): "ברפי דרבנן דשלהי, מיניהו" - כי עקר התגברותם, הוא על בחינת "ברפי דרבנן", בחינת אמונת חכמים.

בב.

(עלים לתרופה, ערב ספות תר"א)

בבחינה זאת צריך איש הישראלי לילך בדרך, הן רחוק הן קרוב, או

"וַיֹּאמֶר: לֹא יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שְׁמָהּ, כִּי אִם יִשְׂרָאֵל, כִּי שְׂרִיתָ עִם אֱלֹקִים וְעַם אַנְשֵׁים וַתּוֹכַל"
(בראשית לב, כט)

נד.

(ח"א קעז)

"וַיִּתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא"

"וַיִּתְגַּדַּל" - [אותיות] **'תג"י ד"ל'** (פרייטע-חיים, שער הקדישים פ"ד), **שהוא: 'תג"י'** - **ב'ת"ר. ד"ל'** - בחינת **'עקב'** שהוא **'עקב'**, בחינת **'דל'**, ובחינת **'יש"אל'** - הוא בחינת **'תגי'** - **"כ"י שרית עם אלקים"** וכו' (בראשית לב, כט).

"וַיִּתְקַדַּשׁ" - [אותיות] **'ת"ק שד"י'** (פרייטע-חיים שם).

"רבא" - [אותיות] **'בא"ר'** (שער-הכוננות, דרושי קדיש א), **"ומשביע לכל חי רצון"** (תהלים קמה, טז).

(מוהרנ"ת ז"ל **שם בפנים התורה**: כל אלו הדברים לא נכתבו מהם כי אם ראשי-פרקים, כי בשעת אמירת אלו הדברים הנוראים, לא זכינו שיבארם לנו היטב, כדרך תמיד, רק אחרם במהירות בדרך רמז בעלמא, ורמז לנו כאן כל הכוננות של קדיש המבארים בכוננות האר"ז ל. ואין אתנו יודע עד מה באור הדברים האלה [עגן שם עוד בהתורה באור על קדיש]).

נה.

(ח"א כא, ז"ח)

ה'צעקות' שאדם צועק בתפלתו ובתורתו, כשנסתלקין המחין בבחינת 'עבור' - הן בחינת **'צעקת היולדת'** בשעה שהיא פורעת לילד, **"שראמת עי"ן קל"ו, כמנין תבות שבמזמור 'ענגד'** (תהלים כ), **ואז מולדת"** (זהר פנחס רמט:).

וכש'אדם לומד תורה, ואין מבין בה שום חידוש - זה מחמת שהמחין

בעירו כשהולך בשביל משא-ומתן ופרנסה, כגון ל'בית הפאסט' [דאר] וכו' - שצריך לכונן: "כדי שירויח ויתן צדקה, להיות בכלל 'תומכי-אורייתא' העוסקים להוציא לאור ספרים הקדושים" וכו'.

[לקוטי-מוהר"ן ח"א כט, ט: וזה עקר תקונו של המשא-ומתן: שיכונן בכל הלוח והלוח, ובכל דבור ודבור, שהוא הלוח ומדבר בשעת המשא-ומתן - שכונתו: "כדי שירויח, כדי שיתן צדקה! - וזה הוא בחינת 'תקון-הכללי' של הדמים].

וגם צריך לכונן: אולי יפגע עם איזה אדם לדבר עמו מהתכלית, ולהודיע לו מאמתת החדושים של התגלות-התורה של צדיקי-אמת שבדור וכו'!

נג.

(עלים-לתרופה, מכתב רבי יצחק בן מוהרנ"ת, יום א', כ"ט למספר בני ישראל תרכ"ט)

בני מיכלי שיחיה, הרבית להגדיל עלי צערה מענין מעוט עוסקה בחפצי-שמים, לסבת 'טרדת-העסקים'.

מה אמר לה בני חביבי: דמעות לבי פנחל ישטפו עליזה. אך בני חביבי: הן ידוע לה, אשר לא כן מהמדה, והעקר לשמח את-עצמו בכל הנקודות-טובות, והעקר בהרצון וכו'.

ועתה אוסיה זאת לכם: אשר תוכלו להחיות עצמכם בזה, אשר זכיתם לזכות גדול בזה, לעסק בענין החזקתי למחית פרנסתי בארץ-הקדושה הזאת - בזה תוכלו לקבל חיות, כמו שאתם יושבים על התורה ועבודה תמיד וכו'.

ואתם בני שיחיו: תוכלו לשמח בזה מאד, כי באמת 'תומכי-אורייתא' - נחשבים על כמה מקומות, למעלה מ'לומדי-אורייתא', ואנן בחדא חשיבין.

והשכל של התורה והלמוד הזה, הן בבחינת 'עבור'.

וזו נקרא בשם 'יעקב' - פי 'יעקב' זה בחינת 'עבור', בחינת (הושע יב, ד): 'בבטן עקב את אחיו'. ואז צריך לצעק 'הקלין הנ"ל'.

וזו בחינת (בראשית כז, כב): "הקל קול יעקב" - כשהוא בבחינת 'יעקב', צריך לו ה'קלין' - פדי להוציא ה'מחין' בבחינת 'לדה'.

ומי שתורתו בלא הבנה בה שום חדוש - אין לדרש אותה לרבים.

פי התורה הזאת שהיא בבחינת 'יעקב', בבחינת 'עבור' - אף-על-פי שהקדוש-ברוך-הוא מתענג בה, בבחינת (שירי-השירים ב, ד): "ודגלו עלי אהבה", "אל תקרי ודגלו אלא ולגלוגו" (שירי-השירים-דרבה ב, טו) - אבל אין לדרש אותה כמו שהיא לרבים.

פי אין לדרש אלא דברים המבררים, כמאמר (שבת קמה: על משלי ז, ד): "אמר לחכמה אחתי את - אם ברור לך הדבר פאחותך שהיא אסורה לך, אמר, ואם לאו, אל תאמרה".

וזהו (תהלים קלה, ד): "פי יעקב בחר לו י"ה" - כשהיא בבחינת 'יעקב', בבחינת 'עבור', בלא 'מחין' - זאת הלמוד בחר לו הקדוש-ברוך-הוא, בבחינת "ודגלו עלי אהבה" - ואין לדרש אותה לרבים.

אבל (שם): "ישראל לסגלתו" - 'ישראל' לי אותיות 'ל"י רא"ש' (שער הפסוקים) פרשת ויצא; 'עץ הדעת טוב' פרשת תולדות; ועוד, הינו: 'התגלות המחין', 'המשכת אור-הפנים', 'שפע אלקי', ה'מקיפין', בתוך ה'פנימי'.

וזו בחינת: "ישראל לסגלתו". "ישראל" - בבחינת (ישעיהו מט, ג): "ישראל אשר בך אתפאר". "בך" דיקא, שיתמשך עטרת תפארת, הינו: ה'מקיפין' הנ"ל - "בך", בתוך ה'פנימיות'. - "לסגלתו" - זאת התורה יכול לדרש אותה לרבים.

"ויזרח לו השמש" (בראשית לב, לב)

נו.

(ח"א עד)

'יעקב' הוא בחינת 'חכמה', בחינת 'מחין' דגדלות, בחינת 'דיעת-התורה', שהוא בחינת 'רפואת-הנפש', בחינת (מלאכי ג, כ): "שמש צדקה ומרפא בכנפיה".

פי 'שמש' הוא בחינת 'יעקב' (בראשית-דרבה סח, י; פד, יא; זחר וישלח קסו), כמו שכתוב (בראשית לב, לב): "ויזרח לו השמש", שהוא בחינת 'חכמה', בחינת 'דבור בדעה', שהוא בחינת ה'תורה', בחינת 'שמחת-תורה', שהוא בחינת "אילנא דאסותא" (זחר קדשים פה:).

נז.

(ח"א פו)

ב'ימי-החל' הוא 'שליטת החיצונים', ו'ערב-שבת-קדש' בין השמשות אין להם שליטה כלל" (זחר תרומה קלה:).

ועקר שליטה שלהן ב'ימי החל' - הוא בבחינות 'רגלין', שאין מניחין לאדם לילך בדרכי השם-יתברך וכו'. ו'בשבת-קדש' חוזרין להם 'פח ההליכה', כמו שכתוב (ישעיה נח, יג): "אם תשיב משבת

רַגְלֶךָ" - שְׁבַשְׁבַּת-קֹדֶשׁ יָכוֹל לִילְךָ בְּדַרְכֵי
הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

אך למשל: תינוק בשמתחיל לילך, עדין
צריך 'סעד' לתמוכו, ואף-על-פי-כן
אינו יכול לילך במרוצה, רק פסיעות קטנות,
וצריכין לחזק אותו. כך בשאדם מתחיל
בשבת לילך בדרכי השם-יתברך, צריך עוד
'סעד' לתמוכו.

וה'סעד' הזה, הוא בחינת 'אמת'. והוא
בחינת רגל שלישי, כדאיתא
בגמרא (שבת קד.): "קשטא קאי", ו'שבת' הוא
בחינת 'אמת', כדאיתא (ירושלמי דמאי פ"ד ה"א):
"אפלו עם-הארץ ירא לשקר בשבת" -
וכשמדבק עצמו במדה זו - הוא 'סעד'
לתמוכו, ובחינת רגל שלישי.

אך עדין צריכין לברך השלש רגלים,
ולתן פה בהם, כדי שיוכלו לילך
היטב. והוא על-ידי 'צדקה' שעושה בשבת,
הינו: שנותן לאדם על שבת, או שמאכסן
עני על שלחנו.

כי יש שני מיני צדקה: א) צדקה שעושין
בימי החל. ב) וצדקה שעושין בשבת-
קדש.

ו'צדקה' הוא בחינות 'שמש', כמו שכתוב
(מלאכי ג, כ): "שמש צדקה" וכו'.

ו'צדקה שעושין בימי החל' - הוא כנגד
'שמש שבזמן-הזה'. ו'צדקה של
שבת' - שהוא 'מעין עולם-הבא', היא כנגד
'שמש העתידה להתחדש לעתיד-לבוא',
שהוא "כאור שבעת הימים" (ישעיה ל, כו).

ו'שמש' שהוא בחינות 'צדקה' - נותן פה
לבחינת רגלין, שנאמר (תהלים
פה, יד): "צדק לפניו יהלך" - הינו: ש'צדקה'

עושה לו 'הליכה'. וגם נאמר (בראשית לב, לב):
"ויזרח לו השמש", ופרש רש"י: "לו -
לצרכו, לרפאותו מצלעתו".

נמצא: בזה שעושה צדקה בשבת, שהוא
בחינת 'אור השמש' - הוא הנותן
פה לבחינת "שלש רגלין".

כת.

(ח"א רנא)

ודע: שאיש אמת, דהינו: שעושה
מצוות בשלמות ובכל הדקדוקים
בינו לבין קונו, יש לו פה להמשיך לעצמו
כל הצדקות.

כי ה'צדקה' נמשכת רק אחר ה'אמת', כי
'צדקה' הוא בחינת 'אמת', כי 'אמת'
הוא 'אחד', כי 'אחד' הוא רק 'אחד', כי
"לפני אחד מה אתה סופר" (ספר יצירה), וכן
ה'אמת' הוא רק 'אחד' וכו'. והשני הוא רק
אצל המקבלים, אבל השם-יתברך אין בו
שום שני חסוֹשֵׁלוֹם.

וזה בחינת 'שמש', כי ה'שמש' הוא רק
פה אחד לבד, והשני הוא אצל
המקבלים - כגון להתיך ולהקפות לקרר
ולחמם וכו'.

וזה בחינת 'צדקה', שהיא בחינת 'שמש',
בחינת 'אמת' כנ"ל, בחינת (מלאכי ג, כ):
"וזרח לכם יראי שמי שמש צדקה".

וזה שאמרו חז"ל (ברכות ז: על תהלים יב, ט):
"פרם זלות לבני אדם" - "בין שנצרך
אדם לבריות, פניו משתנין לכמה גונין".

כי על-ידי ה'צדקה', באים כמה 'שנויים',
והכל הוא רק מחמת המקבלים,
שנשתנין פניהם לכמה גונין.

אבל ה'צדקה' שהוא בחינת אמת, בחינת שמש' כנ"ל, הוא רק פה אחד לבד, ואין בה שנוי.

ויש שנשתנה פניו מחמת גדלות, באשר שאינו ראוי לו שיצטרף לבריות.

ויש מחמת קטנות, על שהוא נצטרף לבריות.

ויש שנשתנה פניו מחמת שמחה, ששמח על שנותנים לו.

וגם בזה יש שנויים - כי יש מי ששמח מאד על שנותנין לו. כל אחד לפי בחינתו, כן נשתנין פניהם.

אבל ה'צדקה' - היא רק פה אחד לבד וכו', ועל כן מושכת עצמה לאמת' כנ"ל.

וזה שכתוב (דברים ו, כה): "וצדקה תהיה לנו כי נשמר לעשות את כל המצוה הזאת לפני ה' אלקינו כאשר צונו".

"לפני ה' אלקינו" דיקא, הינו: כשיהיה לנו בחינות אמת, שנשמר לעשות כל המצוות לפני ה' לבד, בינינו לבין קוננו, בכל הדקדוקים והפרטים, כמו שעושה בפני בני אדם.

וזהו: "כאשר צונו" - בכל הדקדוקים כאשר צונו השם יתברך. ואז: "וצדקה תהיה לנו". "לנו" דיקא, הינו: שנמשיך לעצמנו' כל הצדקות - פי דרך הצדקה למשך לאמת כנ"ל.

ויעקב' שהוא בחינת אמת, כמו שכתוב (מכא ז, כ): "תתן אמת ליעקב", נאמר בו (בראשית לב, לב): "ויזרח לו השמש" - כי שמש' היא בחינת צדקה כנ"ל.

הינו: ש'יעקב' על ידי האמת, היה לו כח להמשיך ולהזריח לעצמו כל הצדקות - שהם בחינת שמש'.

וזה: "ויזרח לו השמש" - "לו" דיקא - בחינת: "ולנו תהיה צדקה", כנ"ל.

"והוא צלע על ירכו" (בראשית לב, לב)

נט.

(ח"א עה)

'תורה' ו'תפלה', הם בחינת עמידה וכו'. והוא בחינת רגלין וכו'. כי על ידי הדבורים של תורה ותפלה נתתקנין ה'רגלין' וכו'.

ו"בדבר ה' שמים נעשו" (תהלים לג, ו) - לכן יש ניצוצות שנפלו בכל דבר: במאכל ובמשתה ובמלבוש. וה'ניצוצות' הם אותיות. וקדם שמוציא אל ה'דבור', הם בחינת דם, והוא בחינת נפש' וכו'. וכשיצאה ל'דבור', הוא בחינת (שיר השירים ה, ו): "נפשי יצאה בדבור".

כי קדם שמכניס אליו ה'ניצוצות' וה'אותיות' תוך דבורי תורה ותפלה - אין להם שום צרוף וחבור, והם בבחינת שברים ומחלקת' - כי כל ניצוץ מתגבר על חברו.

ובשמכניסם אל ה'דבור דקדשה' - הוא מצרפם ומחברם, שזהו בחינת שלום' וכו'.

נמצא: שצריך בה'ניצוצות' הנ"ל, לדבר ב'דברי תורה ותפלה', ולא בדברים אחרים" (יומא יט: וכו'.

וְקָדַם הַתְּקוּן, דְּהֵינּוּ: קָדַם שְׁמוּצִיא
ה'נִיצוּצוֹת' אֶל ה'דְּבוּר דְּקַדְשָׁה' -
אֲזִי הֵם בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית לֵב, לֵב): "צוּלַע עַל
יְרֵכּוֹ". וּבְהִיצִיָּאָה אֶל ה'דְּבוּר' - הֵם בְּבַחֲיִנַת
(שָׁם ב, כב): "וַיִּבֶן אֶת הַצֹּלַע".

וְזָהוּ פִּרוּשׁ הַגְּמָרָא (סְפָה נג. תַּעֲנִית כה. מְגַלָּה
כב): "לְוִי הִטִּיחַ דְּבָרִים כְּלָפִי מַעֲלָה,
וְאֵטְלַע" - שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת: "צוּלַע עַל יְרֵכּוֹ".
כִּי מִפְּנֵי שֶׁהוּצִיא ה'נִיצוּצוֹת' בְּדְבָרִים
אֲחֵרִים, נִשְׁאָר בְּבַחֲיִנַת: "צוּלַע עַל יְרֵכּוֹ".
וְצָרִיךְ לְדַבֵּר בְּתוֹרָה אוֹ בְּתַפְלָה, עַד שִׁיְהִיָּה
הַגּוֹף בְּטַל וְאָפֶס וְכוּ'.

וּבְשִׁבְלֵי־זָה נִקְרָאִים בְּשֵׁם 'נְשִׁים', מַחֲמַת
שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת הַנ"ל. - וְעַל־
יְדֵי־כְלֵי־זָה הֵם רְחוּקִים מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ,
וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ נִסְתָּר מֵהֶם בְּבַחֲיִנַת הַסְּתָרוֹת.
"וּמְרַדְּכִי" - הֵינּוּ בְּחִינַת ה'מְלָכוֹת' - יְכוּל
לְהוֹכִיחַ וּלְהַזְהִיר אוֹתָם, עַל־
יְדֵי 'עֶסֶק הַתּוֹרָה' וְכוּ' (עֵינֵן בְּפָנִים).

"הִילָדִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹקִים אֶת עַבְדְּךָ"
(בְּרֵאשִׁית לג, ה)

לא.

(ח"א א)

אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיךְ תָּמִיד לְהִסְתַּכֵּל
בְּה'שִׁכְלִי שֶׁל כָּל דָּבָר, וּלְקַשֵּׁר עֲצֻמוֹ
אֶל ה'חֻכְמָה' וְה'שִׁכְלִי שֵׁישׁ בְּכָל דָּבָר - כִּדִּי
שִׁיאִיר לוֹ ה'שִׁכְלִי שֵׁישׁ בְּכָל דָּבָר, לְהִתְקַרֵּב
לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ עַל־יְדֵי אוֹתוֹ הַדָּבָר.

כִּי ה'שִׁכְלִי הוּא 'אוֹר גְּדוּלִי, וּמֵאִיר לוֹ בְּכָל
דְּרָכָיו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קְהֵלֶת ה, א): "חֻכְמַת
אָדָם תֵּאִיר פָּנָיו".

וְה'חֻכְמָה' וְה'שִׁכְלִי הוּא ה'חֵיוֹת' שֶׁל כָּל
דָּבָר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם ז, יב):
"הַחֻכְמָה תְּחִיָּה" וְכוּ'.

וְזָה בְּחִינַת 'יַעֲקֹב' - כִּי 'יַעֲקֹב' זָכָה
לְבִכּוּרָה, "שֶׁהוּא יְרֵאשִׁית", שֶׁהוּא
בְּחִינַת 'חֻכְמָה' (זֶהוּ מִשְׁפָּטִים קכא: תְּקוּנֵי־זֶהוּר ל).
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קיא, י): "רֵאשִׁית חֻכְמָה".

אֲדָּךְ מַחֲמַת שֶׁאוֹר הַשִּׁכְלִי גְּדוּלִי מְאֹד - אִי־
אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת אֵלָיו, כִּי אִם עַל־יְדֵי
בְּחִינַת 'נוֹן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מְלָכוֹת' וְכוּ'.

וְאֲזִי מְקַבְּלַת ה'מְלָכוֹת' שֶׁהִיא בְּחִינַת
'נוֹן', 'חֵיוֹת' מִן ה'חֻכְמָה' שֶׁהִיא

"גִּיד הַנְּשִׂא" (בְּרֵאשִׁית לֵב, לג)

וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ 'גִּיד הַנְּשִׂא' - לְפִי שֶׁנְּשִׂאָה
מִמְקוֹמוֹ וְעָלָה, וְהוּא לְשׁוֹן 'קַפִּיצָה'. וְכֵן (יְרֵמִיָּה
נא, ל): 'נְשִׂאָה גְבוּרָתָם'. וְכֵן (בְּרֵאשִׁית מא, נא): 'כִּי
נִשְׁנִי אֱלֹקִים אֶת כָּל עַמְלִי'.

ל.

(ח"א נו, ג)

"וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מְרַדְּכִי מֵתַהֲלֹךְ לְפָנַי חֲצַר
בֵּית הַנְּשִׁים" וְכוּ' (אֶסְתֵּר ב, יא). 'חֲצַר
בֵּית הַנְּשִׁים' - כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת.

(א) אוֹתָן שֶׁנִּתְרַחֲקוּ מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ -
'נְשִׁים', מְלִשׁוֹן "שִׁנְשׁוּ וְקַפְּצוּ
מִמְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם" (רַש"י בְּרֵאשִׁית לֵב, לג).

(ב) אוֹתָן שֶׁכָּבַר הָיוּ קָצַת אֶצְלַת הַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ, אֲדָּךְ שֶׁכָּבַר שֶׁכָּחוּ אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ -
'הַנְּשִׁים' לְשׁוֹן 'שִׁכְחָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית
מא, נא): "כִּי נִשְׁנִי אֱלֹקִים".

(ג) אוֹתָן שֶׁגַּם עֵתָה זוֹכְרִים אֶת הַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ, אֲדָּךְ 'שִׁנְשָׁתָה' גְבוּרָתָם, וְאִין
לְאֵל יָדָם לְהִתְגַּבֵּר עַל יַעֲרָם.

בְּחִינַת 'חֵי"ת'. וְנִתְחַבֵּר וְנִתְקַשֵּׁר הַח' וְהַנ', וְנַעֲשֶׂה "אור הַלְבָנָה פְּאֹר הַחֶמְהָ" (ישעיה ל, כו).

וְהוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית לו, מ): "אֲלוֹפֵי עֲשׂו", וְכִמּו שֶׁתִּרְגַּם אוֹנְקֵלוֹס: "רְבֵרְבֵי עֲשׂו", בְּחִינַת הַרְבֵּי־דַקְלָפָה' - וּמֵהֶם מְקַבְּלִין הַרְשָׁעִים הַרוּחִ'.
וְהוּא בְּחִינַת רוּחַ הַטְּמֵאָה, בְּחִינַת רוּח־סַעְרָה, כְּמוֹ שֶׁפִּתּוּב (שם כז, יא): "הֵן עֲשׂוֹ אָחִי אִישׁ שָׁעֵר" - וְעַל־כֵּן הַרוּח־שְׁלֵהֶם גָּדוֹל וְתַקִּיף לְפִי שָׁעָה, כְּמוֹ רוּח־סַעְרָה' שֶׁהוּא גָּדוֹל בְּשַׁעְתּוֹ.

אָבֵל הוּא רַק לְפִי שָׁעָה, וְלִבְסוּף כָּלָה וְנִאֶבֶד, "וּמִסַּעֲרֵי גּוֹפִיָּה וְנִשְׁמַתִּיָּה" (תְּקוּנֵי־זֶהַר לה): שֶׁל הַנְּאֻחָזִים בּוֹ.

וְעַל־כֵּן הַרְשָׁעִים וְהַחֹלְקִים עַל צְדִיקִים, "בְּחֵייהֶם קְרוּיִים מֵתִים" (בְּרֵכוֹת יח): - כִּי אֵין לָהֶם רוּח־חַיִּים הָאֲמִתִּי' דַּקְדָּשָׁה, שֶׁנִּמְשָׁךְ רַק עַל־יְדֵי 'צְדִיקֵי־אֲמֵת' דִּיקָא.

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים סח, יח): "רֹכֵב אֱלֹקִים רִבְתִּים אֲלֵפֵי שֵׁנָאן". "אֲלֵפֵי" - בְּחִינַת "אֲלוֹפֵי עֲשׂו".

וְעַל־יְדֵי "רֹכֵב אֱלֹקִים רִבְתִּים", בְּחִינַת 'קַבְּלַת־הַתּוֹרָה', שֶׁמִּשָּׁם מְקַבְּלִין הַרוּח־חַיִּים הַרְבֵּנִים־דַּקְדָּשָׁה' - עַל־יְדֵי־זֶה: "אֲלֵפֵי שֵׁנָאן", כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ חַז"ל (עֲבוּדָה־זָרָה ג): "אֵל תִּקְרֵי שֵׁנָאן, אֶלָּא שְׂאִינָן".

הֵינּוּ: שֶׁעַל־יְדֵי 'קַבְּלַת־הַתּוֹרָה' שֶׁשָּׁם הַרוּח־דֵּה־רְבִי־דַקְדָּשָׁה' - נִתְבַּטְּלִין וְנִכְנָעִין "אֲלוֹפֵי עֲשׂו", "רְבֵרְבֵי עֲשׂו", שֶׁהֵם בְּחִינַת הַרְבֵּי־דַקְלָפָה' - בְּבְחִינַת: "אֲלֵפֵי שְׂאִינָן" - שִׂיאֲלוֹפֵי עֲשׂוֹ רְבֵרְבֵי עֲשׂוֹ, נִתְבַּטְּלִין וְאִינָן.

וְזֶהוּ בְּחִינַת 'שְׁלֹש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת' וְכוּ'. וְהֵינּוּ (שְׁמוֹת לד, ו): "וְרֵב חֶסֶד וְאֲמֵת",

וְעַל־כֵּן 'יַעֲקֹב' שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׂכָל' כִּנ"ל - זָכָה לְ'חֵן' - כְּמוֹ שֶׁפִּתּוּב (בְּרֵאשִׁית לג, יא): "כִּי חֲנִנִי אֱלֹקִים".

וְעַל־כֵּן בָּרַךְ אֶת הַשְּׂבָטִים בְּ'חֵן', כְּמוֹ שֶׁפִּתּוּב (שם שם, ה): "הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנוּ" וְכוּ'. וּבְנִימִין לֹא הָיָה אָז, וְעַל־כֵּן בָּרְכוּ יוֹסֵף בְּ'חֵן', כְּמוֹ שֶׁפִּתּוּב (שם מג, כט): "אֱלֹקִים יַחְנֶנּוּ בְּנֵי וְכוּ'".

"וַיֹּאמֶר עֲשׂו: יֵשׁ לִי רֵב" (בְּרֵאשִׁית לג, ט)

לב.

(ח"א ח, ב-ג-ד-ח-ט)

כָּל הַחֶסְרוֹנוֹת שֵׁיִשׁ לְאָדָם, הֵן בְּפִרְנֶסָה הֵן בְּבְרִיאוֹת הַגּוּף וְכוּ' - כָּלָם אֵי־אֲפָשֶׁר לְהַשְׁלִימָם, כִּי־אִם עַל־יְדֵי הַצְּדִיק וְהַרְבֵּי־הָאֲמֵת שֶׁנִּלְוָה אֵלָיו.

כִּי 'שְׁלֵמוֹת־הַחֶסְרוֹנוֹת' - הוּא עַל־יְדֵי 'אֲנַחָה' וְכוּ', שֶׁעַל־יְדֵיהָ מִמְּשִׁיכִין הַרוּח־חַיִּים לְהַשְׁלִים הַחֶסְרוֹן' שֶׁמִּתְאַנַּח עָלָיו.

אָבֵל זֶה הַרוּח־חַיִּים לְהַשְׁלִים הַחֶסְרוֹן, מְקַבְּלִין רַק מֵהַצְּדִיק וְהַרְבֵּי־שִׁבְדוֹר שֶׁדְּבוּק בַּתּוֹרָה, שֶׁשָּׁם הַרוּח־חַיִּים. [עַל־פִּי 'קַצוֹר לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן].

וְהַמִּתְנַגְּדִים וְהַרְשָׁעִים הַחֹלְקִים עַל הַצְּדִיקִים אֲמֵתִים - מְקַבְּלִים הַרוּח־חַיִּים שֶׁלָּהֶם מֵהַרְבֵּי־דַקְלָפָה'.

כִּי יֵשׁ רֵב' בְּקַלְפָּה וְסִטְרָא־אֲחָרָא, כְּנֻגַד הַרְבֵּי־דַקְדָּשָׁה' - וְהוּא בְּחִינַת עֲשׂוֹ, כְּמוֹ שֶׁפִּתּוּב (בְּרֵאשִׁית לג, ט): "יֵשׁ לִי רֵב".

**"וְלַקְחַת מִנְחַתִּי מִיָּדִי, כִּי עַל כֵּן רָאִיתִי פְּנֵיךָ
פְּרֹאֵת פְּנֵי אֱלֹקִים, וְתַרְצִנִּי" (בראשית לג, י)**

לד.

(ח"ב ד, ט"ו)

הַתְּגַלּוֹת-הַרְצוֹן, הוּא עַל-יְדֵי 'יָמִים-טוֹבִים', כִּי כָל אֶחָד מֵהַיָּמִים-טוֹבִים מְכַרִּיז וְקוֹרָא וּמְגַלֵּה אֶת הַרְצוֹן: שֶׁהַכֹּל מִתְנַהֵג רַק עַל-פִּי רְצוֹנוֹ בְּלִבָּד וְכוּ'.

כִּי בְּכָל יוֹם-טוֹב וְיוֹם-טוֹב, עֲשֵׂה הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ אֹתוֹת נוֹרְאוֹת, שֶׁהֵם הַפֶּה הַטָּבֵעַ, שֶׁעַל-יְדֵי־זֶה נִתְגַּלֶּה הַרְצוֹן: "שֶׁהַכֹּל בְּרְצוֹנוֹ, וְאִין שׁוֹם חַיּוּבֵי-הַטָּבֵעַ כָּלֵל" וְכוּ'.

וְעַקֵּר הַתְּגַלּוֹת-הַרְצוֹן עַל-יְדֵי 'יָמִים-טוֹבִים', הוּא עַל-יְדֵי הַצְּדָקָה - כִּי עַקֵּר עֲבוֹדַת הַצְּדָקָה, הִיא מֵה שְׁצָרִיכִים בַּהֲתַחֲלָה, לְשַׁבֵּר הָאֲכֻזְרִיּוֹת לְהַפְכוֹ לְרַחֲמָנוּת לְהַתְנַדֵּב לְצְדָקָה.

וּמִזֶּה בְּעֲצָמוֹ מִתְגַּבֵּר בְּחִינַת הַרְצוֹן - מֵאַחַר שֶׁמִּתְגַּבֵּר וּמֵהַפֶּה אֲכֻזְרִיּוֹת שֶׁבִטְבָּעוֹ, לְרַחֲמָנוּת, עַל-יְדֵי־זֶה נִתְהַפֵּד הַרְגֵז לְרְצוֹן.

וְעַל-כֵּן בְּשִׂרְצָה 'עֵקֵב' לַעֲשׂוֹת רְצוֹן בְּעֵשׂוֹ, אָמַר (בראשית לג, י): "וְלַקְחַת מִנְחַתִּי מִיָּדִי, כִּי עַל כֵּן רָאִיתִי פְּנֵיךָ פְּרֹאֵת פְּנֵי אֱלֹקִים וְתַרְצִנִּי".

כִּי "גַם מֵה שְׁנוֹתֶיךָ לְעַבְדֶּךָ הוּא בְּחִינַת צְדָקָה", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בבא-בבא-בבא ט. - ע"ל וְשַׁעֲרֵי ס. יז): "וְנִגְשִׁיךָ צְדָקָה". וְעַל-יְדֵי צְדָקָה נַעֲשֵׂה רְצוֹן.

וְזֶהוּ שֶׁאָמַר לוֹ: "וְלַקְחַת מִנְחַתִּי מִיָּדִי" - הֵינּוּ צְדָקָה, בְּחִינַת (מלאכי ג, ג): "מִגִּישֵׁי מִנְחָה בַצְּדָקָה".

שֶׁמִּקְבָּלִין הַרוּחֵ-חַיִּים, מֵהַצְּדִיק רַב-דְּקָדְשָׁה, שֶׁהוּא "רַב חֶסֶד" - הַפֶּה עֲשׂוֹ, רַב-דְּקָלְפָּה, שֶׁהוּא "אֲדַמוּנִי" (בראשית כה, כה), תַּקַּף הַדִּין.

וְהֵינּוּ (שם): "נֹצֵר חֶסֶד לְאֲלֹפִים" - "לְאֲלֹפִים", זֶה בְּחִינַת "אֲלוּפֵי עֲשׂוֹ", "רַבְרָבִי עֲשׂוֹ", שֶׁהֵם רַב-דְּקָלְפָּה. וְזֶהוּ: "נֹצֵר חֶסֶד" - שֶׁחֶסֶד, בְּחִינַת הַרְבֵּי דְקָדְשָׁה, "נוֹצֵר" וּמִמֶּתִיק בְּחִינַת "אֲלוּפֵי עֲשׂוֹ", "רַבְרָבִי עֲשׂוֹ" וְכוּ'.

וְזֶהוּ בְּחִינַת אַרְבַּע צִיצִית, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַרוּחֵ-חַיִּים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יחזקאל לו, ט): "מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בָּאִי הַרוּחַ" - שֶׁעַל-יְדֵי־זֶה מְכַנְיַעִין הַרוּחֵ-סְעָרָה, הַרוּחַ שֶׁל הַמִּתְנַגְּדִים הַחוֹלְקִים עַל הַצְּדִיקִים-אֱמִתִּיִּים, שֶׁמִּמְשִׁיכִין אֲרִיכַת הַרוּחַ שֶׁלָּהֶם מֵהַרְבֵּי-דְקָלְפָּה, בְּחִינַת: "עֲשׂוֹ אִישׁ שֶׁעַר" וְכוּ'.

לג.

(לקוטי-הלכות, העושה שליח לגבות חובו ג, י - על פי לקוטי מוה"ר ח"א ח הנ"ל)

יֵשׁ בְּכָל דוֹר וָדוֹר, מִתְנַגְּדִים וְחוֹלְקִים עַל הַצְּדִיקֵי-הָאֱמֶת, שֶׁיִּנְיָקְתֶּם מִבְּחִינַת הַרְבֵּי דְקָלְפָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲשׂוֹ, בְּחִינַת הַמֶּן-עַמְלָק, בְּחִינַת (בראשית לג, ט): "יֵשׁ לִי רַב".

שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂאִינוֹ חָפֵץ בְּהָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ אָמַר "יֵשׁ לִי רַב" - שְׁבוּחַר לוֹ רַב, מִי שֶׁטוֹב בְּעֵינָיו, שְׂאִינוֹ יָכוֹל לְהוֹצִיאֹ מִמְקוֹמוֹ וּלְהַקִּימוֹ מִנְפִילְתּוֹ, אֲדַרְבָּא, הוּא מִרְחָקוֹ מֵהַצְּדִיק שֶׁהוּא נִקְדַּת-הָאֱמֶת, כִּי הוּא יוֹנֵק מִבְּחִינַת הַרְבֵּי דְקָלְפָּה הַנִּל - שֶׁהֵם בְּחִינַת: (בראשית לו, מ): "אֲלוּפֵי עֲשׂוֹ", "רַבְרָבִי עֲשׂוֹ" (תרגום אונקלוס). [עין שם בַּפְּנִים בְּאַרְיִכוֹת].

"בי על-פן ראיתי פניך פראות פני אלקים" - הינו: 'כמו ראות פני אלקים', שהוא בחינת (דברים טז, טז): **"שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה'"**, דהינו: 'ימים טובים', שעל-ידם נתגלה ה'רצון'; ועקר 'התגלות-הרצון' על-ידי 'ימים טובים', הוא על-ידי ה'צדקה', כנ"ל - כמו-כן יהיה נעשה אצלו 'רצון' על-ידי ה'צדקה'.

וזהו: "ותרצני" כנ"ל - בי מאחר שה'מנחה' וה'צדקה' שנתן ל'עשו', היא בחינת 'צדקה' ממש, בחינת: **"ונוגשו צדקה"** - נמצא: שעל-ידי-זה נתגלה ה'רצון העליון שנתגלה על-ידי 'צדקה' כנ"ל, ומשם משתלשל ה'רצון' למטה, ונעשה 'רצון' גם ב'עשו'.

כמו שכתוב ביעקב (בראשית לג, יא): "בי חנני אלקים, וכי יש לי כל" - הינו: שנוצל מבחינת (קהלת-רבא א, לב): **"אין אדם מת וחצי תאותו בידו"** - כי יש לו כל מה שחפץ, מאחר שזכה ל'ברכת ה' (בראשית לט, ה; דברים לג, כג; משלי י, כב), בחינת 'שפע בפולה'.

וכששורה "ברכת ה', בכל אשר יש לו" (בראשית שם) - בודאי אינו מתאנה יותר, כי זה עקר העשירות העולה על כל מיני עשירות שבעולם, בבחינת (משלי שם): **"ברכת ה' היא תעשיר, ולא יוסף עצב עמה"** - שנוצל מבחינת (בראשית ג, יז): **"בעצבון תאכלנה"**, מבחינת 'צער בפלים ביולדה', שזה בחינת: **"אין אדם מת וחצי תאותו בידו" כנ"ל** - כי זוכה ל'ברכת ה', בחינת 'שפע בפולה'.

"ואני אתנהלה לאטי, לרגל המלאכה אשר לפני"
(בראשית לג, יד)

"בי חנני אלקים, וכי יש לי כל" (בראשית לג, יא)

לז.

(לקוטי-הלכות, גזלה ה, כא)

וזה בחינת מה שאמר יעקב לעשו (בראשית לג, יד): **"ואני אתנהלה לאטי, לרגל המלאכה אשר לפני, ולרגל הילדים, עד וכו' - כי אי-אפשר לדחק את השעה כלל, כמו שאמר מקדם (פסוק יג): "בי הילדים רבים וכו', ודפקום יום אחד" וכו'.**

על-פן צריכין לילך ולהתנהל, רק לאט לאט, בחינת (יומא לח: לט): **"הבא לטהר מסייעין לו; אומרים לו המתן"** - כי אף-על-פי שצריכין להיות זריז גדול בעבודתו יתברך, בפרט מי שכבר נכשל וכו',

לה.

(ח"א א)

נמצא לעיל בפסוק (בראשית לג, ה): **"הילדים אשר חנו אלקים את עבדך"**.

לו.

(לקוטי-הלכות, גנבה ב, ו - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כג, 'צוית צדק'; ח"ב מ, 'מי שיודע מארץ-ישראל')

כשמשבר 'תאות-מזון', ומקשר השפע לשרשו לה'דעת, ואזי יש לו בחינת 'שפע בפולה', בחינת 'לחם משנה' (שמות טז, כב), בחינת 'ברכה' - אזי הוא שמח בחלקו, כי יש לו כל.

אִי-עַל-פִּי-כֶן אִי-אֶפְשֶׁר לְדַחַק אֶת הַשָּׁעָה כָּלֵל.

ויש בָּזָה הַרְבֵּה לְדַבֵּר, אֲךָ לֹא נִכְתַּב בְּזַמְנוֹ. וְכִבֵּר מִבְּאֵר מְזָה בְּמָה שִׁיחֹת בְּמִקּוֹם-אֲחֵר (עי' חיי-מוהר"ן, אותיות תל-תלה, מערכת "שלא להתעקש על שום דבר, ואין לדחוק את השעה").

"אציגה נא עמך מן העם אשר אתי"
(בראשית לג, טו)

לח.

(ח"ב עט)

נמצא לְעִיל בְּפֶסוּק (בראשית לב, ד): **"וישלח יעקב מלאכים"**.

"ויעקב נסע סנתה, ויבן לו בית, ולמקנהו עשה ספת"
(בראשית לג, יז)

לט.

(ח"א רסו; חיי-מוהר"ן נו)

בְּשִׁפּוּגְמִין וְאִינָן נִזְהָרִין בְּמִצּוֹת סְפָה' בְּרֵאוּי - נוֹפְלִים מִשְׁפַּע שֶׁל אָדָם לְשִׁפַּע שֶׁל בְּהֵמָה, וְעַל-יְדֵי-זָה בֹא מִיתַת בְּהֵמוֹת וְחַיִּים בְּלֹא זְמַנָּם רַחֲמָנָא-לְצַלָּן. וְיִזְרְדִין עַל-יְדֵי-זָה מִמְדַּרְגַּת בְּנֵי-אָדָם, לְמַדְרַגּוֹת שָׂאָר בְּעַלֵּי-חַיִּים.

וְכַשְׁבְּנֵי-אָדָם יוֹשְׁבִים בְּסִפּוֹת פְּרֵאוּי - עַל-יְדֵי זֶה הֵם בְּמַדְרַגָּתָן.

כִּי 'סְפָה', בְּחֵינּוֹת "אָמָא דְמִסְכָּא עַל בְּנִין" (תקוני-זהר ב:), בְּחֵינּוֹת: "אִם לְבִינָה תִקְרָא" (משלי ב, ג).

וְזָהוּ בְּחֵינּוֹת הַהֶבְדֵּל שְׁבִין גְּדֵר-אָדָם לְגְדֵר-בְּהֵמָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בְּרֵכוֹת י. עַל תְּהִלִּים קג, ב): **"בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת ה' וְאֵל תִּשְׁבְּחֵי כָּל גְּמוּלָיו"**, **"שַׁעֲשֵׂה לָּהּ דְּדָיִם בְּמִקּוֹם בִּינָה"**.

שֶׁה'אָדָם' יוֹנֵק מִ'דֵּי-אָדָם' שֶׁהוּא בְּמִקּוֹם 'בִּינָה', בְּחֵינּוֹת "אִם לְבִינָה תִקְרָא", בְּחֵינּוֹת "סְפָה" - אֲבָל ה'בְּהֵמָה' יוֹנֵקֵת מִ'דֵּי-בְּהֵמָה' שֶׁהֵם לְמַטָּה.

וְעַל-כֵּן כְּשִׁפּוּגִים בְּמִצּוֹת סְפָה' - אֲזִי נוֹפֵל מִבְּחֵינּוֹת 'דֵּי-אָדָם', שֶׁהֵם בְּמִקּוֹם 'בִּינָה', בְּחֵינּוֹת 'סְפָה'. וְנוֹפֵל לְבְּחֵינַת 'דֵּי-בְּהֵמָה', וְיוֹנֵק מִשָּׁם.

נמצא: שִׁיּוֹנֵק מִשְׁפַּע שֶׁל הַבְּהֵמָה, וְעַל-כֵּן יוֹנֵק אֶת חַיּוֹתָם, וְעַל-יְדֵי-זָה הֵם מֵתִים, עַל-יְדֵי שְׁנוּטֵל מֵהֵם אֶת הַשְּׁפָעָתָם.

וְלִפִּי הַפְּגָם שֶׁפָּגַם בְּ'סְפָה' - כֵּן נִפְלְתוּ! - וְכֵן נוֹטֵל ה'שְׁפַע שֶׁל הַבְּהֵמוֹת! - וְכַמוֹ-כֵּן גּוֹרֵם מִיתוֹת הַבְּהֵמוֹת וְהַחַיִּים!

וְזָהוּ בְּחֵינַת (בראשית לג, יז): **"ולמקנהו עשה ספת"** - כִּי ה'סְפָה' הוּא בְּשִׁבִיל 'מִקְנֵהוּ' (עי' לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, מְקַח-וּמְכָר ד).
[שיח-שרפי-קדש ח"ב רעט: בַּעַת שְׁנַכְנַס רַבְּנוּ ז"ל לְדוֹר בְּבִרְסָלָב, הִיָּתָה שֵׁם מִגְּפָה לְבְּהֵמוֹת הַנִּקְרָא "פֵּאִיד", שֶׁהַבְּהֵמוֹת הָיוּ נוֹפְלוֹת וּמֵתוֹת לָרַב. וְאִז אָמַר תּוֹרָה רַס"ו הַנ"ל - וְנִפְסְקָה הַמִּגְּפָה].

מ.

(ח"א רסו; חיי-מוהר"ן נז)

עַל-יְדֵי שְׁמִקְיָמִין מִצּוֹת סְפָה' פְּרֵאוּי - יָכוֹל לְבַנּוֹת 'בֵּית', וְאִינוּ מִזִּיק לוֹ לְמַמּוֹנֹו.

כִּי הָעוֹסְקִין בְּבִנְיָן, מִזִּיק לָהֶם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (סוֹטָה יא): **"כָּל הָעוֹסֵק בְּבִנְיָן מֵתֵמְסָכִין"**.

כי צריך לבנות ה'בית' ב'הכמה' ו'שכל', ואזי אין מזיק לו הבנין, ואזי ראוי לו לבנות בית, כמו שכתוב (משלי כד, ג): "בהכמה יבנה בית, ובתבונה יתבונן, ובדעת הדרים ימלאו".

ובודאי הבונה בהכמה לא יתמסכן, ואדרבא יתעשר, ויתקיים בו (משלי כד, ג): "בהכמה יבנה בית וכו', ובדעת הדרים ימלאו" - כי יש לו מקום להכניס ה'שפע'.

אבל כשבונה בלא שכל - אזי מזיק לו, ומתמסכן, שמענישין אותו בעניות; ועל-ידי-זה יתבזה חכמתו, בבחינת (קהלת ט, טז): "חכמת המסכן בזויה" - מדה פנגד מדה.

ועל-כן על-ידי ה'ספה' שהיא בחינת 'שכל', בחינות (שם ב, ג): "אם לבינה"; והוא במדרגת 'תורה' שהיא מקור כל החכמות - יכול לבנות 'בית', בבחינת: "בהכמה יבנה בית" - כי בודאי יש לו 'חכמה'.

[עץ-חיים, מב, ה: 'בינה' היא נוקבא, ונקרא 'צירי', כי בה כח ציור לציר הפלים. לכן נקרא 'בינה' לשון 'בנין'].

וזוה בחינת (בראשית לג, יז): "ויעקב נסע ספתה ויבן לו בית" - שעל-ידי 'מצות ספה', התר לו לבנות.

'ל"ב' - ראשי-תבות: "לו בית". "ל"ב - זו ה'תורה' - בי"ת מ'בראשית' (בראשית א, א), למ"ד מ'לעיני כל ישראל" (דברים לה, יב), הינו: 'כלל התורה' (אותיות-דרב"י עקיבא, אות ב; זהר פנחס רטו. תקוני-זהר סז).

[הערת המלפס: אולי פונת רבנו ז"ל בזה: 'לב' הוא בחינת 'בינה לבא' (תקוני-זהר יז. פתח-אלהי), בחינת 'בינה' ו'דעת' הנ"ל, בחינת "אם לבינה" הנ"ל].

[שיח-שופי-קדש ח"ב רנח: תורה רס"ו הנ"ל נשתלשלה על-ידי השיחה ב'ימי-מוהרנ"ת' (ח"א לט), שאמר רבנו ז"ל לרבי אהרן הרב מברסלב ז"ל: "שביתו הוא כמו ספה"!

והנה הספור ב'ימי-מוהרנ"ת' שם: בליל שבת-קדש פרשת בראשית, נכנס הרב ד"פה (רבי אהרן הנ"ל) אצלו בשעת הסעדה כדרך תמיד, ענה ואמר לו אז רבנו ז"ל דברי צחות: "שביתו כמו ספה" וכו' - כי אז ירדו גשמים, ובית הרב לא היה מקרה היטב, ומן-הסתם ירדו הגשמים לביתו כמו לתוך הספה].

מא

(ח"א רסו; חיי-מוהר"ן נרנז)

'שבועות' ו'ספות' הם אחד - כי ה'תורה' יוצאת מ'בינה', שהיא בחינת 'ספה', כמו שכתוב (משלי א, ח): "ואל תטש תורת אמוך", בחינת (שם ב, ג): "אם לבינה", שהוא בחינת 'ספה'.

ועל-כן תכף אחר 'ספות', הוא 'שמחת-תורה' - כי מבחינת 'ספה', משם יוצאת ה'תורה'.

נמצא: על-ידי שנכנסו ב'ספה', נעשים בעצמם בבחינת ה'תורה', כי משם יוצאת ה'תורה'. ואז מתחלת ה'תורה', שהוא "בראשית" (בראשית א, א), בחינת 'בית', הינו: "בית דבראשית" (זהר בראשית כט. תקוני-זהר כא. תקוני-זהר ח"ד, תקונא קדמאה), בחינות (בראשית לג, יז): "ויעקב נסע ספתה ויבן לו בית".

וזוהו בחינת 'סו"ן' - שאז הוא זמן מתן-תורה, ראשי-תבות: "ויעקב נסע ספותה ויבן לו בית" - כי "בסיון נתנה תורה" (שבת פו; פסחים סח; יומא ד;), ואנו ב'מדרגת התורה' על-ידי 'מצות ספה'.

[הרב מטשעהרין ז"ל בפרפראות-לחנמה, והגהות שלו בלקוטי-מוהר"ן (הנרפס על הדף): עין שלחן-ערוך אבן-העזר (קכז, ז): "דצריכין לכתב בגט, שם החדש הזה - סיון".

ועל-כן נראה לעניות-דעתי, דגם כאן פגנת רבנו לזה, הינו: כי אותיות יו"ד וא"ו שבסיון, מרמזין לאותיות וא"ו יו"ד של תבת "וי'עקב", וכן של תבת "וי'בן" - כי הוא"ו שבשני תבות אלו, אינה מעצם שרש התבה, ועל-כן צריכין לרמז אותה ביחד עם היו"ד שבשרש התבה כמובן.

ורצה-לומר: שבפסוק זה מרמז ענין 'סיון' שני פעמים. (א) "וי'עקב נ'סע ס'זכותה" ראשי-תבות 'סיון', הינו: הוא"ו יו"ד של "וי'עקב". (ב) "נ'סע ס'זכותה ו'י'בן", ראשי-תבות 'סיון', גם-כן כנ"ל (הוא"ו יו"ד של "וי'בן").

וְאִזּוּ מֵתָר לֹו לְבָנוֹת בֵּית, בְּחֵינֵת (משלי כד, ג):
"בְּחֻמָּה יִבְנֶה בַּיִת" וְכוּ' (זהר בראשית
שם; תקוני-זהר שם; תקוני-זהר חדש שם - ועין תקוני-
זהר יב. יח): - **כִּי בְּוֹדָאֵי יֵשׁ לֹו חֻמָּה, כִּי**
הַתּוֹרָה הִיא מְקוֹר כָּל הַחֻמּוֹת [מובא לעיל כּל
הענין הזה].

מב.

(ח"ב עט)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפֶסוּק (בראשית לב, ד): "וַיִּשְׁלַח
יַעֲקֹב מַלְאָכָיִם."

"וַיִּבֵּא יַעֲקֹב שָׁלֵם עִיר שְׁכָם" (בראשית לג, יח)

"שָׁלֵם בְּגוּפוֹ, שָׁלֵם בְּמִמּוֹנֹו, שָׁלֵם בְּתוֹרָתוֹ"
(רש"י; שבת לג:)

מג.

(ח"א כז, א"ב-ח)

לְמִשְׁךָ כָּל הָעוֹלָם לְעִבּוּדָתוֹ "לְעִבְדוֹ
'שְׁכָם' אַחַד" (צפניה ג, ט), וְכָלֵם
יִשְׁלִיכוּ אֱלִילֵי כֶסֶפֶם וְזָהָבָם וַיִּתְפַּלְלוּ אֶל
הַשָּׁמַיִם וַיִּתְפַּרְרְךָ לְבַד - זֶה הַדָּבָר נַעֲשֶׂה בְּכָל
דוֹר וָדוֹר, לְפִי הַשָּׁלוֹם שֶׁבַדוֹר.

כִּי עַל-יַדֵּי ה'שָׁלוֹם' שֵׁישׁ בֵּין בְּנֵי-הָאָדָם,
וְהֵם חוֹקְרִים וּמְסַבְּרִים זֶה לָזֶה הָאֵמֶת -
עַל-יַדֵּי-זֶה "מִשְׁלִיךְ כָּל אִישׁ, אֶת שִׁקְר

אֱלִילֵי כֶסֶפוֹ" (על-פי ישעיה ב, כ), וּמִקְרַב עֲצֻמוֹ
לְהָאֵמֶת.

וְאִי-אֶפְשֶׁר לְבּוֹא לְבַחֲנֵת 'שָׁלוֹם' - אֶלֶּא
עַל-יַדֵּי 'הָאֲרֵת-פָּנִים',
'הַדֹּרֵת-פָּנִים'.

וְזֶה (בראשית לג, יח): "וַיִּבֵּא יַעֲקֹב שָׁלֵם עִיר
שְׁכָם" - אֶתְעָרוּתָא שֶׁל בְּחֵינֵת (צפניה ג,
ט): "לְעִבְדוֹ שְׁכָם אַחַד" - הוּא עַל-יַדֵּי
'שָׁלוֹם'. וְ'שָׁלוֹם' הוּא עַל-יַדֵּי בְּחֵינֵת 'יַעֲקֹב',
שֶׁהוּא 'הָאֲרֵת-פָּנִים', בְּחֵינֵת "שׁוֹפְרָה דִּי-יַעֲקֹב
כַּעֲיִן שׁוֹפְרָה דָאָדָם" (בבא-מציעא פד.). - וְזֶה
בְּחֵינֵת (תהלים כד, ו): "מִבְּקִשֵּׁי פָּנֶיךָ יַעֲקֹב."

וְ"שָׁלוֹם בְּגוּפוֹ" (שבת לג: על "וַיִּבֵּא יַעֲקֹב שָׁלֵם"
- "שָׁלוֹם בְּגוּפוֹ, שָׁלוֹם בְּמִמּוֹנֹו וְכוּ') -
בְּאַרְבַּע מְרוֹת, שֶׁלֹא תִתְגַּבֵּר אַחַת עַל
חֶבְרָתָהּ. "שָׁלוֹם בְּמִמּוֹנֹו" - שֶׁלֹא יִהְיֶה בָּא
זֶה וְאֶכֶל אֶת זֶה (פְתוּבוֹת סו:), "שָׁלוֹם בְּתוֹרָתוֹ"
- בְּלֹא קִשְׁיוֹת. - וְאִזּוּ: "וַיִּבֵּא יַעֲקֹב שָׁלֵם עִיר
שְׁכָם."

"וַיַּחֲן אֶת פָּנָיו הָעִיר" (בראשית לג, יח)

"חד אמר: מטבע תקון להם, וחד אמר:
(רש"י; שבת לג:) מרחצאות תקון להם"

מד.

(ח"א כג, א"ג-ד)

אֵלֹו הַנוֹפְלִים בְּתֵאוֹת-מִמּוֹן, וְאִינָם
מֵאֲמִינִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ-יִבְרָךְ-הוּא יָכוֹל
לְפָרֵנס הָאָדָם בְּסִפָּה קִלְהָ, וְרוֹדְפִים אַחַר
פְּרִנְסָתָם בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת, וְהֵם "אוֹכְלֵי לֶחֶם
בְּעֶצְבוֹן" (על-פי תהלים קכז, ב), כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(בראשית ג, יז): "בְּעֶצְבוֹן תֹּאכְלֶנָּה", וְעֶצְבוֹת'
הוּא מְרָה-שְׁחוּרָה'.

אלו בני-אדם - נקשרים ב'פנים דסטר-א-
אחרא', אנפין-השוכין', מרה-
שחורה, בחינת 'עבודת-אלילים', 'אלקים
אחרים" (שמות כ, ב), בחינת 'מיתה'.

אבל אלו בני-אדם שמשאם ומתנם
באמונה - הם דבקים ב'אור-הפנים'
דקדשה, 'אנפין-נהורין', בחינת 'חיים', כמו
שכתוב (משלי טז, טז): "באור פני מלך חיים",
בחינת 'שמחה', כמו שכתוב (תהלים טז, יא):
"שבע שמחות את פניך". וכתוב (בראשית מה,
כז): "ותחי רוח יעקב" - כי "אין אמונה בלא
אמת" (זהר בלק קצח:), ו"אמת הוא אור-
הפנים".

וזה שאמרו חז"ל (שבת לג, על בראשית לג, יח):
"ויחן פני העיר - חד אמר: מטבע
תקן להם, וחד אמר: מרחצאות תקן
להם".

הינו הך ולא פליגי - כי 'יעקב' הוא
בחינת 'אמת', כמו שכתוב (מירכא ז, כ):
"תתן אמת ליעקב", והוא בחינת 'אור-
הפנים' - ותכה כשפא, נתתקן 'אמונה'.

וזה: "מטבע תקן" - שתקן 'תאות-
ממון'. וכשתקן 'תאות-ממון',
נתתקן פגם 'עבודת-אלילים'.

וזה: "מרחצאות תקן להם" - כמו
שכתוב (שמות ב, ה): "ותרד בת פרעה
לרחץ", ודרשו חז"ל (מגלה יג, סוטה יב):
"לרחץ מגלולי בית אביה".

וזה: "ויחן פני העיר" - 'פני דיקא, שהיא
'פנים דסטר-אחרא', שהיא
'מטבע', הינו: 'תאות-ממון' - כי כל
'עבודת-זרות' תחובים ב'ממון'.

וזה בחינת (בראשית כה, כז): "יעקב איש תם"
- כי על-ידו: "ויחן פני העיר" - על-
ידו 'תקון המטבע' כנ"ל.

וזה בחינת מזוזה וכו' - על-ידי 'מזוזה'
נתבטל 'חמדת הממון' וכו'. וזה
שאמרו רז"ל (שבת קג, מנחות לד, - על דברים ו, ט):
"וכתבתם [וכתבתם] - שיהא פתיבה תמה".
וזה בחינת (בראשית כה, כז): "יעקב איש תם" -
כי על-ידו: "ויחן פני העיר" (שם לג, יח),
שעל-ידו 'תקון המטבע'.

"ויקן את חלקת השדה" (בראשית לג, יט)

מה.

(חי-מוהר"ן תצט)

ספר מענין ה'בטחון'. ואמר: שיש
צדיקים שאין מניחים אצלם ממון
מיום לחברו, כמו שמספרין מכמה צדיקים
גדולים שהיו לפנינו, כגון: הפעל-שם טוב
ז"ל, והצדיק הקדוש מורנו הרב אלימלך
ז"ל, וכיוצא בהם - שבכל יום ויום היו
מפזרים כל הממון שהיה בידם, ולא הגיחו
אצלם שום ממון מיום לחברו.

ואמר: שצריכין להיות לזה בריה גדול,
להיות חזק בהבטחון ולעמד על
עמדו, כי אם שוגים בזה תנועה קלה
בעלמא, לא טוב.

אבל יש מעלה גבוהה יתרה ביותר, דהינו:
"שהצדיק האמתי יחזיק אצלו
הממון"! - וזה קשה וכבד יותר הרבה, כי
הוא ז"ל לא היה מתנהג הנהגה הנ"ל.
והוכיח וברר לעינינו: "שהאבות היו
מחזיקים אצלם ממון"!

כי אברהם יצחק ויעקב, היו כלם עשירים מפלגים. ויעקב אבינו נשפא לשכם, קנה מיד "חלקת השדה" (בראשית לג, יט), והיכן היו לו מעות כל-כך?! - וכן אברהם נשקנה מערת המכפלה. וכן מבאר עוד מהפסוקים ומדרשים: "שהיה מנח אצלם מעות".

ואמר: "שעבודה זו גבוהה וכבדה יותר, אצל גדולי הצדיקים האמתיים המפלגים במעלה גבוהה ביותר!"

"ויקרא לו אל אלהי ישראל" (בראשית לג, ב)

מו.

(ח"א סו, ג)

אל' הוא בחינת אמת' - בחינת (במדבר כג, יט): "לא איש אל ויכזב", שהוא בחינת יעקב, כמו שאמר רז"ל (מגלה יח): "מנין שקראו הקדוש-ברוך-הוא ליעקב אל, שנאמר: ויקרא לו אל אלקיו" וכו' (בראשית לג, כ) - כי יעקב בחינת אמת'.

וזה ה'אמת' שהוא בחינות עלמא-דאטי', תלוי ב'פרנסה'. כי כשיש לו פרנסה, ואינו נצרך לבריות - זוכה ל'אמת', בחינות עלמא-דאטי'.

בבחינות (תהלים קמו, ה): "אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלקיו". כי כש"שברו על ה' אלקיו", ואין נצרך לבריות - אזי "אל יעקב בעזרו". כי אל יעקב הוא בחינת אמת' - ואזי יוכל להתפלל באמת. (עין בפנים - ענין ה'נצרך לבריות' שקשה לו להתפלל באמת).

מז.

(ח"ב ב, ד)

אל' זה בחינת תפלה, כי אל' על שם ה'פח' שהוא תקיף ובעל היכלת. ועל-ידי ה'תפלה', נקראין ישראל בשם אל', בבחינת (מגלה יח): "מנין שקראו הקדוש ברוך הוא ליעקב אל, שנאמר: ויקרא לו אל" וכו' (בראשית לג, כ).

כי על-ידי ה'תפלה', פביכול אנו לוקחין לעצמנו הפח ממנו יתברך, כי אנו מבטלין גזרותיו.

ועל-כן נקראין ישראל: אל' - על-ידי ה'תפלה' על שם ה'פח' פנ"ל.

וכמו שאמר רז"ל (ירושלמי תענית פ"ב ה"א - על במדבר כג, יט): "לא איש אל ויכזב, לא איש הוא [משה רבנו] שעשה דברי אל ככזב" - כי על-ידי ה'תפלה', מבטלין גזרותיו יתברך - ואזי ישראל נקראין אל'.

"ותצא דינה בת לאה" (בראשית לד, א)

מח.

(ח"ב כז)

הנדר שנודרין, צריכין לשלם מיד. ו"המאחר נדרו, גורם אלו ה'ארבע מדות': עבודה-זרה, גלוי-עריזות, שפיכות-דמים, לשון-הרע" (ויקרא-רבה לז, א).

ועל-ידי שמסתכלין להטיל המשאוי על כל אחד פראוי לו - זוכין ל'התרת-נדרים!' - ונצולין מ'ארבע מדות' הנ"ל!

כדאיתא במדרש (שם): שלמד [שלמד] מ'יעקב': שבשביל שאחר נדרו, בא לידי ארבע הנ"ל.

'עבודה-זרה' - שְׁנֵאֲמַר (בראשית לה, ב):
"הסירו את אלקי הנכר".
'גלוי-עריות' - וַתֵּצֵא דִינָה וְכוּ' (שם לה, א).

'שפיכות-דמים' - בְּשִׁכְמִי.
'לשוך-הרע' - וַיִּשְׁמַע אֶת דְּבַרֵי בְנֵי לְבָן" (שם לא, א).

וְאִיתָא (ויקרא-דפה שם, ב): **"שִׁבְשֵׁבִיל שְׂרָאָה מֹשֶׁה בְּסִבְלוֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שמות ב, יא): 'וַיֵּרָא בְּסִבְלָתָם' - דְּהֵינּוּ: שְׁנַתָּן לֵב עַל סִבְלוֹתָם שְׁהֵיוּ מְכַבְּדִין עֲלֵיהֶם, וְהַעֲבוּדָה הַשִּׁיף לְאִישׁ נָתַנוּ עַל אִשָּׁה, וְכֵן לְהַפְדֵּי.**

וְהָיָה מֹשֶׁה מִסְתַּכֵּל עַל-זָהָה, וְהַפְדֵּי הַדָּבָר וְנָתַן עַל כָּל אֶחָד הָעֲבוּדָה הָרְאוּי לֹא, מַה שְׂרָאוּי לְאִישׁ וְכוּ'. וְכֵן בֵּין אַנְשֵׁים בְּעֶצְמָן וְכוּ'.

אָמַר לֹא הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ: שְׁעַל-יְדֵי-זָהָה תִּזְכָּה לְהַתִּיר נֶדֶר, שְׁנֵאֲמַר בּוֹ גַם-כֵּן (במדבר ל, יז): 'בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ' וְכוּ'. (עד-כָּאן הַמְדַרְשׁ).

נִמְצָא: שְׁעַל-יְדֵי שְׁמִסְתַּכְלִין לְהַעֲרִיף כָּל אֶחָד כְּרָאוּי - זֹכִין לְהַתְרַת-נְדָרִים! - וְנִצְוִלִין מֵאַרְבַּע מִדּוֹת הַנ"ל!

"לא נוכל לעשות הדבר הזה, לתת את אחותנו לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא עֶרְלָה, כִּי חֲרָפָה הוּא לָנוּ" (בראשית לד, יד)

"ארי חסודא היא לנא" (תרגום אונקלוס)

מ.ט.

(ח"א יט, ג)

הַפְדֵּי הַכְּבוֹד, הֵם 'חֲרָפוֹת וּבְזִיווּנוֹת, וְהֵם תּוֹלִים בְּמָקוֹם 'עֲרִיין', כְּמוֹכָא

בְּתַקוּנִים (תְּקוּנֵי-זָהָר צב: - עַל בְּרָאשִׁית ב, כה): "וְלֹא יִתְבַּשְׁשׁוּ - אִין בַּשֵּׁת אֶלָּא בְּמָקוֹם עֲרִיין" - 'עֲרִיין' הוּא 'פְּנֵם-הַבְּרִית', בְּבַחֲיִנַת 'עֶרְלָה', בְּחִינַת (בראשית לד, יד) **"כִּי חֲרָפָה הִיא לָנוּ".**

נ.

(ח"א לד, ז)

כְּשֶׁה'לֵב' - בְּחִינַת 'זָא"ו', בְּחִינַת 'לוחות' - מְשַׁקַּע בְּאַהֲבוֹת רְעוּת, הֵינּוּ: 'חֲרָפוֹת וּבְזִיווּנוֹת', הַנִּקְרָא (דְּבָרִים י, טז): **"עֶרְלַת לֵב" - אָזִי הוּא בְּבַחֲיִנַת 'שְׁבִירַת לוחות'. וְ'חֲרָפָה' הוּא בְּחִינַת 'עֶרְלָה', כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (בראשית לד, יד): **"לֹא נוֹכַל לְתַת אֶת אַחוֹתֵינוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר לוֹ עֶרְלָה, כִּי חֲרָפָה הוּא לָנוּ".****

וְהוּא בְּחִינַת 'אַהֲבָה נְפוּלָה וְשִׁבוּרָה', כִּי יָדוּעַ: **"שֶׁה'יצר-הרע' וְה'קלפות', נִתְהוּיִם מִן 'שְׁבִירַת-כְּלִים". וְמוֹכָא בְּעֵץ-חַיִּים' (שַׁעַר שְׁבִירַת-הַכְּלִים פ"ג): **"כִּי שְׁבִירַת כְּלֵי הַחֶסֶד נִפְלוּ אֶל בִּינָה דְּבְרִיאָה", הֵינּוּ: 'בִּינָה, לְבָא" (תְּקוּנֵי-זָהָר יז. 'פֶּתַח אֶלְיָהוּ), וְה'אֹר הַחֶסֶד' נִשְׁאָר בְּיֶסוּד דְּאַצִּילוֹת' וְכוּ'. נִמְצָא: שְׂאַהֲבוֹת רְעוּת' בָּאִים מ'שְׁבִירַת כְּלֵי הַחֶסֶד'.****

וְזָה שְׁתַּרְגָּם אֲנִקְלוּס: **"כִּי חֲרָפָה הִיא לָנוּ", "אָרִי חֶסוּדָא הִיא לְנָא" - כִּי ה'חֲרָפָה', הֵינּוּ 'עֶרְלַת לֵב', הֵינּוּ 'אַהֲבוֹת רְעוּת' - נַעֲשֶׂה מ'שְׁבִירַת כְּלֵי הַחֶסֶד'.**

כִּי זָה נִרְאָה בְּחוּשׁ: שְׁ"עַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אַהֲבָה" (מְשָׁלֵי י, יב) - אֶפְלוּ אִם אֶחָד פּוֹשַׁע נֶגֶד חֲבֵרוֹ, אָזִי אֵינּוּ מְחַרְפֶּהוּ, כִּי הַאֲהָבָה מְכַסֶּה עַל כָּל פְּשָׁעִים. וְכִשְׁמַתְקַלְקַל בְּרִית הַאֲהָבָה בִּינֵיהֶם, הֵינּוּ בְּחִינַת 'שְׁבִירַת כְּלֵי הַחֶסֶד' - אָזִי מְחַרְפֶּהוּ. כִּי ה'חֲרָפָה' הוּא מ'שְׁבִירַת כְּלֵי הַחֶסֶד' כְּנ"ל.

וּכְשֶׁהֲלַב מְשַׁקַּע בְּחֶרְפָּה, בְּעֶרְלַת לֵב, בְּחִינַת שְׁבָרֵי לִוְחוֹת, הֵינּוּ (תהלים סט, כא): "חֶרְפָּה שְׁבָרָה לְבִי". וּמִקְשָׁר ה' לֵב, בְּחִינַת יָא"ו' - לְהַיּוֹד' - הֵינּוּ: לְהַנְקֵדָה, בְּחִינַת 'צָדִיק', שֵׁשׁ הָאֹר הָאֲהָבָה הַקְדוּשָׁה שׁוֹרָה, כִּי 'אֹר הַחֶסֶד' נִשְׁאָר בְּיָסוּד דְּאֲצִילוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת (משלי י, כח): "צָדִיק יָסוּד עוֹלָם" - אֲזִי נִתְבַטַּל הָאֲהָבוֹת רְעוֹת, הֵינּוּ ה'חֶרְפוֹת', הֵינּוּ עֶרְלַת לֵב.

כִּי ה'צָדִיק, יֵאִיר לְהַיּוֹא"ו', בְּחִינַת לֵב - וְנִתְבַטַּל ה'חֶרְפָּה, הֵינּוּ עֶרְלַת לֵב - כִּי "עַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכַּסֶּה אֲהָבָה", כִּי שֵׁם שׁוֹרָה 'אֲהָבָה הַקְדוּשָׁה'.

נא.

(ח"א לט)

אָמְרוּ בַּמִּדְבָּר (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה סג, יד - עַל מְשָׁלִי יא, ב): "בָּא זְדוּן וַיִּבֵּא קְלוּן, דָּא קְלוּנוּ שְׁל רַעֲב, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (יחזקאל לו, ל): 'אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֶרְפַּת רַעֲב בְּגוֹיִם'. נִמְצָא: ה'מַחְלֶקֶת', הֵינּוּ: מַה שְׁמִחֶרְפִּין לְאָדָם - בָּא עַל־יְדִיזָה בְּחִינַת רַעֲב'.

וְרַעֲב' הַזֶּה, הֵינּוּ בְּחִינַת 'מַחְלֶקֶת', בְּחִינַת 'חֶרְפָּה' - הוּא בְּחִינַת 'עֶרְלָה', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית לז, יד): "כִּי חֶרְפָּה הִיא לָנוּ".

וְה'עֶרְלָה' - הֵם 'שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת' הַמְּסַבְּבִים ה'בְּרִית שְׁלוֹם' (תַּקּוּנֵי־זֶהַר עח.). וְכִשְׁמִשְׁבְּרִין אֶת ה'עֶרְלָה, אֲזִי נִתְגַּלָּה 'בְּרִית שְׁלוֹם' וְכו'.

נד.

(ח"א פב)

כָּל ה'חֶרְפוֹת' הַבָּאִים לְאָדָם, הֵם מ'שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת': רוּחַ סְעָרָה, וְעַנְן גְּדוֹל, וְאִשׁ

מִתְלַקְחַת" (יחזקאל א, ד) - וְעַקֵּר ה'חֶרְפוֹת', בָּאִים מִבְּחִינַת 'עֶרְלָה', שֶׁהִיא בְּחִינַת ה'שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת'.

וּמִפְּנֵי־זֶה אָמְרוּ אַחֵי דִינָה לְאֲנָשֵׁי שְׁכָם (בְּרֵאשִׁית לד, יד): "לֹא נוּכַל לָתֵת אֶת אַחֲתָנוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר לוֹ עֶרְלָה, כִּי חֶרְפָּה הִיא לָנוּ".

וְגַם 'יְהוֹשֻׁעַ' אַחֵר מָלְ אֶת יִשְׂרָאֵל שְׁנִית, אָמַר (יְהוֹשֻׁעַ ה, ט): "הַיּוֹם גְּלוֹתִי אֶת חֶרְפַּת יִשְׂרָאֵל" - כִּי עַקֵּר ה'חֶרְפוֹת' בָּאִים מִבְּחִינַת 'עֶרְלָה', שֶׁהִיא בְּחִינַת 'שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת' הַנ"ל.

וְעַל־כֵּן כְּשֶׁנּוֹלַד יוֹסֵף, אָמְרָה אִמּוֹ (בְּרֵאשִׁית ל, כג): "אֲסַף אֲלֵקִים אֶת חֶרְפַּתִּי" - כִּי בְּהַתְּגַלוֹת בְּחִינַת 'יוֹסֵף', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קְדוּשַׁת־הַבְּרִית', בְּחִינַת 'מִיֵּלָה' (זֶהַר פְּקוּדֵי רכח.). - נִפְּסְפוּ הַחֶרְפוֹת' - הֵינּוּ: ה'שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת'.

"וַיָּבֵאוּ עַל הָעִיר בֹּטַח וַיַּהֲרֹגוּ כָּל זָכָר"
(בְּרֵאשִׁית לד, כד)

נג.

(ח"ב כז)

נִמְצָא לְעֵיל בַּפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית לד, א): "וַיִּצְא דִינָה בַת לָאָה".

"וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל בֵּיתוֹ וְאֵל כָּל אֲשֶׁר עִמּוֹ:
הֲסֵרוּ אֶת אֲלֵקֵי הַנֶּבֶר" (בְּרֵאשִׁית לה, ב)

נד.

(ח"א נט, ה)

ה'אָבוֹת' הָיוּ מְגִידִים גְּרִים - כְּמוֹ שְׁכַתּוּב גְּבִי 'אֲבָרְהָם' (בְּרֵאשִׁית יב, ה): "וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ".

"וַיָּבֵא יַעֲקֹב לִוְזָה וְגו'. וַיִּקְרָא לַמָּקוֹם אֵל בֵּית אֵל"
(בראשית לה, ו-ז)

נז.

(ח"ב פה)

'אֲגוּזִים' הַנִּקְרָאִים 'לוּזִים' - רוֹמְזִים
לְבַחֲיַנַת 'לָאָה', שֶׁהִיא בְּעֶרְףָּה,
שֶׁהִיא נִקְבָּא רֵאשׁוּנָה' (סֵפֶר הַלְקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל,
פְּרַשְׁת וַיִּשְׁלַח). וְאַחֲר־כֵּן נִכְנָסִין לְבֵית-
הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת: **"יַעֲקֹב קָרָא בֵּית-
אֵל"** (פְּסָחִים פ.ח.). וְזֶהוּ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י (שׁוֹפְטִים א,
כד): **"שֶׁדָּרָךְ לוֹז נִכְנָסִין לְבֵית-אֵל"**.

וְזֶהוּ (יִשְׁעִיָּה מ, א): **"נִחְמוּ נִחְמוּ"**. שְׁתֵּי
פְּעָמִים **'נִחְמוּ'** גִּימְטְרִיא **'קִדְקִיד'**,
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֶרְףָּה' - שֶׁעַל-יְדֵיהָ נִכְנָסִין
לְבֵית-אֵל. [הַמְשָׁךְ הַתּוֹרָה נִמְצָא בַתְּחִלַּת פְּרַשְׁת וַיִּצְא].

"אֲנִי אֵל שַׁדֵּי פְּרָה וְרִבְהָ" (בראשית לה, יא)

נח.

(ח"א יא, ג-ה)

עַל-כֵּן 'בְּרִית' מְכַנֶּה בְּשֵׁם 'שַׁדֵּי' (זֶהוּ פִּנְחָס
רנז.), כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרַאשִׁית לָה, יא):
"אֲנִי אֵל שַׁדֵּי, פְּרָה וְרִבְהָ" - כִּי **'שַׁדֵּי'** הוּא
בְּחִינַת: **"שֵׁשׁ דֵּי בְּאֻלְקוּתֵי לְכָל בְּרִיָּה"** (רַש"י
בְּרַאשִׁית יז, א; בְּרַאשִׁית-דָּבָר מו, ג).

וּכְשֶׁאֵינִי שׁוֹמֵר הַבְּרִית, הֵינִי עַל-יְדֵי
'גְּאוּת' - הוּא עוֹשֶׂה לְעֵצְמוֹ
'עֲבוּדַת-אֱלִילִים' - הוּא מֵרָאָה 'שֶׁאֵין דֵּי לוֹ
בְּאֻלְקוּתוֹ, עַד שֶׁצָּרִיךְ 'עֲבוּדַת-אֱלִילִים',
וְעַל-כֵּן פּוֹגֵם בְּשַׁדֵּי "שֵׁשׁ דֵּי בְּאֻלְקוּתוֹ
לְכָל בְּרִיָּה". וּכְשֶׁשׁוֹמֵר הַבְּרִית, הוּא זוֹכֵה
לְאוֹר הַמַּאִיר לוֹ לְתִשְׁבּוּבָה.

וּכְתִיב (שָׁם לז, א): **"וַיֹּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי
אֲבִיו", וְאֵתָא בְּמִדְרָשׁ (בְּרַאשִׁית-דָּבָר
פד, ד): **"מִלְּמַד שֶׁיִּצְחָק גֵּיר גָּרִים", וְזֶה:
"מְגוּרֵי אֲבִיו"** [מְגוּרֵי אֲבִיו. מִדְרָשׁ שָׁם].**

וּכְתִיב בְּיַעֲקֹב' (בְּרַאשִׁית לָה, ב): **"וַיֹּאמֶר
יַעֲקֹב אֵל בֵּיתוֹ וְלֹאֲשֶׁר עִמּוֹ"** -
הֵינּוּ: ה'גָּרִים' - **"הִסִּירוּ אֶת אֲלֹהֵי הַנֹּכַר"**.

נה.

(ח"ב נז)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפָסוּק (בְּרַאשִׁית לד, א): **"וַתִּצְא
דִּינָה בַת לָאָה"**.

"וַיִּתְּנוּ אֶל יַעֲקֹב, אֶת כָּל אֱלֹהֵי הַנֹּכַר אֲשֶׁר בְּיָדָם"
(בראשית לה, ד)

נו.

(ח"א כב, א-ב)

**כְּשֶׁנִּתְקַלְקַל חֶסֶד-וְשָׁלוֹם 'חוֹתָם הַיָּדַיִם',
שֶׁהוּא ה'אֱמוּנָה' - נַעֲשֶׂה
מְזָה 'כְּפִירוֹת' שֶׁהִיא 'הַפֶּךְ הָאֱמוּנָה', וְנַעֲשֶׂה
'אֱמוּנוֹת כְּזָבוֹת'.**

כִּי עֵקֶר ה'עֲבוּדָה זָרָה': אֵין לָהּ כַּח, אֶלָּא
עַל-יְדֵי שֶׁמְקַבֵּל מֵה'יָדַיִם' אֵלוֹ, בְּבַחֲיַנַת
(שְׁמוֹת לב, ד): **"וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיִּצַּר אֹתוֹ בַּחֶרֶט"**
וְכוּ'.

וְגַם תִּקְוֹנוֹ: הוּא גַם-כֵּן רַק עַל-יְדֵי בְּחִינַת
ה'יָדַיִם', בְּבַחֲיַנַת (בְּרַאשִׁית לָה, ד): **"וַיִּתְּנוּ
אֶל יַעֲקֹב, אֶת כָּל אֱלֹהֵי הַנֹּכַר אֲשֶׁר בְּיָדָם"**
וְכוּ'.

וְשִׁמְרֵת-הַבְּרִית' יֵשׁ בּוֹ שְׁנֵי בַּחֲנוּת: א) יֵשׁ מִי שֶׁזּוּגוֹ בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, וְאֵף-עַל-פִּיכֵן הוּא שׁוֹמֵר אֶת בְּרִיתוֹ עַל-פִּי הַתּוֹרָה, שְׂאִינוֹ יוֹצֵא מִדִּינֵי הַתּוֹרָה. ב) וְיֵשׁ מִי שֶׁהוּא 'שׁוֹמֵר-הַבְּרִית', שֶׁזּוּגוֹ מִשְׁבֶּת לְשֶׁבֶת.

וְהוּא בַּחֲנוּת: 'יְחוּדָא-עַלְאָה', וְ'יְחוּדָא-תַתְּאָה'. וְזֶה בַּחֲנוּת 'שְׂדֵי שָׁל שַׁבַּת' - 'שְׂאָמֹר לְעוֹלָמוֹ דֵּי' (תְּגִיגָה יב.), שֶׁצְּמָצַם אֶת-עַצְמוֹ מִכָּל הַמְּלָאכּוֹת, וְזֶה בַּחֲנוּת 'יְחוּדָא-עַלְאָה'.

וְיֵשׁ בַּחֲנוּת 'שְׂדֵי שָׁל חַל' - שְׁגָם בַּחֹל יֵשׁ צְמָצוּמִים מִמְּלָאכָה לַחֲבֵרְתָּהּ. וְזֶה בַּחֲנוּת 'מִט'ט', 'שֶׁשְׁלֹטְנֹתָה שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל' (תְּקוּנַיִזְחֵר ב: וְכו').

וְזֶה בַּחֲנוּת 'שְׂדֵי שָׁל חַל' - שְׁגָם בַּחֹל יֵשׁ צְמָצוּמִים מִמְּלָאכָה לַחֲבֵרְתָּהּ. וְזֶה בַּחֲנוּת 'מִט'ט', 'שֶׁשְׁלֹטְנֹתָה שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל' (תְּקוּנַיִזְחֵר ב: וְכו').

נט.

(ח"א יז, ו)

'שְׂדֵי', הוּא בַּחֲנוּת 'תְּשׁוּבָה', שֶׁשָׁב בְּתְּשׁוּבָה עַל 'פְּגָם עֲבוּדֵה-זָרָה'. כִּי 'שְׂדֵי' הוּא בַּחֲנוּת (רש"י בְּרֵאשִׁית יז, א; בְּרֵאשִׁית יז, ב, מו, ג): 'שֵׁישׁ דֵּי בְּאֵלְקוּתֵי לְכָל בְּרִיָּה', וְאִין צְרִיךְ לְשׁוּם עֲבוּדָה אַחֲרֵת [עֵינן לְקוּטֵי-הַלְכוּת, תְּפִלִּין ו, ח].

ס.

(ח"א כג, ד-בסוף)

'שְׂדֵי' הוּא בַּחֲנוּת 'בְּרִית' (זֵחֵר פְּנִיחַס רנז.), כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית לה, יא): 'אֲנִי אֶל 'שְׂדֵי' פָּרָה וּרְבָה'.

וְזֶה בַּחֲנוּת: 'שְׂדֵי, שְׂאָמֹר לְעוֹלָמוֹ דֵּי' (תְּגִיגָה יב.) - דִּהְיֵנוּ: שֶׁשָּׂמַח בְּחֶלְקוֹ, וְאוֹמֵר 'דֵּי' לְמָה שֵׁישׁ לוֹ, וְאִינוֹ מִתְּאָוָה יוֹתֵר, שֶׁזֵּהוּ בַּחֲנוּת 'שְׁבִירַת תְּאוֹת-מְמוֹן'

שֶׁזּוּכֵן עַל-יְדֵי 'שְׁמִירַת-הַבְּרִית'. [עֵינן לְקוּטֵי-הַלְכוּת, קְדוּשֵׁין ג, גֵּד].

סא.

(ח"א כט, ד)

עַל-שֵׁם-זֶה נִקְרָא 'כָּל-לֵיט הַגִּידִין' שֶׁהוּא הַבְּרִית-קְדוּשָׁה: "שְׂדֵי" (זֵחֵר פְּנִיחַס רנז.) - עַל-שֵׁם 'שְׂדֵי' וְיִזְרָה כְּחֵץ, לְבִנְיוֹנֵיט' וְתִקּוּנִים, לְכָל פֶּרֶט וּפְרֶט כְּפִי צְרָכּוֹ, וְאֶפְלוֹ לְמִקּוּמוֹת הַצָּרִים וְהַדְּקִים.

כִּי יֵשׁ מִקּוּמוֹת צָרִים וְדְקִים שְׂאִי-אֶפְשֵׁר לְבוֹא לְשֵׁם שׁוּם תְּקוּן, כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַכָּלִי', בְּבַחֲנוּת (אִיּוֹב כב, כח): "וְהָיָה שְׂדֵי בְּצָרִיד" - 'שְׂדֵי' וְיִזְרָה תְּקוּנֵינן לְכָל מִקּוּמוֹת הַצָּרִים.

סב.

(ח"ב ה, ז)

עֵקֶר 'תְּקוּן-הַמַּחִין' עַל-יְדֵי 'שְׁבִירַת תְּאוֹת-נְאוּדָה'. וְעַל-יְדֵי שֶׁמְכַנִּיעִין תְּאוּהָ זֹה, עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה בַּחֲנוּת "תְּפִלִּין מַחִין" (זֵחֵר תְּאִזְיֵנוּ אֲדָרָא-זוּטָא רצב: וְכו').

וְזֶה בַּחֲנוּת "שְׂדֵי שָׁל תְּפִלִּין" (רש"י בְּרֵכּוֹת כג, ערוּבִין צה, צז. מְנַחוֹת לֵד: לה: - זֶה בַּחֲנוּת הַצְּמָצוּם, שֶׁצְּרִיךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְצְמָצַם מַחוֹ וְשִׁכְלוֹ, שֶׁלֹּא לְהַנִּיחוֹ לְצֵאת חוּץ לְגִבּוֹל שֵׁישׁ לוֹ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה מְשׁוּטֵט הַמַּחַ בְּמָה שְׂאִין לוֹ רְשׁוּת לְפִי מְדַרְגָּתוֹ - בְּבַחֲנוּת (תְּגִיגָה יג.): "בְּמַפְלָא מְפָה אֶל תְּדַרְשׁ, בְּמַכְסָה מְפָה אֶל תְּחַקֵּר".

שֶׁזֵּהוּ בַּחֲנוּת "שְׂדֵי", בַּחֲנוּת 'צְמָצוּם', "שֵׁישׁ דֵּי בְּאֵלְקוּתוֹ לְכָל בְּרִיָּה" (רש"י לְדִלְקָה יז, א).

הֵינּוּ: שֶׁכָּל בְּרִיָּה יֵשׁ לוֹ דֵּי וְגִבּוֹל בְּאֵלְקוּתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, שְׂאִסּוֹר לוֹ לִילְךָ בְּשִׁכְלוֹ כִּי

אם עד הגבול, לא יותר, שאפלו בקדשה אסור לו לצאת חוץ לגבול שיש לו, בחינת (שמות יט, כא): "פן יהרסו אל ה' לראות" וכו'.

[פרוש] ההגהת מוהרנ"ת ז"ל שם בפנים התורה: כל אחד ואחד יש לו גבול וצמצום בידיעת אלקותו, לפי ערכו ומדרגתו.

כי מה שנחשב להקטן במעלה בחינת (הגיגה יג): "במפלא ממונו" - שהוא למעלה מדרגתו, וצריך לצמצם שכלו שם - זה אצלו בחינת "במפלא ממונו".

והאדם הגדול ממונו במעלה הגבוהה - הוא יכול להשיג זאת, רק שהוא יש לו צמצום וגבול אחר גבוה ממונו, ששם הוא צריך לצמצם שכלו.

וכן אדם הגבוה עוד יותר, גם זה אינו נחשב אצלו בחינת "במפלא ממונו", רק שיש לו צמצום וגבול גבוה עוד יותר. וכן בכל אדם ואדם לפי מדרגתו.

נמצא: שלכל אדם וכל בריה, יש לו צמצום וגבול מיוחד בהשגת אלקותו ותרבוץ לפי מדרגתו, שעד זה הגבול מתר לרדף מחשבתו להשיג ממונו ותרבוץ, לא יותר.

וזה בחינת 'שדי', שדרשו רז"ל (רש"י בראשית יא, א): "שיש די באלקותו לכל בריה" - הינו: שכל בריה ובריה, יש לו 'די' וגבול וצמצום מיוחד בפני עצמו, בידיעת אלקותו - כפי מדרגתו].

"ויסוף עליה נסך, ויצק עליה שמן"
(בראשית לה, יד)

סג.

(ח"א נז, א-ב-ג)

להקים אמונה הנפולה, היא על-ידי בחינת 'יעקב' - הינו: על-ידי 'נדר', שידר איזהו נדר, ויקים מיד.

ועל-ידי-זה ישוב ל'אמונת-הכמים' וכו'. ו'יעקב' הוא בחינות 'נדר', שהוא ראש לכל הנודרים, כמו שכתוב (בראשית כח, כ): "וידר יעקב נדר".

וכשנתתן ה'ידי' הנ"ל על-ידי 'נדר', על-ידי-זה מתנוצצים בו

'אורות האבות' - פי 'נדר' זה בחינת 'אור יעקב', ו'ידי' הם 'אברהם ויצחק', שהם 'ימין ושמאל'.

וזהו: סופי-תבות של שמות האבות: 'בק"ם' - פי סופי-תבות של "אברהם יצחק יעקב", הם אותיות 'בק"ם', נוטריקון (תהלים פט, כא): "ב'שמון קדשי מ'שהתיו", שהיא רמז בחינות 'נדר'.

פי כן פתיב ב'נדר יעקב' (בראשית שם, כב): "והאבן הזאת אשר" וכו', וכתיב (שם לה, יד - פשחזר מחרן בשעת קיום הנדר): "ויצק עליה שמן" - הינו: על-ידי ה'נדר', מתנוצצים על האדם אור האבות.

סד.

(ספורי-מעשיות, מעשה ד מ'מלך שגזר שמד)

ונפל על חכמה לכבש את כל העולם בלא מלחמה.

פי יש "שבעה חלקי עולם" ("שבע ארצות" - ויקרא רבה כט, יא; מדרש משלי ט; מדרש תהלים צב; זהר בראשית לט; ויקרא ט: השמטות הזהר ח"א רנג; ספר-יצירה פ"ד) - שהעולם נתחלק לשבעה חלקים.

ויש "שבע בוכבי לכת" (זהר בראשית לד, וישב קפח; פנחס רנא; רנה; עקב רעד. האזינו רפז. תקוני-זהר ד: יג; לו. ספר-יצירה פ"ד) - שכל 'בוכב', מאיר בחלק מחלקי העולם.

ויש "שבעה מיני מתכות" (ספר-הלקוטים להאריז"ל, פרשת ויצא; שער מאמרי רז"ל להאריז"ל, מאמר 'פסיעותיו של אברהם אבינו'; מהרש"א חדושי-אגדות יומא מד): - שכל אחת מ'שבע בוכבי לכת', מאיר במין מתכת אחד (עין שער מאמרי רז"ל להאריז"ל שם; ומהרש"א שם; ועין בספורי-

"וַיְהִי בְצֵאת נַפְשָׁהּ כִּי מָתָהּ, וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶן אוֹנִי, וְאָבִיו קָרָא לוֹ בְּנֵימִין" (בראשית לז, יח)

"בְּנֵימִין - לְפִי שֶׁהוּא לְבָדוּ נוֹלַד בְּאַרְץ כְּנָעַן וְכֹוּ; בְּנֵימִין - בֶּן יִמִּין" (רש"י)

סה.

(ח"א י, ד)

'בְּנֵימִין' מוֹדָה עַל 'גְּדֻלוֹת' - כִּי פִרַשׁ רִשְׁוִי (בְּרֵאשִׁית לז, יח): "בְּנֵימִין - עַל-שֵׁם אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בֶּן יִמִּין", וְ"אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא גְבוּהַ מִכָּל הָאֲרָצוֹת" (זבחים נד:).

סו.

(ח"א נה, א)

דַּע: כִּי לְרֵאוֹת בְּמַפְלָתָם שֶׁל רִשְׁעִים, אִי-אֶפְשָׁר אֲלֵא עַל-יַדֵּי בַחֲיִנַת 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', בְּבַחֲיִנַת (תהלים קי, א): "שֵׁב לִימִינִי, עַד אֲשִׁית אֵיבֶיךָ הַדָּם לְרַגְלֶיךָ".

"יִמִּין" - זֶה בַחֲיִנַת 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל', בַּחֲיִנַת: "בְּנֵימִין, בֶּן יִמִּין, שֶׁנוֹלַד בְּאַרְץ-יִשְׂרָאֵל" (רש"י בְּרֵאשִׁית לז, יח).

סז.

(לקוטי-הלכות, בְּפֶתֶת-הַהוֹדָאָה ו, מד)

עַל-כֵּן קִרְאָהּ לֹו אָמוּ "בֶּן אוֹנִי" (בְּרֵאשִׁית לז, יח) - כִּי רָחַל מָתָה אִז, וְנִקְבְּרָה בְּפָרֶשֶׁת-דְּרָכִים, כְּדֵי שִׁיּוֹכְלוּ יִשְׂרָאֵל לְבָבוֹת עַל קִבְרָהּ בְּעַת הַחֲרָבָן, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַז"ל (בְּרֵאשִׁית-רַבָּה פב, י).

וְעַל-כֵּן מַחֲמַת שְׂרַחֵל אָמְנוּ רְאֵתָה גְדֹל הַחֲרָבָן שִׁיְהִיָּה קָדָם שְׁנִזְכָּה לְקָץ הָאֲחֵרוֹן, עַל-כֵּן "קִרְאָהּ שְׁמוֹ בֶּן אוֹנִי" - עַל-שֵׁם גְדֹל הָאֲנִינּוֹת וְהַבְּכִיָּה שְׁצָרִיכִין בְּכָל לַיְלָה לְבָבוֹת עַל 'חֲרָבָן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ'.

וְכֵן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְצַעֵק וּלְבָבוֹת הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם, עַל פְּגָמָיו שֶׁמַּעֲכָבִין בְּנֵינוּ

מַעֲשִׂיּוֹת מַעֲשֵׂה יב מִבְּעַל-תַּפְלָה, בְּעֵינֵי הַכּוֹכָבִים שֶׁל הַמְּדִינָה שֶׁל הַעֲשִׂירוֹת: "הַכּוֹכָב מַגְדֵּל הַזָּהָב" וְכו'.

וְהַלֵּךְ וְקַבֵּץ כָּל הַשְּׁבַעָה מִיַּי מִתְכוּת, וְצוּה לְהִבִּיא כָּל הַפְּאֲטָרְעֵטִין [תַּמוּנוֹת] שֶׁל כָּל הַמְּלָכִים שֶׁהֵם שֶׁל זָהָב שְׁתוֹלִין בְּפִלְטָרִין [אַרְמוֹן] שְׁלָהֶם. וְעֲשֵׂה מִזֶּה אָדָם. וְרֵאשׁוּ שֶׁל זָהָב, וְעוֹפוֹ שֶׁל כֶּסֶף. וְכֵן שְׂאָר הָאֵיבָרִים, מִמִּינֵי מִתְכוּת הָאֲחֵרִים. וְהָיָה בְּאוֹתוֹ הָאָדָם, כָּל הַשְּׁבַע מִיַּי מִתְכוּת.

וְהַעֲמִיד אוֹתוֹ עַל 'הַר גְּבוּהַ', וְהָיָה כָּל הַשְּׁבַעָה כּוֹכְבֵי לְכַת' מְאִירִין בְּאוֹתוֹ הָאָדָם.

וְכַשֶּׁהִיָּה אָדָם צָרִיךְ לְאִיזָה עֲצָה אוֹ אִיזָה מְשִׁאוֹמְתָן אִם לַעֲשׂוֹתוֹ אִם לָאו - הָיָה עוֹמֵד נֶגֶד אוֹתוֹ הָאֵיבָר שֶׁל הַמִּין מִתְכַּת, הַשִּׁיף לְחַלֵּק הָעוֹלָם שֶׁהוּא מְשֵׁם. וְהָיָה חוֹשֵׁב בְּדַעְתּוֹ: "אִם לַעֲשׂוֹת אִם לָאו". וְכַשֶּׁהִיָּה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת - הָיָה מְאִיר וּמְזַרִיחַ אוֹתוֹ הָאֵיבָר. וְאִם לָאו - הָיָה נֶחֱשֵׁף הָאֵבָר.

וְעַל-יַדֵּי-זֶה הָיָה כּוֹבֵשׁ כָּל הָעוֹלָם, וְאִסַּף מְמוֹן רַב.

[הַרְמֹז] עַל-זֶה בְּסוּף הַמַּעֲשֵׂה מִרְבֵּנוּ ז"ל: "וְאִנִּי נִסְכְּתִי מִלְכֵי עַל צִיּוֹן הַר קִדְשִׁי" (תהלים ב, ז). אֶפְשָׁר הַרְמֹז בְּזֶה: כִּי הַדְּמוּת-אָדָם שֶׁהַעֲמִיד הַמְּלֶכֶה עַל 'הַר גְּבוּהַ' - "אֵת זֶה לַעֲמַת זֶה" (קִהְלֹת ז, יד) - כִּי הוּא כְּנֶגֶד הַמְּלֶכֶה עַל 'צִיּוֹן הַר הַקִּדְשׁ', כִּי שֵׁם כְּלוּלִים כָּל חֻלְקֵי עוֹלָם וְכו'. וְזֶהוּ: "הַר".

"נִסְכְּתִי" - לְשׁוֹן (בְּרֵאשִׁית לז, יד): "נִסְפָּה וַיִּצַק".

בית המקדש, שזה בחינת (ירמיה לא, יד): "קול ברמה נשמע, נהי בכי תמרורים, רחל מבכה על בניה".

אבל "אביו קרא לו בנימין" - "על-שם ארץ-ישראל - כי יעקב קרא אותו 'בן ימין'" (רש"י), על-שם הסוף, שנחזר לארץ-ישראל, ויבנה בית-המקדש בחלקו של בנימין, ששם מקור השמחה.

הינו: שיעקב אמר: שגם עתה צריכין לקרותו 'בנימין' - על-שם 'ארץ-ישראל', שהיא בחינת 'שמחה' - כי גם עתה בגלות, אסור להיות בעצבות, רק צריכין לצעק ולבכות ולפרש שיחתו איזה שעה ביום, אבל בכל היום צריכין להיות בשמחה, לשמח נפשו בכל דרכי העצות וכו'.

שעל-ידי-זה דיקא יוצאין מן הגלות, כל אחד לפי בחינתו, בבחינת (ישעיה נה, יב): "כי בשמחה תצאו" (לקוטי-מוהר"ן ח"ב י).

כי 'מערב' ב', ראשי-תבות: 'רחל מבכה על בניה' (ירמיה לא, יד - שעה הפסוקים ירמיה; פרי-עצ-חיים, שער תקוני-חצות פ"א; ועוד).

כי "שכינה במערב" (בבא-בבא כה.), והשכינה בוכה ומיללת כביכול על ישראל, בחינת (ירמיה שם): "רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה כי איננו" - שהיא בוכה על צרת ישראל המפזרים בגוים ואינם על מקומם.

וזוה בחינת 'פול-מערב', ששם השכינה בוכה ומיללת על 'חרבן בית-המקדש' - כי ב'מערב', שם "רחל מבכה על בניה".

וזוה בחינת (זהר משפטים צה.): "עולמתא שפירתא דלית לה עינין".

כי "רחל היתה יפת-תאר ויפת-מראה" (בראשית כט, יז), ועל-כך עקר ה'הולדה' של ה'צדיק', שהוא בחינת 'יוסף', שהיה 'יפת-תאר ויפת-מראה' (שם לט, ז), בחינת ה"פאר והיפי של העולם" - הוא מ'רחל'.

אבל עכשו בגלות אחר החרבן, היא בבחינת: "רחל מבכה על בניה" - ועל-כך היא בחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין" - כי "מאור עינים, נסתלקין על-ידי הבכי".

"ותמת רחל ותקבר בדרך אפרתה וגו'. ויצב יעקב מצבה על קברתה, הוא מצבת קברת רחל עד היום" (בראשית לה, יט-כ)

"צפה יעקב אבינו שהגלות עתידות לעבר שם, לפיכך קברה שם, כדי שתהא מבקשת עליהם רחמים, הן הוא דכתיב (ירמיה לא, יד): "קול ברמה נשמע, נהי בכי תמרורים, רחל מבכה על בניה". (בראשית-רבה פב, י)

סח.

(ח"ב סז)

"על-ידי ה'בכי, מסתלק 'מאור העינים'" (שבת קנא:), שזה בחינת 'שקיעת האור במערב'.

"וְאֵלֶּה תְּלֻדֹת עֵשָׂו הוּא אָדוּם" (בראשית לו, א)

"אֵלֶּה אֲלוֹפֵי בְנֵי עֵשָׂו" (בראשית לו, טו)

סט.

(ח"א נז, ו)

עַל-יְדֵי הַפְּעַם הַבָּא מֵהַכָּבֵד, בְּחִינַת:
"כָּבֵד כּוֹעֵם" (בְּרִכּוֹת סא:) - נִתְעוֹרָר
 הַמְּקַטְרֵג הַגָּדוֹל, שֶׁהוּא **"עֵשָׂו הוּא אָדוּם"**
 (בראשית לו, א-ח) - **"שֶׁאֲחִיזְתּוֹ בְּכָבֵד"** (זֶהָר
 פְּנִיָּה רַלְד. תְּקוּנַיִי-זֶהָר נב. נג. קז:) - וְהוּא **"אָדְמוֹנִי"**
 (בראשית כה, כה), שֶׁהוּא בְּחִינַת **'כָּבֵד'**, שֶׁהוּא
"מֵלֵא דָם".

וּמִן הַמְּקַטְרֵג הָעֲלִיּוֹן - נִתְעוֹרָרִים
 וְנִשְׁתַּלְּשְׁלִים **'מְקַטְרֵגִים וְצָרִים'**
 לְמַטָּה, עַל אָדָם הַכוֹעֵם, וְשׁוֹלְטִים עָלָיו,
 וְאֵינָם יְרֵאִים מִלְּפָנָיו וְכו'.

ע.

(ח"א ח, ג-ד-ט)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפָסוּק (בראשית לג, ט): **"וַיֹּאמֶר
 עֵשָׂו יֵשׁ לִי רֵב"**.

**"וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אָדוּם,
 לִפְנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל"** (בראשית לו, לא)
 - עֲנִין 'מִיתַת הַמְּלָכִים' -

עא.

(סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה יב מ'בַּעַל-תְּפִלָּה')

גַּם הִבְנֵתִי מִדְּבָרָיו שֶׁמְרַמֵּז בְּזֹאת הַמַּעֲשֵׂה:
"מִיתַת הַמְּלָכִים וְתַקּוּנָם" (זֶהָר נִשְׂא
 'אֲדָרָא-רַבָּא' קלח; הַאֲזִינוּ 'אֲדָרָא-זוּטָא' רצב; עֵץ-חַיִּים
 לְהָאֲרִיז"ל).

הַפְּטָרַת פְּרִשְׁת וַיִּשְׁלַח

"הִנֵּה קָטַן נְתַתִּיךָ בְּגוֹיִם" (עובדיה א, ב)

א.

(ח"א ב, בסוף)

"זְעִירִין נַחְתִּין בְּגֵרֹנָא" (זהר תרומה 'ספרא' דצניעותא קעז): - הִינּוּ: לְקַבֵּל כַּח מ'אָדוּם, לְהַכְנִיעַ אוֹיְבִים הַפּוֹנִים עֲרַף. **"זְעִירִין"** - זֶה בְּחִינַת 'כַּח אָדוּם', בְּחִינַת (עובדיה א, א): **"קָטַן נְתַתִּיךָ בְּגוֹיִם"**.

שֶׁה'אוֹתֵיּוֹת דְּקִדְשָׁה' הַמְּחִיִּים אוֹתוֹ - הֵם מְעֻטִּים בְּתַכְלִית הַצְּמִצּוּם מְאֹד, וְהִזְהֵמָה מִתְּגַבְּרַת שָׁם מְאֹד - עַד שֶׁנִּתְּפֶסֶה וְנִתְּעַלְמַת הַקִּדְשָׁה שָׁם בְּתַכְלִית הַפְּסוּי וְהַהֲתַעַלְמוֹת, עַד שֶׁאֵין לָהֶם שׁוּם פְּתָב וְלִשׁוֹן, וְהֵם תַּכְלִית הַהַפְּדָה שֶׁל לִשׁוֹן-הַקִּדְשׁ, וְעַל-כֵּן נִקְרָא: **"בְּזוּי מְאֹד"**.

"מַחְמַס אַחִיךָ יַעֲקֹב תִּכְסֶּה בּוֹשָׁה" (עובדיה א, י)

ג.

(לקוטי-הלכות, יבום א, ו)

עֵקֶר ה'שְׁנֵאָה' - כְּשֶׁאֵחָ שׁוֹנֵא אֶת אָחִיו, כְּמוֹ עֵשׂוֹ שֶׁרָדַף אֶת אָחִיו יַעֲקֹב. כִּי זֶה עֵקֶר הַתְּגַבְּרוֹת הַשְׁנֵאָה, הַפֶּדָה הָאֲהָבָה, מֵהַפֶּדָה אֶל הַפֶּדָה מִמֶּשׁ.

וְזֶה בְּחִינַת (תהלים ג, כ): "תִּשָּׁב בְּאָחִיךָ תְּדַבֵּר" - שֶׁהַכְּתוּב מוֹכִיחַ עַל גְּדֹלַת הַשְׁנֵאָה, עַד שֶׁאֲפִלּוּ עַל אָחִיו יֵשׁ לוֹ שְׁנֵאָה, וְהוּא דוֹבֵר עֲלָיו רְעוֹת.

וְזֶה שְׂמִזְכִּיר הַכְּתוּב כְּמָה פְּעָמִים רִשְׁעַת עֵשׂוֹ הִרְשָׁע וְשִׁנְאָתוֹ הַגְּדוּלָּה - "עַל רִדְפוֹ בַּחֲרֹב אָחִיו וְשַׁחַת רַחֲמָיו" וְכו' (עמוס א, יא), "מַחְמַס אַחִיךָ יַעֲקֹב תִּכְסֶּה בּוֹשָׁה" (עובדיה א, י), וּמִזְכִּיר בְּכָל-פְּעָמִים: **"עַל שֶׁרָדַף אֶת אָחִיו"** - כִּי זֶה עֵקֶר רִשְׁעוֹ וְשִׁנְאָתוֹ, כִּי זֶה עֵקֶר הַשְׁנֵאָה הַנִּמְשָׁךְ מִרוֹצֵחַ הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא 'קִיּוּ'.

"בְּזוּי אַתָּה מְאֹד" (עובדיה א, ב)

ב.

(לקוטי-הלכות, תולעים א, א)

'עֵשׂוֹ' הוּא עֵקֶר זְהַמַּת-הַנְּחָשׁ, וְעָלָיו נֶאֱמַר (עובדיה א, ב): **"בְּזוּי אַתָּה מְאֹד"**.

וְזֶהוּ שֶׁאֱמָרוּ רַז"ל (עובדיה-זרה י): **"בְּזוּי אַתָּה מְאֹד - שֶׁאֵין לָהֶם לֹא פְּתָב וְלֹא לִשׁוֹן"**. הִינּוּ: שֶׁהוּא בְּחִינַת קֶצֶה וְתַכְלִית זְהַמַּת-הַנְּחָשׁ, שֶׁאֵין שָׁם טוֹב כְּלָל.

כִּי בְּכָל הַכְּתָבִים וְהַלְשׁוֹנוֹת, אֲפִלּוּ בַּלְשׁוֹנוֹת שֶׁל שְׁבָעִים עַמּוּמִין, יֵשׁ שָׁם גַּם-כֵּן טוֹב מְעַרְבֵי שָׁם, אֲלֵא שֶׁהוּא מְעֻט מְאֹד. וְכֵמוֹ שֶׁאֱמָרוּ רַז"ל (מנחות לד): "טַט בְּכַתְּפֵי שְׂתִיִּים, פֶּת בְּאַפְרִיקַי שְׂתִיִּים", וְכֵמוֹבֵא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ (ח"א לג).

אָבֵל "עֵשׂוֹ הוּא אָדוּם" (בראשית לו, א-ח) - הוּא נִקְרָא: **"בְּזוּי מְאֹד"** כִּי-לֹא שֶׁאֵין לוֹ פְּתָב וְלִשׁוֹן כְּלָל.

"אם גנבים באו לך וגו', איך נדמיתה וגו', איך נחפשו עשו נבעו מצפניו" (עובדיה א, הו)

ל'ה' המלוכה" - כי יקבלו כלם את על מלכותו יתברך באהבה, כי יתגלה לכל באי עולם, שהכל ברצונו יתברך לבד, כי "ה' הוא האלקים, אין עוד מלבדו" (דברים ד, לה), ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ד.

(לקוטי הלכות, שו"מ ש"כר ב, טז)

וזהו שנאמר ב'עשו' שהוא בחינת 'עמלק', בחינת 'שרש חכמת הטבע' (עובדיה א, הו): "אם גנבים באו לך וכו', איך נדמיתה וכו', איך נחפשו עשו נבעו מצפניו".

כי לעתיד יהיה נכנע 'מצח הנחש', ויתגלה 'מצח הרצון', ואז יתבטלו הפירות של 'חכמי הטבע' שהם בחינת 'עשו', לגמרי.

וזהו: "אם גנבים" וכו' - הינו שלא יבואו עם 'חכמי הטבע' עוד בגנבה'.

כי עכשו - הם באים לפעמים בגנבה והטעיות, וצריכין להתנהג כנגדם גם כן בגנבה, להטות הדעת ל'אמונת הרצון', לגנב הנפשות שנלכדו אצלם ברשת טעותם - להטותם אל האמת - כי עכשו אי-אפשר לצאת כנגדם ביד רמה, כי עדין לא נכנע 'מצח הנחש' ב'שרשו לגמרי'.

אבל לעתיד שיהיה נכנע 'מצח הנחש' לגמרי, ויתגלה 'שרש הרצון' - אז יתקיים (שם): "איך נחפשו עשו נבעו מצפניו" - כי יתגלו כל מצפוני רשעותו וקפירתו, כי יוכלו להכניעו באתגליא ביד רמה, כי יתגלה אמונת הרצון לעין כל.

ואז יתקיים (שם פסוק כא): "ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו, והיתה

ה.

(לקוטי הלכות, נזיקין ה, ד)

ה'גרים' נמשכין על ידי ה'ניצוצות-טובות' שהיו נעלמים ב'זהמת-עשו', בבחינת (בראשית כה, כח): "כי ציד בפיו", כמובא (שער מאמרי רז"ל להאריז"ל, מאמר 'פסיעותיו של אברהם אבינו; פרי-עץ-חיים, ראש-חדש פ"ג).

וכשמוציאין אותם משם ונעשין גרים - זה בחינת (עובדיה א, ו): "איך נחפשו עשו נבעו מצפניו" - שנבעה ונגלה ה'ניצוצות הקדושים', שהיו צפונים ונעלמים בזהמתו הגדולה.

"בית עשו לקש, בית יוסף להבה" (עובדיה א, יח)

ו.

(ח"ב עט - ראשי פרקים' של רבנו ז"ל - ועין בפנים באור מוהרנ"ת ז"ל על שאר הפרשיות, נמצאים לעיל בפרשיות תולדות ויצא וישלח)

"וישב יעקב בארץ" (בראשית לז, א) - "לקים כבוד אב, לביטל פח כבוד של עשו" (בראשית רבה עו, ב; בעל-הטורים בראשית לז, א). "אלה תולדות" (שם שם, ב) - "פוסל זרעו של עשו" (אורי-חיים שם, על-פי בראשית רבה ל, ג). "יוסף תשובה, תוספות על צדיקים. "במקום שבעלי-תשובה עומדים" (ברכות לד:). "בית עשו לקש, בית יוסף להבה" (עובדיה א, יח).

"ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו, והיתה לה' המלוכה" (עובדיה א, כא)

ז.

(ח"א נו, ב)

צריך כל אחד לבלי להשתמש עם בחינות ה'מלכות' שיש לו, להנאתו ולצרכו, שלא תהיה בחינות ה'מלכות' אצלו כעבד למלאת תאותו.

רק שתהיה בחינת המלכות בבחינת 'בן-חורין', בבחינת (קהלת י, יז): "אשריך ארץ שמלכך בן-חורין" - שה'מלכות' יהיה אצלך בן-חורין, לבלי להשתמש בו להנאתך וכו' ולצרכו, כי אם להשם יתברך.

בבחינות (עובדיה א, כא): **"והיתה לה' המלוכה"** - דהינו: להשתמש עם ה'מלכות' לעבודת השם יתברך.

דהינו: להזהיר ולהוכיח את כל הנשמות שנכנעים אליו, כל אחד ואחד לפי בחינות ה'מלכות' שיש לו, באתגליא ובאתכסיא.

הן אם הוא מושל בביתו, צריך להזהיר ולהוכיח את בני-ביתו; ואם יש לו ממשלה יותר, מטל עליו להזהיר יותר ויותר אנשים, לפי בחינת ה'מלכות' שלו.

ח.

(ח"ב עח)

וזהו בחינה של 'משיח', כי כתוב אצלו (ישעיה יא, ג): "לא למראה עיניו ישפט" וכו', אלא הכל ברוח-הקדש - כי אזי יתקן 'פרצוף מלכות' בשלמות, ונתקבץ כל הבחינת 'מלכות' אל שרשו, **"והיתה לה'**

המלוכה" (עובדיה א, כא), **"והיה ה' למלך על כל הארץ"** (זכריה יד, ט), ונוכל להפיר את בוראנו למעלה מכל העולמות, בלא שום לבוש וציור ותמונה.

ט.

(נטילת ידים שחרית ג, ה)

צריכין להעלות ה'מלכות' לשרשה, בבחינת (עובדיה א, כא): **"והיתה לה' המלוכה"**.

לידע: שכל העולמות וכל אשר בהם, שהם בחינת 'מלכות', הכל נברא ומתנהג רק על-ידי מלכותו יתברך לבד אשר **"בכל משלה"** (תהלים קג, יט); והכל באין ואפס נגדו יתברך, **"וכל דירי ארעא בלא חשיבין"** וכו' (דגניאל ד, לב). וזה הדעת - מצוה גדולה לידע ולהודיע ולהתודע, כי זה עקר חיות האדם וכל העולמות בלם.

י.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ג, מא)

בתיב (שמות יז, טז): **"כי יד על פס יה" וכו' -** "אין שמו שלם ואין כסאו שלם, עד שימחה זכר עמלק" (תנחומא תצא יא; רש"י שם). שהוא ז'המת-הנחש', בחינת 'עבד' וכו'.

עד שנזכה שיבא משיח צדקנו, אז יהיה **"ה' שלם וכסאו שלם"**. ויתקיים מקרא שכתוב (עובדיה א, כא): **"ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו"** - להכניע ולבטל את ממשלת בחינת ה'עבד', שהוא בחינת עשו-עמלק.

ותחזר המלוכה למקומה, בבחינת (שם): **"והיתה לה' המלוכה"**, שהוא

בְּחֵינֵת מַלְכוּת מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא מַלְכוּת-
דְּקִדְשָׁה'.

שָׁכַל מַלְכוּתוֹ יִהְיֶה, רַק לְגִלוֹת הָאֱמֶת
בְּעוֹלָם - לְהוֹדִיעַ לְכָל בָּאֵי עוֹלָם:
"כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד" (דְּבָרִים ד, לה;)

מַלְכִים-א ת, ס). וְאֵז יִתְקַיֵּם (זְכָרְיָה יד, ט): "וַיְהִי ה'
לְמַלְכָּךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד
וְשִׁמוֹ אֶחָד", בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

לקוטי תפלות

פרשת וישלח

**תפלות בענין: הצילני נא מיד אחי מיד עשו - ממדת הפעם | תמכין-
דאורייתא | ויבן לו בית | ויבא יעקב שלם - שלם ושלום בגופנו | פי חרפה הוא לנו**

ומקטרגים, שלא יהיה להם שום כח
להלשין ולקטרג עלי כלל.

רבוננו של עולם, "הצילני מיד אויבי
ומרודפי". "הצילני נא מיד אחי
מיד עשו, כי ירא אנכי אתו פן יבוא
והפני אם על בנים. ואתה אמרת היטב
איטיב עמך, ושמתני את זרעך כחול היס
אשר לא יספר מרב".

חוסה עלי כרב רחמיה, חוסה על נפשי
האמללה מאד, העיפה והיגעה
מאד, אשר "אבד מנוס ממני אין דורש
לנפשי". כי אתה יודע כמה שונאים
ואויבים ומקטרגים עומדים עלינו בכל
עת.

והנני מודה ומתודה: כי אני בעצמי
החייב, ואנכי סבותי בנפשי כל

☪ [א] לקוטי תפלות ח"א נז ☪

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א נז,
'שאלו רבי יוסי בן קסמא')

"הצילני נא מיד אחי מיד עשו" (בראשית לב, יב)
שינזקה להנצל ממדת הפעם החמור,
הבא מ'עשו הרשע'

ובכן תרחם עלי אבי אב הרחמן, טוב
ומטיב לכל, ותעזרני ותושיעני,
שאזכה מהרה לשבר ולבטל 'מדת הפעם'
ממני. ותצילני מן הפעם, ומן האכזריות,
ומן הקפדות, ולא אכעס לעולם, ולא
אקפיד על שום דבר ולא על שום אדם
שבעולם, רק אזכה ברחמיה להיות טוב
ומטיב לכל.

ועל-ידי-זה תצילני ברחמיה הרבים,
מכל מיני שונאים

זֶה, וְעוֹרַרְתִּי אוֹתָם עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂי הָרָעִים
וְחָטָאִי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי הָעֲצוּמִים מְאֹד.

וְלֹא דִי לִי בְכָל-זֶה, כִּי אִם עוֹד הוֹסַפְתִּי
חָטָא עַל פֶּשַׁע, וְלֹא נִזְהַרְתִּי וְלֹא
שָׁמַרְתִּי עֲצֻמֵי מַאֲשׁ הָרָעָה שֶׁל הַכַּעַס, עַד
אֲשֶׁר נִבְעַר בִּי אֵשׁ הַכַּעַס כַּמָּה וְכַמָּה
פְּעָמִים בְּלִי מִסְפָּר.

וְעַל-יְדֵי עוֹן הַגְּדוֹל הַזֶּה שֶׁל הַכַּעַס,
עוֹרַרְתִּי הַמְּקַטְרֵג וְהַשׁוֹנֵא
הַגְּדוֹל, שֶׁהוּא "עֲשׂוּ אִישׁ שְׁעִיר", וְעַל
יְדוֹ נִתְעוֹרְרוּ כַּמָּה וְכַמָּה מְקַטְרָגִים
וּמְלַשְׁיָנִים וְשׁוֹנְאִים עָלֵינוּ.

עַד אֲשֶׁר רָבוּ כָמוֹ רְבוּ הַשׁוֹנְאִים
וְהָאוֹיְבִים מְאֹד, עַד אֲשֶׁר אֵינִי יוֹדֵעַ
כָּלֵל מַה לַעֲשׂוֹת, וְאֵינִי יוֹדֵעַ לְהִיכֵן לְבָרַח
מִפְּנֵיהֶם, כִּי רַבִּים קָמוּ עָלַי, רַבִּים מְאֹד,
וּפְעָרוּ פִּיהֶם לְבָלִי חֵק.

"פָּצוּ עָלֵינוּ פִּיהֶם, אָמְרוּ בְלַעֲנוּ. מִי יִתֵּן
לִי אֶבֶר כִּיּוֹנָה אֶעֱוֹפָה וְאֶשְׁכְּנָה.
הִנֵּה אֲרַחֵיק נֹדַד אֶלַיִן בַּמִּדְבָּר סֵלָה.
אֲחִישָׁה מִפְּלֹט לִי מִרוּחַ סַעָה מִסְעָר".
צַעַק לְבִי אֶל אֲדֹנָי, אֵל אֶתֶן פּוֹגַת לִי, אֵל
תִּדְם בֵּת עֵינָי."

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כָּבֵר סִדְרָתִי כַּמָּה
תַּחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת, וּכְבֹר פִּרְשָׁתִי
כָּל שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ כָּל אֲשֶׁר מִצָּאָה יְדֵי
לְדַבֵּר.

וְאִם אֲמַנֵּם לְפִי עֲצָם פְּגָמֵי הַמְּרַבִּים
מְאֹד, עֲדִינן לֹא הִתְחַלְתִּי לְדַבֵּר
כָּלֵל, אֲבָל אֵינִי יוֹדֵעַ עַד מַה לְדַבֵּר

יֹתֵר, וְגַם אֵינִי לִי שׁוֹם עֲצָה וְתַקְוָה אַחֲרַת,
כִּי אִם תִּפְלָה וְתַחֲנוּנִים.

עֲזָרְנִי כִּי עָלֶיךָ נִשְׁעַנְתִּי, "קִרְבָּה אֵל
נַפְשִׁי גְּאֻלָּה לְמַעַן אוֹיְבֵי פְדוּנִי.
יִהְיֶה נַחְנִי בְּצַדִּיקְתְּךָ לְמַעַן שׁוֹרְרִי, הַיִּשָּׁר
לְפָנַי דְּרַכְּךָ".

חֹם וְחַמַּל עָלַי מְלֵא רַחֲמִים, חֹם וְרַחֵם
עָלַי מְלֵא חֶסֶד מְלֵא טוֹב מְלֵא
רְצוֹן, יִהְיֶמוּ וַיִּכְמְרוּ הַמּוֹן מַעֲיָה וְרַחֲמֶיךָ
עָלַי, עַל גְּדֻדְךָ כְּמוֹנִי, עַל חֶסֶד דְּעָה חֶסֶד
עֲצָה כְּמוֹנִי.

הוֹשִׁיעָה אֲדוֹנָי הַמֶּלֶךְ, הוֹשִׁיעֵנִי מְלֵא
יְשׁוּעוֹת וְהַצְּלוֹת, עֲשֵׂה מַה
שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, בְּאֶפֶן שְׂאֵזְפָה
לְשׁוֹב אֶלֶיךָ בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם. וְתִגְעַר
בְּכָל הַמַּסְטִינִים וְהַמְּקַטְרָגִים עָלַי,
וְתַצִּילֵנִי מִיַּד כָּל אוֹיְבֵי וּמְרוֹדְפֵי, וְתַמְלִט
נַפְשִׁי מִיַּד כָּל מִינֵי שׁוֹנְאִים וְאוֹיְבִים
בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַ אֵת כָּל
לְבָבִי, מַה אוֹמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב
מְרוֹם, וּמַה אֲסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים,
הֲלֹא כָּל הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגָלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ.
אַתָּה יוֹדֵעַ רְזֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָּל
חַי, אַתָּה חוֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בֶטֶן וּבוֹחֵן
כָּלִיּוֹת וְלֵב, אֵינִי דֹבֵר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵינִי
נֹסֵת מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ.

מְזוּב וּמְטִיב לְכָל, שְׁבַעֲנֵי מְטוֹבָךָ, וְזַפְנֵי
לְהִיּוֹת טוֹב לְכָל. וְתִכְפֹּר וְתִמְחַל
וְתִסְלַח לִי, עַל כָּל הַחָטָאִים וְהָעוֹנוֹת

והפְּשָׁעִים, וְעַל כָּל הַפְּגָמִים וְהַקְּלָקוּלִים
שְׁגַרְמָתִי עַל-יַדִּי עוֹן הַכַּעַס.

וּתְרַחֵם עָלַי מֵעַתָּה, וְתַחֲמַל עָלַי
בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְתַטִּיב לִי
מִטּוֹבְךָ הָאֱמֵתִי, וְתַהֲיֶה עִמִּי תָמִיד.
וְתַצִּילֵנִי מֵעַתָּה מִן הַכַּעַס וּמִן הַקְּפָדוֹת,
שֶׁלֹּא אֶכְעַס וְלֹא אֶקְפִּיד אֶפְלוּ בְּלִבִּי, עַל
שׁוּם אָדָם, וְלֹא עַל שׁוּם דָּבָר שֶׁבָּעוֹלָם,
וְלֹא אָבֵא לְיַדִּי כַּעַס וּקְפָדוֹת לְעוֹלָם.

וְתֵאִיר עָלַי בְּאוֹר פְּנִיךָ, וְתַצִּוֶּה
בְּרַחֲמֶיךָ, לְהַחְזִיר לִי הַמַּחֲיֶינ־
דְּקַדְשָׁה שֶׁנִּסְתַּלְקוּ מִמֶּנִּי עַל-יַדִּי עוֹן
הַכַּעַס, וְתִמְשִׁיךְ עָלַי 'צֶלֶם-אֱלֹהִים', אוֹר
פְּנֵי מַלְךְ חַיִּים.

וְתַחַנְנֵנִי מֵאֲתֶךָ בְּמִתְנַת-חַנּוּם, וְתִשְׁפִּיעַ
עָלַי שֶׁפַע הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה
וְהַדַּעַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר אֲזַכֶּה לְהֵאָרֵת-
פְּנִים דְּקַדְשָׁה.

וְתַזְכֵּנִי שֶׁתַּהֲיֶה אֲכִילְתִּי בְּקַדְשָׁה גְדוֹלָה
תָּמִיד, בְּבַחֲיִנַת 'עֲנַג-שִׁבְתִּי', עַד
שֶׁלֹּא יִהְיֶה לְהַסְטָרָא-אֲחֵרָא שׁוּם חֵלֶק
מֵאֲכִילְתִּי.

וְאֲזַכֶּה לְהַכְנִיעַ הַכְּבֵד לְפָנַי הַמַּח,
וְיִתְגַּבֵּר הַמַּח וְהַשְׁכָּל דְּקַדְשָׁה
עַל הַכְּבֵד הַכּוּעֵס, וְלֹא יִהְיֶה שׁוּם שְׁלִיטָה
וּמְמַשְׁלָה לְהַכְּבֵד כָּלֵל, רַק כָּל הַמְּמַשְׁלָה
וְהַשְׁלִיטָה יִהְיֶה לְהַמַּח שְׁלִי. עַד אֲשֶׁר
אֲזַכֶּה שִׁיאִיר בְּפָנַי צֶלֶם-אֱלֹהִים, וְאֲזַכֶּה
לְהִיּוֹת בְּגֵדֵר הָאָדָם דְּקַדְשָׁה.

וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי, לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר
וּלְבַטֵּל מִמֶּנִּי מִדַּת הַבְּהִמְיוּת,
וְאֲזַכֶּה לְצִאת מִבְּהֵמָה לְאָדָם.

עַד אֲשֶׁר עַל-יַדִּי-זֶה יִהְיֶה מוֹרָאִי עַל כָּל
חַיַּת הָאָרֶץ וְעַל כָּל הַשׁוֹנָאִים, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב: "וּמוֹרָאֶכֶם וַחֲתָכֶם יִהְיֶה עַל כָּל
חַיַּת הָאָרֶץ". וְתִגְרַשׁ מִפְּנֵינוּ כָּל הָאוֹיְבִים
וְכָל הַשׁוֹנָאִים שֶׁבָּעוֹלָם, וְתִקֵּים בְּנוּ מִקְרָא
שֶׁכָּתוּב: "וְכַתּוּתִי מִפְּנֵי צָרִיו וּמִשְׁנֵאוֹ
אֲגוּף". "הָאִירָה פְּנִיךָ עַל עַבְדְּךָ, הוֹשִׁיעֵנִי
בְּחַסְדְּךָ. פְּנִיךָ הָאֵר בְּעַבְדְּךָ, וְלַמְדֵּנִי אֶת
חֻקֶּיךָ".

❁ [ב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ב ❁

(על-פי לקוטי-מוֹהַר"ן ח"ב ב, 'ימי תְּנַכְּה')

"וִירָא כִּי לֹא יִכַּל לוֹ, וַיַּעַב בְּכַף יָרְכוֹ" (בְּרֵאשִׁית ל"ב, כו)
"שֶׁנֶּגַע בְּתַמְכִּין-דְּאוּרֵיתָא!" [שֶׁלֹּא יִהְיֶה 'תּוֹמְכִים' לְלוּמְדֵי-תּוֹרָה]
(זוֹהַר וַיִּשְׁלַח קַעֲוֵא.)

שְׁנֹזְפָה לְהִיּוֹת 'תּוֹמְכֵי-אוּרֵיתָא' - לְהַחְזִיק
ה'לוּמְדֵי-תּוֹרָה' הַעוֹסְקִים בְּתּוֹרָה וְעַבּוֹדַת-
הַשֵּׁם, בְּכָל צְרִכֵיהֶם

וְתַרְחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל,
וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנֹזְפָה לְהִיּוֹת 'תּוֹמְכֵי
אוּרֵיתָא'. שְׁנֹזְפָה לְהַחְזִיק אֶת הַלוּמְדֵי-
תּוֹרָה הַעוֹסְקִים בְּתּוֹרָה וּבְעַבּוֹדַת-הַשֵּׁם
בְּאֱמֵת, לְתוֹמְכֶם, וּלְסַעְדֶם, וּלְהַחְזִיקֶם,
וּלְהַסְפִּיק לָהֶם כָּל מָה שִׁיחֲסֹר לָהֶם
בְּכַבּוֹד גְּדוֹל, וְלַעֲשׂוֹת כָּל צְרִכֵיהֶם, וְכָל
צְרִכֵי בְנֵיהֶם וּבֵיתָם.

בְּאַפְּךָ שִׁיזְכוּ לְעַסֵּק בְּתוֹרָתְךָ וּבְעַבּוֹדָתְךָ
בְּהִרְחַבַת הַלֵּב, בְּלִי בַטּוֹל

ובלבול כָּלֵל, לְמַעַן יוּכְלוּ לְהוֹלִיד וּלְחַדֵּשׁ
הַלְכוֹת וְחִדּוּשֵׁי־אֲמִתִּיִּים בְּתוֹרַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה.

וְתִשְׁפִיעַ חֶסֶד גָּדוֹל עַל־יְדֵי־זֶה, וַיִּמְשֶׁךְ
עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל,
שְׁפַע טוֹבָה, וּבִרְכָה, וּפְרֻנְסָה טוֹבָה,
וְעֲשִׂירוֹת גָּדוֹל דְּקִדְשָׁה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים
וְשָׁלוֹם וְכֹל טוֹב.

וְתַעֲזֹר לָהֶם, וְתַעֲלֶה אוֹתָם בְּכָל־פַּעַם
מֵעֵלָה מֵעֵלָה, וּתְחַזֵּק אֶת לִבְכֶם
שְׂיִזְכּוּ בְּכָל־פַּעַם לְהַחֲזִיק בִּיּוֹתֵר אֶת
הַלּוּמְדֵי־תוֹרָה בְּאֲמֶת, וּתְמַלֵּא יָדָם בִּרְכַת
יְהוָה, שְׂיִוְכְלוּ לְהַחֲזִיק אוֹתָם בְּשָׁלוֹמוֹת,
לְמִלֵּאת לָהֶם כָּל צְרִיכֵיהֶם, לָתֵת לָהֶם כָּל
מַחְסוּרָם אֲשֶׁר יַחֲסֹר לָהֶם.

בְּאִפְנֵי שְׂיִזְכּוּ הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, לְעֶסֶק
בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה לְשִׁמְחָה תָּמִיד,
בְּהִרְחַבְת־הַלֵּב, בְּלִי שׁוֹם בְּלִבּוֹל וְטְרִדַת
הַפְּרֻנְסָה כָּלֵל.

וְתַעֲלֶה אוֹתִי גַם בְּמִמּוֹן וְעֶשֶׂר,
שֶׁתִּשְׁפִיעַ לִי מִמּוֹן וְעֲשִׂירוֹת
הַרְבֵּה דְקִדְשָׁה, בְּאִפְנֵי שְׂאוּכַל לְעֶסֶק
בְּתוֹרַתְךָ וְעִבּוּדַתְךָ בְּלִי טְרִדָּא וּבִטּוֹל כָּלֵל.

וְאַזְכָּה לְהַרְבוֹת בְּצַדִּיקָה, וּלְהַחֲזִיק יְדֵי
הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה
בְּאֲמֶת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יַדְעָתָ דְחַק
פְּרֻנְסַתְנוּ כְּעַת אֲשֶׁר "כָּשַׁל כַּח
הַסֶּבֶל", רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֶךְ, וּמִלֵּא
מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, וְזַכְּנוּ
לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד, עַד שְׁנִזְכֶּה
לְרַקוּדֵי־דְקִדְשָׁה, וּלְהַעֲלוֹת כָּל בְּחִינּוֹת
הַרְגְּלִין לְמַעַלָּה לְקִדְשָׁה עָלְיוֹנָה.

בְּאִפְנֵי שְׁנִזְכֶּה לְהִמְשִׁיךְ שְׁפַע טוֹבָה,
וּפְרֻנְסָה טוֹבָה, וְעֲשִׂירוֹת גָּדוֹל,
בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה, לָנוּ, וּלְזַרְעֵנוּ, וּלְכָל
עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרֻט לְכָל 'תּוֹמְכֵי־
אוֹרֵיתָא'.

⊙ [ג] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"ב מ' ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פא, 'כְּשֶׁאֲדָם מְשַׁמַּח אֶת־עַצְמוֹ')
"וַיֵּרָא בִּי לֹא יָכַל לוֹ, וַיַּגַּע בְּכַף יָרְכוֹ" (בְּרֵאשִׁית לֵב, כו)
"שִׁנְנַע בְּתַמְכִּין־אוֹרֵיתָא!" [שְׁלֵא יְהִי 'תּוֹמְכִים' ל'לוּמְדֵי־הַתּוֹרָה']
(זִהַר וַיִּשְׁלַח קַעֲבָא).

שְׁנִזְכֶּה לְעֲשׂוֹת הַמְצוּוֹת בְּשִׁמְחָה גָּדוֹלָה כָּל־
כֶּה, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יִתְעַלּוּ כָּל ה'תּוֹמְכֵי־תוֹרָה' -
וְשִׁישְׁפַע כָּל טוֹב ל'תּוֹמְכֵי־הַתּוֹרָה', כְּדֵי
שְׂיִוְכְלוּ לְהַחֲזִיק 'לוּמְדֵי־הַתּוֹרָה'

וְאַזְכָּה לְעֶסֶק בְּתוֹרָה, וְלַעֲשׂוֹת כָּל
הַמְצוּוֹת, בְּשִׁמְחָה גָּדוֹלָה כָּל־
כֶּה, עַד שֶׁהַשְׁמִיחָה תַּגִּיעַ עַד רַגְלֵי. וְאַזְכָּה
לְהַעֲלוֹת אֶת הַרְגְּלִין לְמַעַלָּה.

וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּרְחַם, וְתַעֲלֶה וְתַקִּים אֶת
כָּל 'תּוֹמְכֵי־אוֹרֵיתָא',
שֶׁהֵם 'סְמִכֵי קְשׁוּט', הַמְּחַזְּקִים בְּלוּמְדֵי־
תּוֹרָה, וְנוֹתְנִים לָהֶם מַתַּת־יָדָם הַטּוֹבָה.

אֲנֵי יְהוָה, עֲזֹר לָהֶם, וְתִשְׁפִיעַ לָהֶם כָּל
טוֹב, עֶשֶׂר וְכַבּוֹד וְחַיִּים, בָּנִים וּבָנֵי
בָּנִים, וַיִּתְרַבּוּ צְאֲצְאֵיהֶם כַּחוֹל הַיָּם,
וְתַבְרַךְ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם, וּבְכָל אֲשֶׁר
יִפְנוּ יַצְלִיחוּ (וּבִפְרֻט וְכוּ').

☪ [ד] לקוטי תפלות ח"א קמה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רסו, וייעקב נסע סכתה וגו' ולמקנהו עשה סכת)

"וייעקב נסע סכתה, ויבן לו בית" (בראשית לג, יז)
 שנזכה לבנות בית יהודי לשם השם ולגדל שם בנינו לתלמוד-תורה ולקבל שם שבת ויום-טוב, ולהכניס אורחים וכו'

ונזכה להמשיך בתוך ביתנו, שפע טובה וברכה, ורחמים וחיים וכל טוב אמתי לנצח, בגשמיות וברוחניות, בזה ובבא.

וברחמיך הרבים, תשפיע לנו כל ההוצאות וההצטרכות שצריכים לבנין ביתנו, בשפע גדול. ולא יגיע לנו שום עניות, ולא שום חסר, על-ידי בנין ביתנו. ולא יטריד אותנו הבנין חסוֹשֶׁלום, ולא יבלבל אותנו כלל מעבודתך באמת.

ותזמין לנו לכל אחד ואחד, עצים המסגלים לביתו, ויהיו מסדרים בהבנין, כפי הסדר הראוי להם מששת ימי בראשית. ותסבב כל הסבות לטובה, באפן שיהיה הבנין רק לטובה בכל האופנים, לנו ולבנינו ולכל יוצאי חלצינו.

מלא רחמים, אתה לבד יודע, כל מה שנעשה בענין הבנינים, וכמה ספנות יש בהם.

אבל אתה יודע, כמה וכמה מכרחים לבנות ביתם, פי אי-אפשר לשבת בחוץ, ובפרט איש ישראל שצריך בית לעבודתו, לקבל בו שבת ויום-טוב, ולהכניס אורחים, ולגדל בו בניו לתלמוד-תורה.

ומה יעשה בשר-ודם קרוץ מחמר נבער מדעת, ובפרט פמוני היום, לכוון רצונה באמת בענין זה, ובכל הענינים.

ובכן יהי רצון מלפניך מלא רחמים וחסדים, שתשפיע עלינו דעת שלם ואמתי על-ידי מצות ספה הקדושה.

באפן שנזכה אנחנו וכל עמך בית ישראל הצריכים לבנות בית, שלא יזיק לנו הבנין כלל, ולא יגיע לנו שום ספנה בגוף ונפש וממון על-ידי בנין ביתנו.

רק אדרבא, נזכה כל אחד ואחד לבנות בית בקדושה ובטהרה גדולה, "בחכמה בתבונה ובדעת" דקדושה. ויקים מקרא שכתוב: "בחכמה יבנה בית, ובתבונה יתכונן. ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים".

ונבנה ביתנו לשם יהוה, לעסק בו בתורה ותפלה, ולהכניס בו אורחים הגונים, עד שיהיה ביתנו, בית תורה ותפלה, "בית ועד לחכמים", ונקרא שם "בשם ה' אל עולם".

ויהיה ביתנו, "בית שמגדלין בו תורה ותפלה", שנזכה לדבר בביתנו הרבה דברי-תורה ותפלה, כפי מה שקבלנו מרבותינו הקדושים.

רחם עלינו למען שמך, וזכנו להתנהג תמיד כרצונך באמת. "יהוה יגמר בעדי, יהוה חסדך לעולם, מעשי ידיך אל תרף". ויקים בנו מקרא שכתוב: "יהוה ישמרך מכל רע ישמר את נפשך. יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם".

ותמהר ותחיש לגאלנו, ותבנה בית מקדשנו ותפארתנו. ויקים בנו מקרא שכתוב: "והביאותים אל הר קדשי, ושמחתים בבית תפלתי, עולותיהם וזבחיהם לרצון על מזבחי, כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים". יהיו לרצון אמריי פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי.

☪ [ה] לקוטי תפלות ח"א יד ☪

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א יד, 'להמשיך שלום בעולם')

"ויבא יעקב שלם עיר שכם" (בראשית לג, יח)

"שלם בגופו, שלם בממונו, שלם בתורתו" (רש"י; שבת לג)

שינזפה שיהיה שלום בעצמותינו, ונהיה שלם בלי שום מום ופגם, ויהיה שלום בין נשמתנו וגופנו

ואזכה, שיהיה שלום בעצמי. ותרפאני רפואת הנפש ורפואת הגוף, באפן שאזכה להיות שלם בשלמות אמתי, בלי שום מום ופגם.

רבוננו של עולם, ידעתי, כי עכשיו אני רחוק מאד משלמות, כי אני מלא מומים ופגמים הרבה מאד, "מפך רגל ועד ראש אין בי מתם". "אין מתם בבשרי מפני זעמך, אין שלום בעצמי מפני חטאתי". וכל אברי מלאים מומים שהטלתי בנפשי על ידי עוונותי ופשעי המרבים.

חוס וחנני, וחמל עלי בחמלתך וברחמיך הגדולים, יהמו נא מעיך עלי, ותשגיח עלי ממעון קדשך, באהבה ובחמלה גדולה ויתרה, ותרפא את מכאובי נפשי האמללה מאד, ותסיר מעלי כל המומים שהטלתי בנפשי מכל אבר ואבר.

כי דרכך להשתמש בכלים נשברים, ואתה "עושה גדולות ונפלאות עד אין חקר ואין מספר", ואתה מחיה מתים ברחמים רבים. ובכחך הגדול אתה מעלה ומקבץ שברי כלים נשברים, שברי שברים, ואתה מחבר ומתקן אותם בחסדיך, ואתה מחדש אותם כבראשונה, ביתר שאת וביתר עז, ואין שום נצוץ נאכד ונדחה ממה, חלילה, כי "בידך פח וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל".

רופא הנם, יכמרו רחמיך עלי, ותרפאני, ותסיר ממני כל המומים והפגמים מגופי ונפשי ורוחי ונשמת. ואזכה להיות שלם בשלמות גמור בלי שום מום ופגם.

וזכני שיהיה שלום בעצמי, שאזכה להכניע ולשבר ולבטל את גופי, שיתבטלו ממני לגמרי כל תאוות הגוף ומדותיו הרעים, עד שיתבטל גופי לגמרי אצל הנשמה, עד שלא יהיה להגוף שום תאוה ורצון אחר כלל, חוץ מרצון הנשמה הקדושה, שהוא רצונך הטוב.

ויהיה שלום בין נשמתי וגופי, שגופי יתקדש ויזדכך, עד שיהיה נכלל בתוך הנשמה הקדושה. ואזכה לעשות כל המצוות וכל הדברים שיש בהם

☪ [ח] לקוטי תפלות ח"א צו ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א פב, 'הנעלבים ואינם עולבים')

"לא נוכל לעשות הדבר הזה, לתת את אחתנו לאיש אשר לו ערלה, כי חרפה הוא לנו" (בראשית לד, יד)

שנזכה ל'שמירת-הברית', ולבטל 'קלפת הערלה'

ובכן תזכני ותעזרני ותושיעני, להתגבר בכל עז, לשבר ולבטל את יצרי-הרע, וכל תאותי ומדותי הרעות, ותפך את יצרי להשתעבד לך.

עד שאזכה לגרש ולשבר ולהכניע מעלי, כל הקלפות והסטרין-אחרנין שבכל העולמות, הן 'ש'לש הקלפות הטמאות לגמרי', שהם: "רוח-סערה, וענן גדול, ואש מתלקחת". הן הרע שבנגה', הכל אזכה לכלות ולשבר ולבטל לגמרי.

עד שאזכה לברר בחינת 'נגה', לברר הטוב שבה ולהעלותה אל הקדשה, באפן ש'נגה' יכלל בקדשה העליונה באמת, וכל הקלפות הטמאות יסתלקו ויתבטלו ממני בבטול גמור, ולא יהיה להם שום שליטה ואחיזה בי חסד-ושלום, מעתה ועד עולם.

ותעזרני ותזכני, ל'שמירת-הברית' באמת, ותבטל ותסיר ממני 'קלפת הערלה', "ערלת לב" ו"ערלת בשר", ואזכה להכלל באמת בקדשתך העליונה.

רצונך, בשמחה גדולה, וברצון טוב בגוף ונפש, ושניהם יהיו נכללים כאחד, באהבה ובשלום גדול באמת, לעשות רצונך באמת, בשמחה גדולה תמיד. עד שאזכה לשלמות גמורה דקדשה באמת.

☪ [ו] לקוטי תפלות ח"א כז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כז, 'רציצא')

"ויבא יעקב שלם עיר שכם" (בראשית לג, יח)
"שלם בגופו, שלם בממונו, שלם בתורתו" (רש"י; שבת לג:)

שנזכה שיהיה שלום בגופנו, שיה'ארבע-יסודות' יתנהגו בשלום גדול

ונזכה, שיהיה שלום בגופנו. ותרפאנו רפואת-הנפש ורפואת-הגוף, שלא יהיה מחלקת בין ה'ארבע-יסודות' שבגופנו, רק כלם יתנהגו במזג-השונה, בשלום גדול.

☪ [ז] תפלות-ותחנונים ☪

השמטה ל'לקוטי תפלות ח"א יט

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יט, 'תפלה לחבוקוק')

"לא נוכל לעשות הדבר הזה, לתת את אחתנו לאיש אשר לו ערלה, כי חרפה הוא לנו" (בראשית לד, יד)

שנזכה להנצל מהחרפות ובושות של 'פגם-הברית'

רבנו של עולם, אתה הודעתנו: שעקר כל החרפות ובזיונות ובושות, נמשכין רק מ'פגם-הברית', פי זהו החרפה הגדולה שבכל החרפות, וכמו שאמרו חכמינו זכרונם-לברכה: "אין בשת אלא במקום עריין".

על-כן חוס וחמל נא עלינו, וזכנו מעתה על-כל-פנים, להנצל מהחרפה ובושה הזאת.